

Юнус АЗИМОВ

КИТОБИ ХОНИШ

КИТОБИ ДАРСӢ БАРОИ ДОНИШОМӮЗОНИ СИНФҲОИ
З-ЮМИ МАКТАБҲОИ ТАЪЛИМИ МИЁНАИ УМУМӢ

Нашри шашум

*Вазорати таълими халқи Республикаи Ӯзбекистон
ба нашр тавсия кардааст*

ТОШКАНД — «О'ЗБЕКИСТОН» — 2019

Муҳаррири масъул:

Ч. Ҳамроев — доктори илмҳои филологӣ, профессор

Муқарризон:

1. **И. Эшонкулов** — доктор (PhD) — и улуми фалсафа роҷеъ ба ғанҳои филологии кафедраи забон ва адабиёти тоҷики Донишгоҳи давлатии Тирмиз;
2. **С. Хӯҷакулов** — омӯзгори калони кафедраи забон ва адабиёти тоҷики Донишгоҳи давлатии Самарқанд, номзади улуми филологӣ;
3. **А. Шерназаров** — омӯзгори калони кафедраи забон ва адабиёти тоҷики Донишгоҳи давлатии Самарқанд.

АЛОМАТҲОИ ШАРТИ:

Савол ва супоришҳо

— савол ва супоришҳо

— тестҳо

— чистонҳо

— охири дарс

— зарбулмасалҳо

— вазифаи хонагӣ

**Аз ҳисоби маблағҳои Бунёди мақсадноки
китоби республика чоп шудааст**

ISBN 978-9943-01-277-6

© Ю. Азимов, 2008—2019.

© ҲЭТН «О'ЗБЕКИСТОН», 2008, 2010,
2012, 2014, 2016, 2019.

Фасли 1. ЭЙ ВАТАН, МАЪВОИ МО, КИШВАРИ ЗЕБОИ МО

Дарси 1. ЯКУМИ СЕНТЯБР – РЎЗИ ИДИ ИСТИҚЛОЛ

Озодӣ неъмати бебаҳост. Аз ин рӯ меарзад, ки санаи 31-уми августи соли 1991-ро дар саҳифаҳои таъриҳ бо ҳарфҳои тиллой навишта монем. Ҳамин рӯз мустақилии Республикаи Ӯзбекистон расман эълон гардида, 1-уми сентябри соли 1991 Рӯзи истиқтоли Республикаи Ӯзбекистон таъин шуд. Аз соли мазкур сар карда рӯзи якуми сентябр Иди истиқлол ва рӯзи дамгирӣ эълон гардид.

Истиқлол ба мо чӣ дод?

Истиқлол ба мо пеш аз ҳама озодии сиёсӣ-иқтисодӣ, маънавию маърифиро дод. Бо шарофати он мо имконияти озодона фикркунӣ,

мустақил ва часурана амал намуданро соҳиб гаштем. Истиқлол ба мо суннатҳои миллии ба фаромӯшӣ маҳкумгаштаамонро баргардонд.

Ватани мо Ўзбекистон кишвари сермиллат мебошад. Дар он ҳалқҳои тоҷик, рус, қазоқ, туркман, қирғиз ва ғайра паҳлӯ ба паҳлӯ, дар ҳамкорию ҳамдилӣ бо ҳалқи бародари ӯзбек меҳнату эҷод ва бунёдкориҳо мекунанд. Истиқлол ба ҳамаи онҳо низ худшиносию эҳёи миллий, забон ва суннатҳои бостониашонро баргардонд.

Истиқлол ба кишвари ҳамешабаҳорамон Ӯзбекистон қиёфаи нав бахшид. Дар тӯли солҳои мустақилӣ чунон бисёр корҳои ободонию бунёдкорӣ ба сомон расонда шудаанд, ки ҳисоби онро дарёфтан мушкил аст. Шаҳрҳои бостонии Бухоро, Самарқанд, Хива, Тошканд дар солҳои истиқлол даҳчанд ободу зебо гаштанд. Дар онҳо садҳо биноҳои бисёрошёнаи рӯҳи миллию замонавӣ дошта қомат афрохтанд. Ҳамин сӯханҳоро бо ифтиҳор дар бораи ҳама шаҳрҳои республикаамон низ гуфтан мумкин аст.

Савол ва супоришиҳо

1. Мо чаро 1-уми сентябрро ид мекунем?
2. Истиқлол ба мо чӣ дод? Дар ин бора нақле тартиб диҳед.
3. Мо имсол ҷандсолагии истиқлолро ҷашн мегирем?

КОРИ НЕК

Муаллима бипурсид
Рўзи аввали таҳсил:
— Бачаҳо, чӣ кори нек
Кардед вақти таътил?
— Ман, — бигуфто Нигора, —
Дар таътили тобистон
Дасти ёрӣ бидодам
Ба момои Хиромон.
Момо — ҳамсояи мост,
Як пири барчомонда...
— Хуб истироҳат кардам
Вақти таътил, — гуфт Ашур. —
Барои мевачинӣ
Рафтам ба дехаи дур.
Бобои ман боғбон аст
Дар дехаи Хамирҷӯ.

Дар чидани зардолу
Ёрӣ расондам ба ў.
Рустам гуфто: — Тағоям
Чўпони ордендор аст...
Ба тағои чўпонам
Ман ҳам мадад расондам.
Аспи ўро давондам,
Рамаашро чарондам...
— Бале, бале, шогирдон! —
Муаллима шуд хурсанд. —
Ҳар яки шумо кардед
Кори хубу дилписанд...

Али Бобоҷон

Савол ва супоришҳо

1. Шеърро ба истҳо риоя карда хонед.
2. Дар шеър сухан дар бораи чӣ меравад?
3. Шумо таътили тобистонаро чӣ тавр гузаронидед?
Дар ин бора нақл карда диҳед.

Дарси 2. ГИМН (СУРУДИ МИЛЛИЙ)-И РЕСПУБЛИКАИ ӮЗБЕКИСТОН

Гимн асари мутантани шеърию мусиқӣ буда, дар баробари байрақ ва герби давлатӣ рамзи расмии давлат ба ҳисоб меравад. Вай асосан ҳангоми ҷамъомадҳои тантанавӣ, гузаронидани маросимҳои муҳиме, ки аҳамияти ҷамъияти ва давлатӣ доранд, ҳангоми мукофотонидани варзишгарон дар мусобиқаҳои байналхалқӣ ва амсоли инҳо ичро карда мешавад. Гимни Республикаи Ӯзбекистон 10-

уми декабри соли 1992 тасдик гардидааст. Матни гимн аз тарафи Қаҳрамони Ўзбекистон Абдулло Орипов, мусиқии он аз ҷониби бастакори маъруфи ўзбек Мутал (Мутаваккил) Бурҳонов оғарида шудаанд. Дар Қонун дар бораи гимн талаб ва қоидаҳои иҷрои он зикр гардидаанд.

Гимни Республикаи Ўзбекистонро на танҳо ўзбекон, балки тамоми халқҳои маскуни сарзаминамон бояд аз ёд донанд ва дар вақти зарурий сароянд. Аз ин рӯ, матни гимнро дар шакли аслиаш меорем:

Серқуёш ҳур ўлкам, элга баҳт, нажот,
Сен ўзинг дўстларга йўлдош, меҳрибон!
Яшнагай то абад илму фан, ижод,
Шуҳратинг порласин токи бор жаҳон!

Олтин бу водийлар — жон Ўзбекистон,
Ажододлар мардона руҳи сенга ёр!

Улуғ халқ қудрати жўш урган замон,
Оlamни маҳлиё айлаган диёр!

Бағри кенг ўзбекнинг ўчмас иймони,
Эркин, ёш авлодлар сенга зўр қанот!
Истиқлол машъали, тинчлик посбони,
Ҳақсевар, она юрт, мангу бўл обод!

Олтин бу водийлар — жон Ўзбекистон,
Аждодлар мардона руҳи сенга ёр!
Улуғ халқ қудрати жўш урган замон,
Оlamни маҳлиё айлаган диёр!

Аз «Энсиқлопедияи Миллии Ўзбекистон»

Савол ва супоришҳо

1. Гимн чист?
2. Дар бораи муаллифoni гимн маълумот дихед.
3. Матни гимнро бо кўмаки муаллиматон ифоданок хонед ва аз ёд кунед.

Дарси 3. БАЙРАҚИ ДАВЛАТИИ РЕСПУБЛИКАИ ЎЗБЕКИСТОН

Байрақ калимаи туркӣ буда, дар тоҷикӣ маъноҳои алам, парчам, ливо, дирафшро дорад. Вай яке аз рамзҳои давлат мебошад. Байракҳо аз матои якранга ё бисёрранга тайёр шуда, нишонҳои маҳсусро доранд. Як тарафи байрақ ба чўбдаста часпонда мешавад.

Мувофиқи ривоятҳо Коваи оҳангар пешдомани хешро байрақ намуда, бар зидди душманони Ватанаш бархостааст, ки онро «Дирафши Кова» мегўянд. Дар ҳамаи асрҳо дав-

латҳои ҷудогона байракҳои хоси ҳудро соҳиб будаанд.

Байракҳои давлатӣ низ аз матои якранга ё бисёранга тайёр шуда, рамзи расмии соҳиби-иҳтиёри давлат мебошанд. Намуди байрақи давлатӣ ба воситаи қонун ё конститутсия муқаррар карда мешавад. Вай дар болои биноҳои муассисаҳои давлатӣ, сафоратхонаҳо, ваколатхонаҳо, гумrukхонаҳо ва ғайра бардошта мешавад. Байрақи давлатӣ дар идҳои миллӣ, ҳангоми супоридани мукофотҳои байналхалқии варзиши низ партавфишонӣ мекунад.

Тасвири схематикӣ ва рангаи Байрақи давлатии Республикаи Ӯзбекистон бо Қонун «Дар бораи Байрақи давлатии Республикаи Ӯзбекистон» (18-уми ноябри соли 1991) тасдиқ карда шудааст.

Дарозии байрақ 250 см, бараш 125 см. мебошад. Он аз матои серангаи (кабуд, сафед, сабз) байнашон бо хати сурх ҷудокардашуда иборат мебошад. Дар қисми боло (чап)-и он расми Моҳ ва 12 ситора тасвир гаштааст.

Рангҳои байрақ чунин маъноҳоро дар худ мұчассам намудаанд:

1. *Ранги кабуд* — рамзи осмони мусаффоест, ки зиндагии пурнишот ва фаровонро дар худ таҷассум намудааст. Ин тимсолхо некій ва ҳалолкориро ифода мекунанд.

2. *Ранги сафед* — рамзи муқаддаси сулху амният буда, бо равшании рӯз оmezиш ёftaast. Ранги мазкур тимсоли покӣ, беғуборӣ, тозагии орзую ҳаёлҳо ва хушрӯии ботинӣ мебошад.

3. *Ранги сабз* — рамзи зиндашавӣ ва эҳёи табиат. Он дар бисёр ҳалқҳо тимсоли ҷавонӣ, орзуу умедҳо ба ҳисоб меравад.

4. *Хатчаҳои сурҳ* — ишора ба қувваи ҳаётие, ки дар راجҳои ҳама мавҷудоти зинда ҷорӣ аст.

5. *Тасвири моҳи нав* ба анъанаҳои таърихии мөвобаста аст. Он ҳамчунин рамзи истиқболи Ватани мост.

6. Ситораҳо барои ҳамаи халқҳо тимсоли рӯҳонист. Ситораҳое, ки дар байрақи давлатӣ акс ёфтаанд, бо анъанаҳои таърихӣ ва солномаи офтобии кишвари бостониамон саҳт вобаста аст.

Аз «Энсиклопедияи Миллии Ӯзбекистон»

Савол ва супоришиҳо

1. Байрақ чист?
2. Байрақи давлатии Республикаи Ӯзбекистон чӣ гуна аст?
3. Рангҳои Байрақ чиро ифода мекунад?
4. Дар бораи рангҳои дӯстдоштаатон нақл кунед.
5. Дар болои қадом биноҳо байрақи давлатамонро мушоҳида намудаед. Дар ин бора нақл кунед.

Дарси 4. ГЕРБИ ДАВЛАТИИ РЕСПУБЛИКАИ ӮЗБЕКИСТОН

Герб—аз калимаи поляқии «ҳерб» ва немисии «ербе» гирифта шуда, маънои «мерос»-ро дорад. Дар замонҳои қадим авлодҳо, қабилаҳо, давлатҳо

сарҳади молу мулкашонро бо нишон — герб ифода мекарданд, ки гуногун буданд. Баъзеи онҳо дар шакли тамғаҳои муҳталиф амал карда, аз авлод ба авлод мегузашт.

Дар гербҳо ҳар хел тасвирҳо ифода мегардидаанд. Масалан, давлати Амир Темур ҳам герби худро дошт. Дар он се ҳалқа тасвир ёфта буд, ки аз ҳукмронии Амир Темур дар се иқлим — Шимол, Ҷануб ва Farrell гувоҳӣ медод.

Герби давлатӣ яке аз рамзҳои давлатӣ мебошад. Дар он ҳусусиятҳои миллӣ-сиёсӣ ва иқтиисодии давлат, соҳти иҷтимоӣ ва давлатӣ, нишонаҳои географӣ ва ғайра ифода мейёбад. Герб дар мӯҳрҳои давлатӣ, банкҳои расмӣ, ҳучҷатҳои муҳим, пул ва коғазҳои қиматбаҳои давлатӣ, баъзе биноҳо тасвир мейёбад. Мазмуни Герби давлатӣ дар конститутсия ё қонуни маҳсус ифода мейёбад. Тасвири ранга ва сафеду сиёҳи Герби давлатии Республикаи Ӯзбекистон бо Қонун «Дар бораи Герби давлатии Республикаи Ӯзбекистон» (2-юми июли соли 1992) тасдиқ шудааст.

Герби давлатии Республикаамон аз тасвири офтоби дураҳшон, кӯҳҳои сарбаланд, водиҳои сарсабз, ҳӯшаҳои гандум (аз тарафи рост), пахтаҳои шукуфон (аз тарафи чап) иборат аст. Дар қисми болои герб миёни чанбари пахтаю гандум ситораи ҳаштгӯша тимсоли ягонагиву муттаҳидӣ бошад, моҳи наву ситора рамзҳои муқаддаси мусулмонианд. Дар маркази нишон бо болҳои кушод Мурғи афсонавии Ҳумо тасвир гардидааст. Мурғи Ҳумо тимсоли баҳт ва

озодӣ мебошад. Дар қисми поёни нишон калимаи «Ўзбекистон» навишта шудааст.

Аз «Энсиклопедияи Миллии Ўзбекистон»

Савол ва супоришиҳо

1. Герби давлатӣ чист? Дар бораи хусусиятҳои вай маълумот дихед.
2. Герби давлатии мо чӣ гуна аст?
3. Рамзҳои дар гербамон тасвирёфтари як ба як шарҳ дихед.

ЗАРБУЛМАСАЛҲО

Шифои нодонӣ пурсиш аст.

* * *

Босабр оқибат ба мурод мерасад.

Дарси 5.

ВАТАН

Чу офтоби шӯъларез,
Мисоли моҳи нурбез.
Ба сони модари аниш,
Азизӣ, ай Ватан, азиз!

Баҳори ботароватӣ,
Канори босаховатӣ.
Зи ҳалқи комгори хеш,
Диёри босаодатӣ.

Хушу ягонаӣ, Ватан!
Сурурхонай, Ватан!
Чу модару чу меҳру моҳ,
Ту ҷовидонай, Ватан!

Паймон

Вазифаи хонагӣ: Шеърро ифоданок хонед ва аз ёд кунед.

ЗАРБУЛМАСАЛҲО

Ҳар гул дар буттаи худ бӯй дорад.

* * *

Шахси беватан — булбули бечаман.

ЧИСТОН

Як порча замин доштем,
Тухми сиёҳ коштем.
Бо чашми худ бидидем,
Бо ақли худ шинохтем.

Савол ва супоришҳо

1. Зарбулмасалҳоро бодиқкат хонед. Мазмунашро хуб дарк намоед.
2. Чистонро аз ёд кунед ва ҷавобашро ёбед.

Дарси 6.

ТАРОНАҲОИ ИСТИҚЛОЛ

Зи иқболат манам шод, Ӯзбекистон,
Зи озодӣ ту обод, Ӯзбекистон.
Ҳумои баҳту истиқлол овард,
Ҳаёти тозабунёд, Ӯзбекистон.
Чӣ хуш, фарзанди дилсӯзи диёрам,
Зи истиқлоли кишвар баҳтиёрам.
Қасам бар номи поки кишвари худ,

Ки тайёрам ба ҳифзаш чон супорам.
Агар фарзанди истиқлол бошӣ,
Ту доим соҳиби иқбол бошӣ.
Ҳамеша баҳри фардои Ватан кӯш,
Накӯону накӯаъмол бошӣ.

Нормурод Каримзода

Савол ва супоришиҳо

1. Шеърро аввал беовоз ифоданок, сонӣ овоз ба-
роварда хонед.
2. Шумо барои фарзанди муносиби Ватан шудан
ҷӣ кор мекунед?

ЧИСТОН

Шаҳр ҳасту одам нест,
Баҳр ҳасту обаш нест. (*Xaptta*)

Дарси 7. ЗАБОНИ МАН – ҶАҲОНИ МАН

Забоне, ки мо бо он гап мезанем, бо ҳамдигар мулоқот мекунем, забони модариамон — тоҷикӣ аст. Забони тоҷикӣ ба мисли забони ўзбекӣ ва дигар забонҳо яке аз забонҳои қадимтарин ва бойтарини дунё ба ҳисоб меравад. Забони мо асрҳои IX—X ташаккул ёфта, ҳама хусусиятҳои забони адабиро дар ҳуд ҷамъ намудааст. Илова бар ин бо ин забони бостонӣ фолклори ниҳоят ғаниӣ ва рангоранг, адабиёти бешумори бадей, илмӣ ва таърихие оғарида шудааст, ки бо салоҳияту қимати хеш мавқеи ба ҳуд хос дорад.

Боиси ифтихор аст, ки асарҳои безаволи Абӯабдулло Рӯдакӣ, Дақиқӣ, Абулқосим Фирдавсӣ, Ибни Сино, Саноӣ, Фариуддини Аттор, Носири Хусрав, Низомии Ганҷавӣ, Саъдии Шерозӣ, Ҳофизи Шерозӣ, Абдураҳмони Ҷомӣ, Алишери Навоӣ (Фонӣ), Сайидои Насафӣ, Аҳмади Дониш, Садриддин Айнӣ, Абулқосим Лоҳутӣ, Мирсаид Миршакар, Мирзо Турсунзода, Лоиқ Шералиӣ, Гулруҳсор Сафиева ва ҳазорон дигар эҷодкорони соҳирқалам низ ба ин забони ширину гуворо таълиф шудаву ба дили ҳассоси миллионҳо хонандагон роҳ ёфтааст.

Дар айни замон забони тоҷикӣ аз сарчашмаҳои гуногун ғизо гирифта, таркиби луғавии худро бой кардааст.

Мо бояд забони модарии худ — забони тоҷикиро чун забони давлатӣ чуқур омӯзemu ҳурмат намоем. Чунки забони хешро мукаммал надониста, забони дигарро омӯхтан душвор аст.

ЗАРБУЛМАСАЛҲО

Зебоии сухан ба қӯтоҳӣ ва ихтисор аст.

* * *

Беҳтарини садақаҳо садақаи забон аст.

Савол ва супоришиҳо

1. Мо ба қадом забон сухан мекунем?
2. Қадом эҷодкорони машҳур бо забони тоҷикӣ эҷод кардаанд.
3. Чаро забонамонро забони модарӣ мегӯем? Дар ин бора фикратонро баён кунед.

Дарси 8.

МОДАР

Гүянд маро чу зод модар,
Пистон ба даҳон гирифтан омӯхт.
Шабҳо бари гоҳвораи ман,
Бедор нишасту хуфтан* омӯхт.
Як ҳарфу ду ҳарф бар забонам,
Алфоз* ниҳоду гуфтан омӯхт.
Дастам бигирифту по ба по бурд,
То шеваи роҳ рафтан* омӯхт.
Пас, ҳастии ман зи ҳастии ўст,
То ҳастаму ҳаст, дорамаш дўст.

Эраҷ Мирзо

* хуфтан — хоб рафтан.

* алфоз — ҳарф задан, гап задан.

* шеваи роҳ рафтан — тарзи роҳ рафтан.

Вазифаи хонагӣ:

1. Шеърро ифоданок хонед. Мазмунашро нақл кунед.
2. Дар хона дар бораи модаратон ҳикоячае нависед.

ҲАР КӢ ЗАБОН ГУМ КУНАД

Ҳар кӣ забон гум кунад,
Ному нишон гум кунад.
Зӯру тавон гум кунад,
Ҷону ҷаҳон гум кунад.
Дурру садаф гум кунад,
Баҳт зи каф гум кунад.
Ишқи чаман гум кунад,
Мехри Ватан гум кунад.
Ёри чу ҷон гум кунад,
Модари ҷон гум кунад.

Салим Кенҷа

Вазифаи хонагӣ: Шеърро хонед ва аз ёд кунед.

ЧИСТОНҲО

Гуле дидам, ки он бехор бошад,
На дар дашту на дар бозор бошад.
На ўро кас ҳарад, не кас фурӯшад,
Ҳамеша дар сараш бозор бошад.
(Mili)

Субҳ дамид,
Боғ сермева шуд. (Markaz)

МОДАР — ВАТАН

Ватан чист ва чаро мо онро дўст медорем? Ватан ифтихор, шаъну шараф, нангуномус, вичдон ва обрӯю эътибори мост. Ватан азизтарин ва ноёбтарин неъмат, сарвати бебаҳост, ки онро ба ҳеч чизе наметавон иваз кард. Ватанро интихоб ва ё хариду фурӯш намекунанд. Вай чун волидайну бародару хоҳари ҳамтан як бор ва барои ҷовидон дода мешавад. Ватан сарнавишту қисмати ҳар як фард аст, ки аз ибтидо ба бошандагонаш ба мерос гузошта мешавад.

Ватан модари меҳрубон, ғамхору навозишкор аст. Модари аслӣ моро тавлид кардаю бо ширин сафед парвариш намудааст. Вай нахустин ҳарфу ҳичои забонро ёд додаю аслу насабамонро ба мо шиносонидаю нахустин сифатҳои неки одамиро омӯзонида аст. Ватан ба сармон дasti тавонои навозишкорашро гузошта, моро аз ҳамаи оғатҳо, аз ҳама гуна ҳамлаю таҷовузи аҷнабӣ эмин дошта аст. Вай моро дар зери болҳои азимаш паноҳонида ба сифати фарди ҷамъияти тарбия мекунад. Агар ватан орому осудаю дар саросари он сулҳу салоҳ, амну амонӣ ҳукмрон бошад, нозу неъмат фарровону модарон осудаю ором фарзандонашонро парвариш ва тарбия мекунанд. Аз ин рӯ ватанро ҳампояю ҳамрадифи модар медонанд ва бо ифтихори тамом мегӯянд: «Модар — Ватан»,

«Ватан модари мушфика ва навозишкор аст» ва
ғайра.

Хама чиз дар зиндагӣ такрор ва пайдо мешавад, ба ҷуз модару Ватан. Аз ин рӯ Ватану модар пеши ҳар қадоми мо қадру қимати беандоза ва бебаҳо доранд. Дар ин бора шоири маҳбуби мо Лоик чунин гуфта буд:

Вале баҳри ҳама Модар — Ватан яктост,
Ту ҳам аз баҳри мо мисли Ватан яктой,
эй модар.

Ту яктоиву дар ҳар ҷо,
Ту танҳоиву ту бо мо...

Аз ин ҷост, ки меҳру муҳаббат ба Модар — Ватан, эҳсоси ватандӯстию ватанхоҳӣ дар қалби ҳар фарди некном аз овони ҷавонӣ шурӯъ мешавад.

Юсуф Ақбаров

Ҳикмат: Ҳифзи чон вочиб* аст, ҳифзи ватан аз он вочибитар.

Савол ва супоришишо

1. Чаро мо Ватанамон Ўзбекистонро дўст медорем?
2. Маънои ҷумлаи «Ватан модари мушфик ва навозишкор аст»-ро фаҳмонед.
3. Шаҳрҳои бостонии Ватани бепоёнамонро номбар кунед.

ТЕЗГЎЯК

Ин тутча читу тутча,
Дар ҳавлича ду тутча.

Дарси 10. ӮЗБЕКИСТОН – ВАТАНИ ЯГОНА ВА ЗЕБОИ МО

Ватан калимаи арабӣ буда, маъноҳои зодгоҳ, ҷойи таваллуд ва нашъунаморо мефаҳмонад. Ватан макон, мамлакатест, ки одамон таваллуд шуда, ба камол расидаанд, ҳудудест, ки таърихан ба ҳалқи муайяне мансуб аст, ҳамчунин маҷмӯи табиат, аҳолӣ, тараққиёти ба ҳуд хос, забон, маданият ва урғу одатҳои он ҳалқ мебошад. Аз ин рӯ, Ватан мисли Модар ягона ва муқаддас аст. Масъулият ва ҳисси қарздорӣ дар назди Ватан хусусияти хоси ҳама гуна инсонҳои комил мебошад. Ватанро дўст доштан

* вочиб — зарур, ҳатмӣ.

дар ватанпарварии ҳар як инсон намоён мегардад.

Насли наврас низ Ватани худ — Ўзбекистонро аз дилу ҷон бояд дўст дорад. Баҳри нашъунамо ва тараққиёти ўқушишҳо намояд. Ифтихори ватандўстӣ бояд аз ичрои сари вақту хушсифати ҳар кор, қатъи назар аз ҷисмонӣ ва ё фикрӣ будани он, аз хониши аъло ва амиқ омӯхтанду донистани таърихи тамаддуни ҳалқи хеш оғоз ёбад.

Набояд фаромӯш кард, ки ҳатто як каф хоки ватан низ барои инсон аҳамияти калон дорад. Зоро хоки ватан азиз асту муқаддас, гарм асту табаррук. Хоки ватан ва забони модарӣ дар як радиофанд. Онҳоро ба ҳеч чиз иваз кардан ва ё бо қадом чизи дигаре баробар кардан нодуруст аст. Аз қадимулайём, вақте ки одамон ба ин ё он сабаб ватани маҳбубашонро

ноилоч тарк карда ба кишварҳои бегона сафар мекарданд, ҳамроҳи худ як каф хоки ватанро мебурданд. Устод Айнӣ дар очерки таърихии худ «Қаҳрамони ҳалқи тоҷик Темурмалик» овардааст, ки дар миёнбанди Темурмалик ҳалтачае ёфтанд, ки дар вай як каф хок ва як порча коғази ҳатнок буд. Дар коғаз чунин навишта шуда буд: «Эй он ки мурдаи ман ба дастат меафтад, агар некҳоҳи одамон ва ватандӯст бошӣ, маро бо ин як каф хок гӯрон, ки ин ёдгории Ватани азизи ман аст!».

Дар ҳақиқат, инсон бояд ҳар як каф хок, ҳар як зарраи ватани азизашро дӯст дорад. Ҳама вақт барои ҳимояи кишвараш тайёр бошад. Ҳамон вақт вай фарзанди арзандай ватанаш ба шумор меравад.

Савол ва супоришиҳо

1. Мафхуми ватанро шарҳ дихед.
2. Ватандӯсти ҷавон ҷӣ гуна бояд бошад?
3. Чаро гузаштагони мо хоки Ватанро азизу муқаддас донистаанд?
4. Дар бораи қиёфаи ҳозираи Ватани ҷоноҷонамон — Ӯзбекистон иншо нависед.

ЗАРБУЛМАСАЛҲО

Қурбони ватан бош, ки қурбонат шаванд.

* * *

Хоки ватан аз мулки Сулаймон беҳтар.

Дарси 11.

ТЕШАИ ПАДАР

Нисфирӯз ба хона Ҳусейнбобо омада амаки Бобиро пурсон шуд.

— Падарам дар кор, — ҷавоб дод Қурбоналий ва пурсид:

— Ягон хизмат буд, бобочон?

— Ҳа, писарам. Дирӯз аз дӯкон як деги калони ошпазӣ овардам. Барои ҳамон сарпӯш лозим. Падарат устои гулдаст. Агар як сарпӯш сохта медод, миннатдор мешудам.

— Дегатонро як бинам-ҷӣ? — гӯён Қурбоналий ҳамроҳи мӯйсафед рафт. Даҳони дегро чен карду зуд ба хона баргашт. Тешаю табар ва арраи устоиро ба даст гирифта ба кор сар кард. Баъди муддате аз ғӯлаҷӯби сафедор сарпӯши зебое сохта ба хонаи мӯйсафед бурд.

— Дадот омаданд? — сарпӯши тайёрро дар дasti Қурбоналий дида пурсид муйсафед.

— Не, худам сохтам.

— Наход? — ҳайрон шуд муйсафед.

Падари Қурбоналий — Бобиамак усто аст. Устои номдор. Чуноне ки мегӯянд, «даҳ ангушташ ҳунар». Ӯ асосан устои хонасоз аст ва дар идораи сохтмони ноҳия ҳамчун бинокори гулдаст машхур аст. Вақтҳои холиашро ба сохтани асбобҳои гуногуни рӯзгор сарф мекунад.

Косаю табак, қошук, шона, дутору рубоб ва дигар асбобҳои гуногуни миллие, ки бо

дастони ў сохта мешаванд, ба ҳама писанд омадаанд.

Қошуқ, гаҳвора, дару тиреза, сарпӯши дег, кафлес, рубоб чизҳоест, ки Қурбоналий соҳтани онҳоро аз падараш омӯхтааст. Вақтҳои охир на танҳо Бобиамак, балки писари ў Қурбоналиро низ корафтодагон суроғ карда меоянд.

Вақтҳои холӣ ба устохонаи падараш медарояд. Пеш аз ҳама ба асбобҳои гуногун, ки як гӯшай дӯконро оро медиҳад, чашм медавонад. Бо ҳаяҷон ҳисоб мекунад. Як, ду, се... даҳҳо... садҳо номгӯи асбобҳои гуногуни миллӣ, ҳамаи онҳо маҳсули дастони Бобиамаканд. Қурбоналий низ орзу дорад, ки чун падар устои гулдаст шавад. Бо ҳамин мақсад теша ба даст мегирад....

С. Искандаров

Савол ва супоришиҳо

1. Матнро бо диққат ва ифоданок хонед.
2. Усто Бобиро чаро хурду калон ҳурмату иззат мекардаанд?
3. Чаро Ҳусейнбобо аз кори Қурбоналий хурсанд шуд? Вай чӣ кори писандида кард?
4. Шумо ба кадом ҳунар шавқу ҳавас доред?
5. Дар деҳа ва ё шаҳри Шумо ҳам оё устоҳои номдор ҳастанд? Дар бораи онҳо нақл кунед.

ЗАРБУЛМАСАЛҲО

Ба як ҷавон чил ҳунар кам.

* * *

Марди бохунар хор намешавад,
Ба дўсту душман зор намешавад.

* * *

Хунар аз нуқраю тиллою зар бех,
Хунар аз мулку мероси падар бех.

* * *

Хунар дорӣ, хазинаи зар дорӣ.

ТЕЗГЎЯКҲО

Мо ҳамагӣ чор бача,
Замини мо як парча.

* * *

Шохи сада серсоя.

ЧИСТОН

Чист минқори ў чун лаклак,
Чашмҳояш чу гардиши айнак?
Вақти хўрдан ҳамекунад ҳақ-ҳақ,
Ноф дорад зи пешу пас бешак.

Дарси 12.

ОҲАНГАР

Бобои ман оҳангар,
Додои ман оҳангар,
Ман дил бастаам бисёр,
Ба ин касбу ин ҳунар.
Оҳанро тафсон кунам,
Болои сандон кунам.

Занчиру оташгирак,
Ҳам зулфини дар созам.
Магӯ, ки хурдастам ман,
Тешаву табар созам.
Биё ба дўкони мо,
Ҳар чӣ хоҳӣ, бифармо.

Нӯъмон Розик

Савол ва супоришҳо

1. Шеърро ифоданок хонед.
2. Шоир дар шеъраш соҳиби кадом ҳунарро васф кардааст?
3. Дар зодгоҳи Шумо ҳам оё устохонаи оҳангариҳ ҳаст? Дар бораи он нақл кунед.

Дарси 13.

МОДАРИ МАН ДЎЗАНДА

Модари ман дўзанда,
Устои овозадор.
Чойи кори ў «Гулдаст»,
Шогирди ў бешумор.

Бурру дўзи модарам,
Бар ҳама кас хуш ояд.
Ҳарчи хоҳӣ медӯзад,
Модарам аз бароят.

Ҳусни нав гирад матоъ,
Зери дasti модарам.
Ба модарам пайраванд,
Хоҳараму додарам.

Худи ман ҳам дўзанда,
Ҳарчи хоҳӣ медӯзам.
Бовар надорӣ, бипурс,
Аз модари дилсӯзам.

Убайд Раҷаб

Савол ва супоришиҳо

1. Шеърро овоз бароварда ифоданок хонед.
2. Мазмуни шеърро ба ҳампартаатон гуфта диҳед.
3. Дар оилаи Шумо ҳам дўзандаҳо ҳастанд ё не?
Агар бошанд, дар бораи онҳо ҳикоя кунед.

Дарси 14. ҶАМЪБАСТ ВА МУСТАҲКАМКУНИИ МАВОДИ ФАСЛ

ЧИСТОНҲО

Акоиб лӯъбате дидам,
Пой дораду панча не,
Даҳон дорад, калла не,
Дандон дорад, забон не

* * *

(AMGJp)

Як чиз дорам, чоргӯша,
Бақар-буқур мечӯшад.

(JLr)

ЗАРБУЛМАСАЛҲО

Нон ҳам нону нонреза ҳам нон.

* * *

Дурр дар таги лой ҳам дурр аст.

Одоби сухан

Калтак ба гүшт расад, сухан ба устухон.
Сухани ҳақ талх аст.

Андешаву тадбир

Аввал пурсиш, баъд кушиш.
Дароз бур, боз бур.
Намак хўрдӣ, намакдон машикан.
Шутура савор шаву дура андеша кун.

Хоксорӣ ва дурандешӣ

Сари хамро шамшер намебурад.
Шохи дарахти мевадор хам аст.
Кам хўру ғам махӯр.
Камбағалӣ айб нест.
Санги вазнинро об намебарад.
Одам аз гул нозук, аз санг саҳт.
Чуволи холӣ рост намеистад.

ЧИСТОНҲО

Чақ-чук мекунад, забон надорад,
Раҳ меравад, дилу чон надорад.

Кампири миёнбаста,
Рӯ-рӯйи хона часта.

Шутури қатори гулдур,
Баландовози мағрут.

Не чав хўрад, не гандум,
Кашонад моли мардум.

Чист он лўъбати писандида,
Атласи ранг-ранг пўшида?

ТЕСТҲО

1. Калимаи «байрак» аз кадом забон гирифта шудааст?

- А) тоҷикӣ; Б) русӣ; В) туркӣ.

2. Байраки давлатии Республикаи Ӯзбекистон кай тасдиқ шудааст?

- А) 18-уми сентябри соли 1991;

- Б) 18-уми ноябри соли 1991;
В) 1-уми сентябри соли 1991.

3. Микдори ситораҳое, ки дар байраки Ӯзбекистон тасвир ёфтаанд, чандтоянд?

- А) 12-то; Б) 10-то; В) 8-то.

4. Калимаи «герб» кадом маъноро ифода мекунад?

- А) мерос; Б) қонун; В) хучҷат.

5. Герби давлатии Республикаи Ӯзбекистон кайтасдик шудааст?

- А) 2-юми июля соли 1992;
Б) 18-уми ноября соли 1991;
В) 2-юми сентябри соли 2000.

6. Дар герби Ӯзбекистон тимсоли баҳт ва озодӣ бо чӣ ифода ёфтааст?

- А) кӯҳҳо; Б) хӯшаҳои гандум;
В) мурғи Ҳумо.

7. Забони модарии мо кадом аст?

- А) ӯзбекӣ; Б) русӣ; В) тоҷикӣ.

8. Кадоме аз эҷодкорони зерин асарҳои худро бо забони тоҷикӣ навиштаанд?

- А) Навоӣ, Фузулӣ, Фурқат;
Б) Рӯдакӣ, Фирдавсӣ, Айнӣ;
В) Пушкин, Крилов, Айтматов.

9. Кадоме аз зарбулмасалҳои поёни ба мавзӯи «Хоксорӣ» баҳшида шудааст?

- А) Дароз бур, боз бур;
- Б) Сухани ҳақ талҳ аст;
- В) Шохи дарахти мевадор хам аст.

10. Муаллифи шеъри «Оҳангар»-ро ёбед.

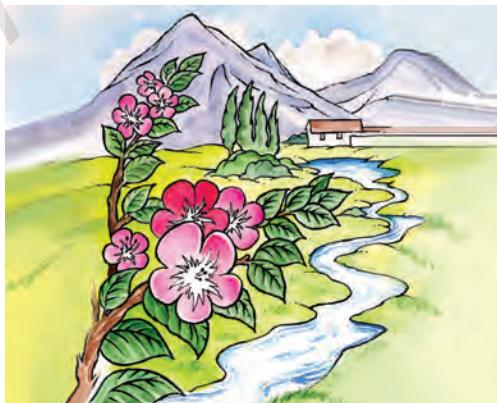
- А) Нӯймон Розик;
- Б) Эраҷ Мирзо;
- В) Убайд Раҷаб.

Фасли 2. АЗ ЭҶОДИЁТИ ХАЛҚ

Дарси 15. СУРУД ВА ТАРОНАҲОИ ХАЛҚӢ

БАҲОР ОМАД (Халқӣ)

Баҳор омад, баҳор омад,
Гули савсан қатор омад,
Ба дехқон вақти кор омад,
Баҳори лолазор омад!

Ба рўйи сабза борон шуд,
Ҳама олам гулиston шуд,
Камарҳо чумла бўston шуд,
Баҳори лолазор омад!

Баҳор омад ба некрӯзӣ,
Бичин гулҳои наврӯзӣ,
Бипӯш тоқии гулдӯзӣ,
Баҳори лолазор омад!

Гули сияҳгӯш ҳафтранг аст,
Ҳамеша дар сараш чанг аст.
Аз ин дилҳо чӣ хурсанд аст,
Баҳори лолазор омад!

Гули сияҳгӯш лабгардон,
Камарбанди ҷавонмардон.
Аз ин рӯ ҳар марду зан ҳандон,
Баҳори лолазор омад!

Чу лайлак дар ҳисор омад,
Ба ҳар шоҳи чинор омад,
Зимиston буд, баҳор омад,
Баҳори лолазор омад!

Баҳор омад ба меҳмонӣ,
Ба таърифаш суруд хонӣ,
Ту қадри гул намедонӣ?
Баҳори лолазор омад!

Савол ва супоришҳо

1. Шеърро ифоданок хонед ва 8 байти онро аз ёд кунед.
2. Дар шеър чӣ гуна хусусиятҳои баҳор ифода ёфтааст?
3. Ба Шумо кадом ҷиҳатҳои фасли баҳор маъқул аст? Ин фасл аз дигар фаслҳо бо кадом хусусиятҳояш фарқ мекунад?

Дарси 16.

СОЛИ НАВ

(Ҳалқӣ)

Лайлак омадаст дина
Дар ҳавлии Одина.
Одина ҳамир кардаст,
Келинаш фатир кардаст.
Ҳезумаш камӣ кардаст,
Камтарақ намӣ кардаст,
Бобош ба ҳезум рафтаст,
Арғамчина гум кардаст.
Арғамчин дар боғи мо,
Себи сурх анори мо.
Себи сурхи оташин,
Гул баромад аз замин...

МУРОДА ДОД

(Ҳалқӣ)

Аҳӯ, аҳӯ сулфа дорем,
Модгави думкалта дорем.
Модгава бурдем ба оғил,
Оғил ба мо нурия дод.

Нурия бурдем ба замин,
Замин ба мо гандума дод.
Гандума бурдем ба харос*,
Харос ба мо ордака дод.
Ордака бурдем ба лаган,
Лаган ба мо хамира дод.
Хамира бурдем ба пустак,
Пустак ба мо заволая дод.
Заволая бурдем ба танур,
Танур ба мо кулчая дод.
Кулчая бурдем ба чупон,
Чупон ба мо баррая дод.
Баррая бурдем ба мулло,
Мулло ба мо китоба дод.
Китоба бурдем ба худо,
Худо ба мо мурода дод.

Савол ва супоришишо

1. Банди ба худатон маъқули сурудҳоро аз ёд кунед.

Дарси 17.

БАЛЕ МУРҒАК

Бале мурғак, бале,
Бечора мурғак, бале.
Шағол мурғакро хўрда буд,
Кадом мурғакро хўрда буд?
Ҳамон мурғаки болсурхи пўпи-
дори чўчадори думсафеде, ки бо-
бом ба сад динор харида буд.

* харос — осиё.

Бале мурғак, бале,
Бечора мурғак, бале.
Сагак шағолро хұрда буд,
Кадом шағолро хұрда буд?
Хамон шағолро, ки мурғаки болсурхи пүпидори чұчадори думсафеди бобом ба сад динор харидаро хұрда буд.

Бале мурғак, бале,
Бечора мурғак, бале.
Чұбак сагакро зада буд,
Кадом сагакро зада буд?
Хамон сагак, ки шағолро хұрда буд,
Хамон шағолро, ки мурғаки болсурхи пүпидори чұчадори думсафеди бобом ба сад динор харидаро хұрда буд.

Савол ва супоришҳо

- Шеърро ба истҳо риоя намуда, ифоданок хонед.
- Кадом хусусияти шеър ба шумо мақұл шуд?

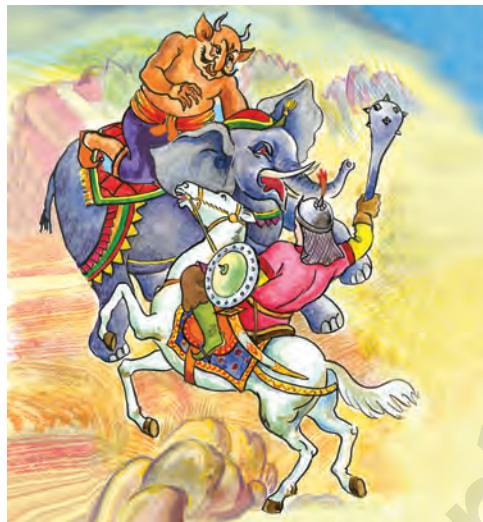
Дарсҳои 18—19. ОЛАМИ РАНГИНИ АФСОНАХО

ГУНЧИШКИ ГАПНОДАРО

(Афсона)

Буд набуд, як замоне дар як маконе як зоғу як гунчишк буд. Зоғу гунчишк ошно буданд, ҳар күчө ҳамроҳ мерафтанд, ҳар чи ёбанд, ҳамроҳ меҳұрданд.

Баҳору тобистону аввали тирамоҳ ғаме на- доштанд, аз як қоғозынан, аз як бое-

ба боди дигар парида мерафтанду ангуру ма-лах, туту зардолу, пашшаву олу хұрда, кайф карда мегаштанд.

Айёми гармо рафта, фасли сармо расида буд, ки зоғ ба гунчишк гүфт:

— Эй дұсти мәхрубон, ҳаво хунук шуда исто-дааст, дере нагузашта борон меборад, барф мезанад, ба мо ягон чойи сарпаноҳ даркор, биё ҳамроҳ хонае созем, ки гармакаку нармакак бошад.

— Ба ман ташвиш кашида, хона сохтан чи даркор? — гүфт гунчишк. — Ҳар зери пардаи боми хонаи мардум сарпаноҳам мешавад. Ба ягontaаш медарояму то баҳор баҳузур хоб мекунам.

— Ихтиёрат, — гүфт зоғ, — модоме ки ба ман шарик шуда, мәхнат карда, хона сохтан нахоҳӣ, ман барои як худам хона месозам.

Зоғ машгули хонасозӣ шуду гунчишк то расидани зимистон кайфу сафо карда гашт.

Ҳамон сол барфи бисёр бориду ҳаво ниҳоят хунук шуд, ҳама ҷо ях баст.

Гунчишк аз як бом ба боми дигар парида, ҷойи гарм мекофт, ёфта наметавонист. Охир маҷбур шуд, ки ба пеши зоғ омада, илтимос кунад, ки ба хонааш ҷой дихад.

— Ту ошнои ман, дӯсти манӣ, — гуфт зоғ, — лекин ту наҳостӣ, ки ҳамроҳ хона созем. Ман ин хонаро фақат барои худам сохтаам, мо ду қас намегунҷем.

Гунчишк зориу тавалло карда гуфт:

— Умрат дароз шавад, зоғҷон, ҳеч рӯзи бадиро набинӣ, ба ман раҳм кун, ба хонаат роҳ дех! Ба гапи ту надаромадам, пушаймон шудам, агар ба хонаат роҳ надиҳӣ, аз хунуки мемурам.

— Хайр, даро! — гуфт зоғ, — мана ҳозир худат мебинӣ, ки дар ин ҷо ҳардуи мо хоб карда наметавонем.

Гунчишк даромад. Шаб шуд, вақти хоб шуд, гуфтагии зоғ барин дар хонаи вай ба гунчишк ҷой ёфт нашуд.

— Хайр, чӣ илоҷ, ба таги поям даромада хоб кун! — гуфт зоғ ба гунчишк.

Гунчишк ба таги пои зоғ даромад. Ноҳунҳои зоғ хор барин ба тани гунчишк халидан гирифтанд.

— Биё ба таги сарам даро! — гуфт зоғ.

Гунчишк ба пешгаҳи хона гузашта, ба таги сари зоғ даромад. Ин дафъа ба рӯю гарданаш нӯли зоғ ҳалид.

Зоғ гуфт: — Ҷойи дигар нест, агар хоҳӣ ба даруни оташдон даромада хоб кун!

Дар оташдони зоғ сари гунчишк ғунциду танаш не. Сару рӯю даҳонаш пур аз хокистар шуд.

— Эй гунчишки яқрав! — гуфт зоғ, — ту аз нодоният ҳам маро ба азоб монондию ҳам худатро. Хоб кун! Мон, ки ман ҳам хоб равам!

Гунчишк ҳарчанд кард дар хонаи танги зоғ ба худ ҷойи хоб наёфт ва хобаш набурд. Дамаш гирифта, бетоқат шуда, берун баромад. Зоғ пагоҳӣ хеста дид, ки гунчишкаки гапнодаро дар таги дар шах шуда мурда мондааст. Вай ба ҳоли дӯсти қарину деринааш зор-зор гиряҳо кард, аммо акнун ҳар чӣ қадар гиряву нола накунад, фоидае надошт.

Савол ва супоришҳо

1. Зоғ ва гунчишк чӣ гуна дӯст буданд?
2. Зоғ ба дӯсташ чӣ таклиф кард? Чаро гунчишк таклифи дӯсташро рад намуд?
3. Зоғ чаро боз ба дӯсти нодонаш аз хонааш ҷой дод?
4. Гунчишк чаро мурд?
5. Ҳислатҳои зоғ ва гунчишкро як ба як номбар карда, ба онҳо баҳо дихед.

Дарси 20.

РҰБОХ ВА ЛАКЛАК

(Афсона)

Замоне Рұбоху Лаклак ба ҳам дұст буданд.

— Дидори ту барои ман як олам лаззат дорад, — мегуфт Рұбох ба Лаклак. — Ҳар бор туро бинам, чонам ҳаловат мебарад, — мегуфт Лаклак ба Рұбох.

Як рұз Лаклак ба хонаи Рұбох мәхмөн шуда омад. Рұбох хурсанд шуду зуд шұла (шавла) пухта, ба табақ кашида ба пеши мәхмонаш гузошт.

— Марҳамат, құрачон, бо иштиҳо бихүр, ки ман шод шавам, — гуфт Рұбох ба Лаклак.

Лаклаки бечора ба табақ нұл зад, аммо бо нұли борику дарозаш натавонист қадре бошад ҳам шұла хұрад.

Рұбох бошад, шұларо дар як дам хұрду табақро лесида, ба Лаклак гуфт:

— Чұрачон, ками маро ба چойи мұл қабул кун, ҳар чи доштам, пешат гузоштам.

— Маро иззат карда, захмат кашида, таом пухтй, сад ташаккур, — гуфт Лаклак, — фардо, албатта, ба хонаи ман биё.

Рұбоҳ «аз дұст як ишорат, аз мо ба сар давидан» — гуфта, рўзи дигар ба хонаи Лаклак мөҳмон шуда омад. Лаклак хуш қабулаш карду ба пешаш як күзачаи дарози гарданборик оварда монд.

— Чұрачон, — гуфт, — сахарй хеста оши угро пухтам, ачаб балazzат аст ин ош, бихүр, кайф кун!

Рұбоҳ ҳарчанд кард аз күзаи гарданборик қадре ҳам хұрда натавонист.

Лаклак бошад, нұли дарозашро ба даруни күза дароварда, ба осонй күзаро холй кард.

Рұбоҳ бо шиками гушна ба хонааш баргашту бо ҳамин дұстии Рұбоҳу Лаклак қать шуд.

Зоғе қиссаро шуниду гуфт:

— Дұстің өзін пойдор мемонад, ки кори яке ба зарари дигаре набошад, дұст манфиати дұстро фаромұш нақунад.

Савол ва супориши

1. Афсонаро хонед ва мазмұнашро нақл карда ді-хед.
2. Рұбоқ Лаклакро чи гуна мекмөн кард?
3. Лаклак Рұбохро чи гуна мекмөн кард?
4. Чаро дұстии Лаклаку Рұбоқ хотима ёфт?

Дарси 21. ҳосили ніхоли нокишта

Подшоҳи мамлакат, ки дар ҳалқаи надимону пешхидматонаш аз назди деҳаे мегузашт, дар канори замине пирамарди қоматхамидаву чөхрапажмурдаеро дид, ки каланд дар даст заҳмат мекашид. Подшоҳ лаҷоми аспашро кашид, асп бозистод. Чанд лаҳза кори пирамардро тамошо карду гуфт:

Эй марди худо, пирі, бемадорі, бо сад азоб каланд мезаній, аз ҳар тори ришат арақ мечакад, дар ҳамин ҳол замин меканій...

— Мехоҳам, ніхол шинонам, — гуфт пирамард.

Подшоҳ тааҷҷуб кард:

— Ніхол мешиноній? Поят ба лаби гүр расидааст, то ин ніхолқо калон мешаванду ҳосил мекунанд, ки зери хок меравій, чи ҳочат ба заҳмат, ки аз он манфиат намебиній ва баҳра намебардорій!

Мўйсафед чавоб дод:

— Дигарҳо заҳмат кашида дарахт сабз карданд, мо ҳосилашро хўрдем, алҳол мо заҳмат мекашем, то ки ҳосилашро дигарон хўранд.

Подшоҳ ба ин гап завқ карду ба вазираш фармуд, ки ба пирамард сад тангаи тилло диҳад.

Мўйсафед тиллоро гирифта, онро ба подшоҳ нишон дода гуфт:

— Эй подшоҳи муazzам ва султони бокарам, ин аст нахустин ҳосили заҳмати мо, ки гирифтем.

Подшоҳро ҳозирчавобии дехқони пир мафтун кард, ба вазираш фармуд, ки боз сад тангаи тилло ба ў диҳад.

Дехқони пир боз сад тиллоро гирифта, гуфт:

— Ачаб дарахте мо сабз мекунем, ки дар як он ду бор ҳосил дод.

Аз ин суханон завқи подшоҳ афзуд, ў ба вазираш рӯ оварда, меҳост бигўяд, ки боз сад тиллои дигар ба пирамард диҳад, вазир шитобон гуфт:

— Подшоҳам, агар аз пеши ин пирамард зуд наравем, дар хазинаи подшоҳӣ чизе намемонад.

Подшоҳ хандиду аспашро пеш ронд.

Савол ва супоришҳо

1. Подшоҳ дар роҳ киро дида монд?
2. Вай ба пирамард чӣ гуфт?
3. Пирамарди қоматхамида ба подшоҳ чӣ ҷавоб дод?
4. Вазир ҷаро аз ҳозирҷавобии пирамард тарсид?
5. Аз ин ҳикоя чӣ гуна хулоса баровардед? Шумо ҳам ягон маротиба ниҳол шинондаед ё не?
6. Ниҳолшинонӣ чӣ фоида дорад? Дар ин бора аз падару модар ва бобоятон пурсида гиред.

Дарси 22.

ЛАТИФАҲО

Себҳо афтоданд

Пирамарде аз гӯши писарбачае дошта гуфт:

— Ҷаро ба боғи ман даромадай?

— Аз дараҳт себҳо афтоданд ва ман хостам, ки онҳоро ба ҷояшон монам, — ҷавоб дод писарбача.

Вай метарсад

Муаллима аз Турсуналӣ мепурсад:

— Барои чӣ аз тухм ҷӯча мебарояд?

— Вай метарсад. Агар набарояд, тухмбирён мекунанд.

Халал мерасонанд

Ҳангоми назорати тиббӣ ҳаким (табиб) аз хонандae пурсид:

- Аз гӯш ва биниат шикояте дорӣ ё не?
- Ҳа. Онҳо ба ман ҳангоми ҷимперпӯший халал мерасонанд.

Мехрубонӣ

— Модарҷон, аз ҷӯй об биёрам, ҳавли рӯбам, додарчаамро тамошо барам?

- Боз «2» гирифтӣ, писарам?

Ман нағуфтаам

Омӯзгор аз хонандae пурсид:

- Ту чӣ хел исбот меқунӣ, ки замин курашакл аст?
- Бубахшед, муаллим, ман заминро курашакл нағуфтам, — зуд ҷавоб дод хонанда.

Савол ва супоришҳо

1. Латифаҳоро ифоданок хонед.
2. Аз ҳаёти худатон ва ҳамсинфонатон воқеаҳои латифамонандро ба хотир оварда, гуфта дихед.
3. Аз хониши латифаҳо чӣ ҳулоса баровардед?

Дарси 23.

ЧИСТОН МЕДОНАМ, КӢ МЕЁБАД?

Як ҷодари зангорӣ,
Шаб пур асту рӯз холӣ.

Мепараду параш нест,
Мешинаду шинаш нест,
Сарпӯпаку чонаш нест.

Даҳон дораду забон надорад,
Садто бизанӣ, фифон надорад.

Тобистон чамъ меоранд,
Зимиистон ғам надоранд.

Амакам дар дарун,
Ришашон дар берун.

ЧАРХИ ЗАБОН – ТЕЗГӮЯК

Аспам лойолуд,
Ёли аспам лойолуд.

Кафттар бача кард,
Бачаи кафттар бача кард.

Барги шалғам шапалоқ,
Бехи шалғам шумталоқ.

Шаст сада шинондем,
Шаст шамшод.

Бобом бодом овард,
Котиб китоб овард.

Аз як дара себ омад, аз як дара сел.

Савол ва супоришиҳо

1. Чистонҳоро бодиққат хонда бароед ва ҷаво-
башонро ёбед.
2. Тезгӯяқҳоро хонед ва аз ёд кунед.

Дарси 24. ЧАМЬБАСТ ВА МУСТАҲКАМКУНИИ МАВОДИ ФАСЛ

ТЕСТХО

1. Зарбулмасали «Заминро об вайрон мекунад, одамро одам» ба кадом мавзӯй бахшида шудааст?

- A) саховатмандӣ;
- B) одоби сухан;
- B) феъли бад.

2. Ҷавоби чистони «Даҳон дораду забон надорад, Садто бизаний, фифон надорад»-ро ёбед.

- A) барф;
- B) сангпушт;
- B) моҳӣ.

3. Ҷавоби чистони «Осмони ранга, дарунаш пуританга»-ро ёбед.

- A) анор;
- B) танӯр;
- B) тарбуз.

4. «Ҳар бор туро бинам, ҷонам ҳаловат мебарад» аз кадом афсона гирифта шудааст?

- A) аз афсонаи «Бузаки ҷингилапо»;
- B) аз афсонаи «Ҳезумкаш ва хирс»;
- B) аз афсонаи «Рӯбоҳу Лаклак».

Фасли 3. ТИРАМОХИ ЗАРРИН, ФУРСАТ ЁБУ ҲОСИЛ ЧИН

Дарси 25. ТИРАМОХИ ЗАРРИН

Тирамоҳ. Фасли мазкур моҳҳои сентябр, октябр ва ноябрро дар бар мегирад. Тирамоҳро фасли «заррин» мегӯянд. Дар ин фасл

дехқон самараи меҳнати дар баҳор кардаашро мегирад. Дар аввали ин фасл шабҳо салқин шудан мегирад. Баргҳои дарахтон ба зардшавӣ сар мекунанд ва хазонрезӣ оғоз меёбад. Зери дарахтон аз хазонрезӣ мисли кӯрпача ғафс мешаванд. Пагоҳиҳо шабнам афтидан мегирад ва рӯйи алафҳою растаниҳоро қирав мепӯшад.

Баробари фарорасии фасли тирамоҳ овози шилдироси ҷӯйчаҳои кӯҳӣ паст мешаванд, яхҳои кӯҳна аз обшавӣ бозмеистанд, дар дарёчаҳои кӯҳӣ об кам мешавад. Ранги меваи хуч сурх мешавад. Пудинаи кӯҳӣ пиру шахшӯл шуда, латофати аввалаашро гум карда, ранги худро як андоза тафийир медиҳад.

Дар ин вақт дар пахтазорҳо манзараҳои ачибро мушоҳида намудан мумкин аст. Кӯракҳои калон-калон кушодашуда ба дили кас як олам завқу хурсандӣ мебахшанд. Пахтазорҳо пурни чинакчиён, дар роҳҳо карвони тракторҳои пахтакашон тез-тез ба назар мерасанд. Дар манзилҳои пахтақабулкунӣ хирмани пахтаҳо мисли кӯҳҳои сарсафед қад рост мекунанд.

Дар ин фасли нуқрафом ҳар замон дар осмон анбӯҳи зоғонро дидан мумкин аст, ки қарқаркунон парвоз мекунанд. Парастуҳо, дарозқанотҳо ва қарғаҳои гармипарвар аввалин шуда ба кишварҳои гарм парида мераванд.

Дар фасли тирамоҳ дар заминҳои обҷакории дехқонон тарбузу ҳарбузаҳои хурду калон, ки аз худ бӯи хуше метарованд, ба ҷашм мерасанд. Себҳои калон-калони тирамоҳӣ, ки ранги

сабзи ба зард моилӣ доранд, ба пухтан шурӯъ менамоянд.

Дар ин фасл дар токзорҳо низ ҳосил бисёр аст. Навъҳои дерпазаки ангур — ангури сиёҳ, баҳтиёри, биҳиштӣ, зардангур, тирамоҳӣ ва тоифӣ дар байни баргҳои паҳни тару тоза ҳанӯз бешуморанд.

Аз «Энциклопедияи Миллии Ӯзбекистон»

ЗАРБУЛМАСАЛҲО

1. Аз офтоби баҳор баҳра бардор, аз офтоби тирамоҳ худро нигаҳ дор.
2. Дона-дона чамъ шавад, хирман шавад.
3. Баракаи чош дар таги чош.
4. Савр бе сар не, ҷавзо — бе дарав.

Савол ва супоришиҳо

1. Дар фасли тирамоҳ дар табиат чӣ гуна дигаргунихо мушоҳида мешаванд? Дар ин бора ҳикоя карда диҳед.

2. Дар фасли тирамоҳ кадом парандаҳо ба кишварҳои гарм парида мераванд?
3. Оиди меҳнати дехқонон дар тирамоҳ ҳикоя карда дихед.
4. Дар бораи тирамоҳ боз чӣ гуна зарбулмасалҳоро медонед?

Дарси 26.

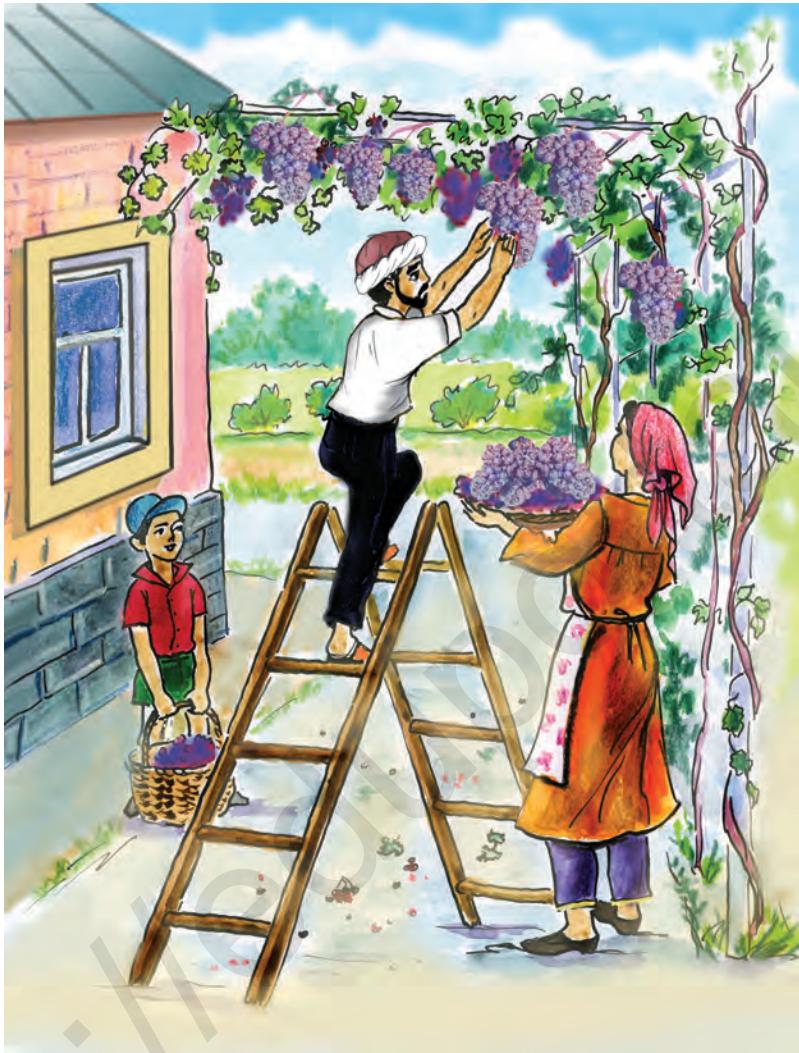
АНГУР

Меваи токро ангур мегӯянд. Ҳоло дар тамоми дунё бештар аз ҳашт ҳазор навъи ангур парвариш меёбад. Ангур барои тархӯрӣ, мавиз кардан, пухтани мураббо, ширини ва машрубот ба кор меояд.

Баъди пухтани ангур мавсими ангурканӣ оғоз меёбад. Мардум ангурҳои кандашударо ба қачова ва сабадҳо андохта ба мавизҷо мекашонанд. Баъзе навҳои ангурро дар офтобруя, баъзеи дигарашро дар соя меҳушконанд. Аз ин рӯ, таъми онҳо низ ҳар хел мешавад.

Ангур барои муолиҷаи касалиҳои сил, иллати дил, ҷигар, меъда, гурда, шуш, асад ва ғайра фоиданок аст. Илми тиб муқаррар кардааст, ки ҳар кас бояд рӯзе 300—500 г ангур ҳӯрад.

Навъҳои ангур аз ҷиҳати мӯҳлати пухтан ба се гурӯҳ ҷудо мешавад: а) навъҳои пешпазак: ҳалилӣ, чиллагӣ, обӣ, дорой ва ғайра; б) навъҳои миёнапазак: ҳусайнӣ, кишмиши сафед, кишмиши сиёҳ (шибирғонӣ), тагобӣ, ҷарос ва ҳоказо; в) навъҳои дерпазак: ангури сиёҳ, бахтиёри, биҳишти, зардангур, тирамоҳӣ, тоифӣ ва ҳоказо.

Савол ва супоришҳо

1. Ангур чӣ гуна мева аст?
2. Аз ангур чиҳо тайёр мекунанд? Шумо низ ҷаравени тайёркуни онҳоро мушоҳида кардаед ё не?
3. Дар боди Шумо чӣ гуна ангурҳо ҳаст? Кадом навъи ангурро нағз мебинед? Чаро?

Дарси 27.

ТИРАМОХ

Кӯху камар зарнигор,
Теппаву ҷар зарнигор,
Деҳаи хушбахри мо
Ҳама, нигар, зарнигор.
Тирамоҳ шуд, тирамоҳ!

Шамоли серун вазид,
Ранги сабзашо парид.
Деҳаи мо аз дигар
Пур шуд аз бӯи санчид.
Тирамоҳ шуд, тирамоҳ!

Лаклаки мо кучо рафт?
Чун абре дар ҳаво рафт.
Бори дигар болашро
Афшонда сӯйи мо рафт.
Тирамоҳ шуд, тирамоҳ!

Момои шабзиндадор
Боғад ҷӯроби гулдор,
Зинда кунад бо ҳавас
Ранги гули навбаҳор.
Тирамоҳ шуд, тирамоҳ!

Ҳар ҷо хирман пайдо шуд,
Кӯхи пахта боло шуд,
Роҳи калони деҳа
Чойи серрафтуо шуд.
Тирамоҳ шуд, тирамоҳ!

Аз сари күхү камар
Хар сү мекунам назар,
Бо деҳаи зарринам
Дехе бошад баробар?!
Тирамоҳ шуд, тирамоҳ!

Гулчехра Сулаймонова

Савол ва супоришҳо

- Шеърро ифоданок хонед ва аз ёд кунед.
- Дар он чӣ гуна сифатҳои тирамоҳ ифода гардидааст?

Дарсҳои 28–29.

ГУРГ ВА РҔБОҲ

(Афсона)

Будааст, набудааст, як гургу як рӯбоҳ будааст, онҳо ҳамсояи девордармиён будаанд. Гурги ноинсоғ ба рӯбоҳ рӯз нишон намедодааст: ҳӯро-кашро аз даҳонаш зада мегирифтааст, ба ӯ дӯғ мезадааст, ӯро таҳқир мекардааст.

Рӯбоҳ аз тарс ба гург чизе намегуфтааст, шабу рӯз фикр мекардааст ва илоҷ мечустааст, ки аз ин ҳамсояи бераҳм чӣ хел халос шавад.

Як рӯз гург пеши роҳи рӯбоҳро гирифта намондааст, ки ба хонааш дарояд. Рӯбоҳ тарсидаю ларзида:

— Гургпаҳлавон, салом! — гуфтааст.

Гург ҷавоб надода, рӯйи худро ба тарафи дигар гардондааст.

— Гургпаҳлавон, ба шумо чӣ шуд?

— Ду рұз боз хұрок нахұрдаам, — қавоб додааст гург, — саҳт гуруснаам, агар илоче наёбій, худи туро мөхұрам.

— Илоч, ҳаст! — гуфтааст рұбоҳ. — Ман ҳозир шуморо ба як бөг мебарам, он қо пур аз ангурхой рангорангу себу шафтолу, дар құяқхой токаш бедонаҳо бозій карда гаштаанд, дар як канори бөг бузу гүсфанд баста мондагй, бемалол мөхұред.

Рұбоҳ пеш даромада, гургро ба як бөги деворхояш баланд бурдаасту ҳарду аз обмүрій ба даруни бөг даромадаанд.

— Ана бинед, чи қадар нозу неъмат, — гуфтааст рұбоҳ ба гург. — Шикаматонро сер кунед, ғаматонро дур кунед.

Рұбоҳ ба як тарафи бөг рафта, як сар ангур канды, камтар хұрдаасту ду ғүчүм ангурро ба сұрохихой биниаш тиққонда, андак истода, ба пеши гург омада гуфтааст:

— Ман чунон бисёр ангур хұрдам, ки аз биниам баромада истодааст.

Гург ба рӯбоҳ тақлид карда ҳар чӣ пешаш ояд, мурданивон ҳӯрда, шикамашро чунон пур кардааст, ки мисли качова шудааст.

Рӯбоҳ ҳамин вақт фурсатро ғанимат дониста, ба болои девор баромада:

— Эй, боғбон, боғатро гург тороҷ кард, — гӯён доду фарёд бардоштааст.

Гург гурехтанӣ шуда, худро ба обмӯри андохтааст, ҳарчанд зӯр задааст, ба обмӯри нағунчидаасту ба дasti боғбон афтодааст.

Рӯбоҳ бо ҳамин ҳила аз ҳамсояи ноинсофаш як умр ҳалос шудааст.

Савол ва супоришҳо

1. Муносабати гург ва рӯбоҳ чӣ гуна буд?
2. Барои аз дasti гурги золим ҳалос шудан рӯбоҳ чӣ ҳиллае андешид?
3. Сабабҳои ба дasti боғбон афтодани гургро гуфта дихед.
4. Аз афсона чӣ ҳулоса баровардед?

Дарсхон 30—31.

ПАХТА — САРВАТИ ВАТАНИ МО

Сентябр. Моҳи аввали фасли зарринмӯ — тирамоҳ. Замини пахтазори назди мактаб намуди ба ҳуд хосеро қасб кардааст. Пахтаҳои сап-сафед шукуфта ба дили қас як олам завқу суур мебахшад.

Омӯзгор Карим Шарифзода шогирдонашро сӯйи пахтазор ҳидоят намуд. Хонандагон гӯёни бори аввал пахтазорро медида бошанд, бо

чашмони аз ҳайрат бозшуда ба кӯракҳои сад фоиз шукуфтаи ғӯза менигаристанд. Пахтазор гӯё сеҳре дошту бачаҳоро сӯйи худ мекашид. Онҳо беихтиёр ба пахтаҳои шукуфта наздик шуда як дастагӣ пахта чиданд. Омӯзгор ҳаракатҳои онҳоро бо диққат мушоҳида намуда, бо нимтабассуми ба худ зебандае дар канори замин рост меистод. Хонандагон пахтазорро ҳаматарафа тамошо карда назди устодашон фун шуданд. Сӯхбат дар атрофи пахта авҷ гирифт. Шарифзода ба онҳо нигариста гуфт:

— Ман ба шумоён дар бораи пахта ва хусусиятҳои он муҳтасар маълумот медиҳам. Ин маълумотҳо ба шумо як рӯз ба кор омаданаш мумкин. Умуман айб аст, ки мо дар бораи яке аз боигарииҳои асосии Ватанамон — «тиллои сафед» тасаввуроти коғӣ надошта бошем. Пахта, ғӯза — буттаест аз оилаи тугмачагулҳо. Пахта аз қадимтарин ва муҳимтарин растаниҳои нахдор мебошад. Дар шароити киштукор растании якосла

аст. Дар ноҳияҳои тропикий ва суптропикии Осиё, Африка, Америка ва Австралия 35 намуди пахта месабзад. Дар кишвари офтобруяи мо — Ўзбекистон бошад, асосан ду навъи пахта — муқаррарӣ ва мисрӣ кишт карда мешавад.

Пахта боигарии асосии ватани мо мебошад. Шумо оё медонед, чаро дар мамлакати мо ба пахтакорӣ ин қадар диққати маҳсус дода мешавад?

— Пахта дар бозори ҷаҳонӣ қимат меистад, — гуфт Шерпӯлод пахтаи дасташро бозикунон.

— Аз пахта матоъҳои гуногун тайёр мекунанд, — ба гап ҳамроҳ шуд Нилуфар.

— Равған ҳам асосан аз пахта тайёр карда мешавад, — илова намуд Фарруҳ.

— Ҳамаи гапҳоятон дуруст аст. Бояд таъкид намуд, ки пахта аз муҳимтарин зироатҳои техникист. Аз 100 кг пахта 27—30 кг нах, 58—60 кг чигит, 5—12 кг линт («тибити пахта»), 16—20 кг равған мегиранд. Аз 1 кг пахта 10—12 м² (20—24 м) сатин ё 20 м² (40 м) батист ё 130—150 ғалтак ришта ҳосил мешавад. Равғани пахтаро ба сифати ҳӯрокворӣ, инчунин барои истеҳсоли маргарин, глитсерин, собун, стеарин ва ғайра ба кор мебаранд. Кунҷораи чигит, ки то 40% сафеда дорад, ҳӯроки серғизои ҷорвост. Аз барги пахта ҷавҳари себу лимӯ, сирко ва дигар моддаҳои органикӣ ҳосил мекунанд. Шумоён агар мушоҳида намуда бошед, ҳангоми гулкунии ғӯза дар пахтазор занбӯрҳои асал бисёр мешаванд. Сабаби ин

ҳолро оё медонед? Дар хотир нигоҳ доред: гули пахта хеле сершахд аст; занбӯри асал аз шахди гули 1 га пахтазор то 300 кг асал тайёр мекунад.

Савол ва супоришиҳо

1. Пахта чӣ гуна растаний аст?
2. Чаро пахта боигарии асосии Ватани мо мебошад?
3. Аз пахта чӣ гуна маҳсулот мегиранд?
4. Шумо ҳам пахта чидаед? Дар ин бора нақл карда дихед.

Дарси 32.

СҮҲБАТ БО ПАХТА

Ҳар пахта аз ҳар ҷӯяке
Хандида мегӯяд ба ман:
— Чобук биёву пахта чин,
Бишкуфтаам мисли чаман.

Ҳар пахта хандон аз сахар
Роҳи маро поидааст.
Ман дастро кардам дароз,
Чун боли қу омад ба даст.

Бар чидани ту омадам
Аз шаҳр ман шодикунон.
Бар пешдоман ҷо дихам
Ҳар пахтаатро, пахтаон...

Эй пахтаон, дониста мон,
Ман нағз мебинам туро.
Нокарда ғозеро талаф,
Ман тоза мечинам туро...

Моро азизй, пахтачон,
Чун обу чун нони ҳалол.
Бо шавқ мечинам туро,
Ҳар лаҳза бишкуф bemalol!..

Бинмо табассум бештар,
Аз хонаи кӯрак баро!
Ман бо ту дорам ҷӯрагӣ,
Бовар бикун ҳарфи маро.

Гар ту фаровонтар шавӣ,
Эй пахтаи мо, ганчи мо,
Мисли ту афзун мешавад
Ҳам «чор»-и мо, ҳам «панҷ»-и мо.

Пӯлод Мӯъмин

Савол ва супоришиҳо

1. Шеърро ифоданок хонед.
2. Кадом бандҳои шеър ба шумо маъқул шуд?
Чаро?
3. Дар бораи пахта боз чӣ гуна шеърҳо медонед?

Дарси 33.

ХУНАР ЧИСТ?

(Афсона)

Буд, набуд, як мӯрча буд, мӯрчаи ноороми меҳнатдӯст буд. Як рӯз каргасе дид, ки ҳамон мӯрча як дона гандумро кашида бурда истодаасту дона аз худаш калон. «Мӯрча зӯр, ба вай қоил шудан даркор» — аз дил гузаронид каргас. Баъди ин фикрашро ба мӯрча гуфту илова кард:

— Ман ҳам беҳунар не. Ман як дона арзанро аз як фарсанг мебинам, тасаввур кун, чашмонам чӣ андоза тезанд. Мехоҳӣ худ инро бубинӣ?

Мӯрча гуфт:

— Чунин тамошо лаззате дорад.

Каргасу мӯрча ба баландӣ баромаданд. Каргас мӯрчаро ба болои қаноташ гирифту гуфт:

— Бичасп, ки наафтӣ!

Каргас ҳафт фарсанг боло париду аз авчи осмон ба ҳар тараф назар андохта, баъд ба як нуқта чашм дӯхта гуфт:

— Хӯ, зери он бутта як тӯда дон ҳаст.

Мӯрча ба поён назар кард, дон он тараф истад, ҳатто буттаро надид. Каргас бошиддат сарозер омада, аз зери бутта донро ба даҳан мегирам гуфта ҳам шуду фарёдаш баромад.

— Ба ту чӣ шуд? — пурсид мӯрча.

— Ба дом афтодам, — гуфт каргас.

— Дар ин зиндагӣ фақат донро не, домро ҳам дидан даркор, — гуфт мӯрча аз болои қаноти каргас фаромада, — донро дидану домро надидан ҳунар не.

Савол ва супоришиҳо

1. Каргас кадом хислати мӯрчаро диди ба ў қоил шуд?
2. Каргас ба мӯрча чӣ ҳунар нишон додани шуду аз ӯҳдааш набаромад?
3. Мӯрча ба каргас чӣ гуфт?
4. Аз афсона чӣ хулоса баровардед.

Дарси 34. ҶАМЬБАСТ ВА МУСТАҲКАМ-КУНИИ МАВОДИ ФАСЛ

Хикматҳо

Нона калон газу гапа калон назан.

* * *

Гапи хона ба бозор рост намеояд.

* * *

Чони нодон дар азоб.

* * *

Кори нодон — таваккал.

ЗАРБУЛМАСАЛҲО

Борон равғани замин, барф — кўрпаи замин.

* * *

Ба полиз ҳар рӯз рав, ба ғалла гоҳ-гоҳ.

* * *

Барака дар сари як дона.

* * *

Шамоли баҳор барг месабzonаду шамоли
тирамоҳ барг мерезонад.

Савол ва супоришҳо

1. Зарбулмасалҳоро аз ёд кунед. Мазмуни онҳоро нағз фаҳмида гиред.
2. Зарбулмасалҳо ба қадом фасли сол бахшида шудаанд?

ТЕСТХО

1. Фасли тирамоҳ кадом моҳҳоро дар бар мегирад?

- А) январ, феврал, март;
- Б) сентябр, октябр, ноябр;
- В) август, сентябр, октябр;
- Г) октябр, ноябр, декабр.

2. Шеъри «Тирамоҳ» ба қалами ки мансуб аст?

- А) М. Миршакар;
- Б) У. Раҷаб;
- В) Г. Сулаймонова;
- Г) Н. Розик.

3. Маънои калимаи «филфавр»-ро ёбед.

- А) зуд, дарҳол;
- Б) озод;
- В) оҳиста;
- Г) дер мондан, қафо мондан.

4. Сӯхбати омӯзгор Карим Шарифзода бо хонандагон дар кадом матн оварда шудааст?

- А) «Тирамоҳи заррин»;
- Б) «Пахта — сарвати ватани МО»;
- В) «Чинакчии хурдсол»;
- Г) «Арки Бухоро».

5. Сифатҳои заррин, зарринмӯ, нуқрафом ба кадом фасли сол мансуб аст?

- А) баҳор;
- Б) зимистон;
- В) тирамоҳ;
- Г) тобистон.

6. Байти «Шамоли серун вазид, Ранги сабзаҳо парид» аз қадом шеър гирифта шудааст?

- А) «Мурода дод» (халқӣ);
- Б) «Тирамоҳ»-и Г. Сулаймонова;
- В) «Сӯҳбат бо пахта»-и П. Мӯъмин;
- Г) «Соли нав» (халқӣ).

7. Суҳанони ҳикматомези «Донро дидану домро надидан хунар не» ҳамчун хуносай қадом афсона оварда шудааст?

- А) афсонаи «Гург ва рӯбоҳ»;
- Б) афсонаи «Хунар чист?»;
- В) афсонаи «Рӯбоҳу Лаклак».

8. Ҷумлаи «Каргасу мӯрча ба баландӣ баромаданд» аз қадом афсона гирифта шудааст?

- А) аз афсонаи «Рӯбоҳу лаклак»;
- Б) аз афсонаи «Хунар чист?»;
- В) аз афсонаи «Гург ва рӯбоҳ».

9. Моҳи асад қадом рӯзҳоро дар бар мегирад?

А) моҳи панҷуми шамсӣ, ки ба тоҷикӣ шер меноманд. Вай ба 21-уми июл — 20-уми август рост меояд;

Б) моҳи дуюми шамсӣ, ки ба тоҷикӣ гӯсола меноманд. Вай ба 21-уми апрел — 20-уми май рост меояд;

В) моҳи сеюми шамсӣ, ки ба тоҷикӣ Дӯпайкар меноманд. Вай ба 21-уми май — 20-уми июн рост меояд.

Фасли 4. ДИРҰЗИ ХАЛҚАТРО БОЯД БИДОНЙ, ТАЪРИХИ ОНРО БОЯД БИХОНЙ

Дарси 35. ҚАХРАМОНИИ ШЕРАК

Қаріб се ҳазор сол пеш аз ин ба сарзамини Сүғд подшоҳи ҳаҳоманишій Дорои I ҳұчум кард. Халқ ба душманони ғораттар саҳт зиддият нишон дод.

Дорои I бо лашкари бешумор ба гирифтани яке аз шаҳрхо тайёрии саҳт мәдид. Аз ин ҳодиса Шерак ном чўпонписаре хабардор шуд. Вай зуд ба шаҳр омада, одамонро аз ин нияти Дорои I огоҳ намуд.

Лашкари Доро калон ва пуркувват буд. Ҳама роҳи аз ин балои азим ҳалос шуданро ҷустуҷӯ мекарданд. Чўпонписар Шерак ба як қарор омада гуфт:

— Барои бисёр фикр кардан вақт кам аст. Ман як ҳила ба кор мебарам. Шумо бинию гўшҳои маро бурида, сару рўямро хуншор карда, аз шаҳр дурттар, ба сари роҳи лашкари Дорои I партоед. Он тарафи корро ба ман гузоред.

Рўзи дигар одамони Дорои I ба Шерак дучор омаданд. Рўю бадани вай пур аз захм ва хуншор, гўшу биниаш бурида буд. Шерак ба Дорои I гуфт:

— Одамони шаҳри худам маро дар ҷосусӣ гунаҳкор намуда, бинию гўшҳоямро буриданд

ва аз хоки ватанам берун сохтанд. Ин барои ман ҳақорат аст. Қасос гирифтани меҳоҳам. Ман аскарони туро аз пайраҳаҳои номаълум гирифта мебарам ва ту ин шаҳрро ба осонӣ гирифта метавонӣ.

Доро ба гапҳои Шерак бовар кард ва тамоми аскарони Дорои I аз пайи чӯпонписар рафтанд. Пас аз ҳафтруза роҳи пуразоб онҳо ба чӯли беобу гиёҳе расиданд. Аскарон ҳама гушнаю ташна буданд. Ба онҳо мачоли роҳ гаштан намонда буд. На пеш рафта метавонистанду на қафо. Дар ин чӯли бепоён аз гушнагӣ ва ташнагӣ мурдан лозим меомад.

Дорои I ҳилаи Шеракро пай бурд, vale акнун фоидае надошт.

Шеракро назди шоҳ оварданд. Шерак ба рӯи пурғазаби Дорои I нигоҳ карда, далерона гуфт:

— Шумо барои ғулом кардани ҳамватанони ман омадед. Ман ба ин роҳ намедиҳам. Лашкари туро ба ҷое овардам, ки дар ин ҷо аз гушнагӣ ва ташнагӣ ҳамаашон мемуранд.

Чӯпонписар Шерак барои ҳимояи Ватани азизу ҷонаҷонаш худро ба азоб андоҳт ва қаҳрамонона ҳалол шуд. Аммо ҷандин ҳазор аскари Дорои I-ро ба ҳалокат расонида, Ватани худро аз азобу қулфат озод кард.

Луғат:

Захм — ҷароҳат

Азим — қалон

Мачол — қувват

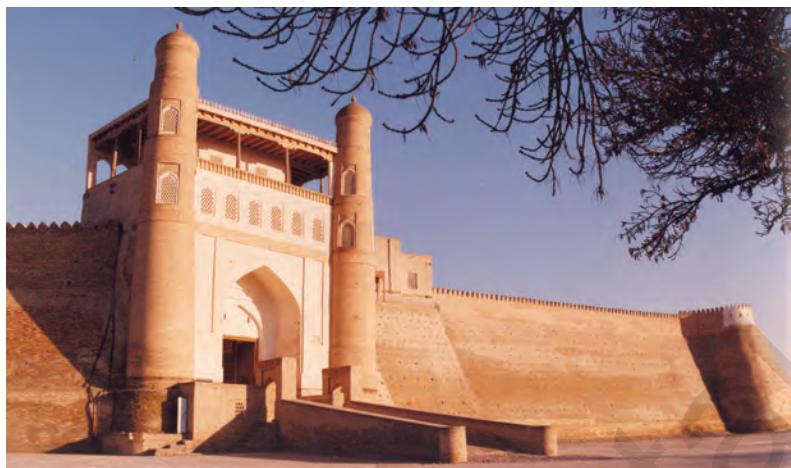
1. Дорои I кӣ буд ва бо кадом мақсад ба сарзамини мо ҳучум овард?
2. Шерак кӣ буд? Вай баҳри озодии ватанаш чӣ чора андешид?
3. Шерак лашкари Дорои I-ро чӣ гуна ба дами ҳалокат бурд?
4. Шумо ҳам ба мисли Шерак худатонро барои Ватанатон қурбон карда метавонед ё не? Дар ин бора андеша кунед.

Дарси 36.

БУХОРО

Дар кафи дашту сахро,
Шахри қадим Бухоро.
Қасрҳои пуршукуҳ,
Аз гачу санги хоро.
Нақши дару деворат,
Зебо асту дилрабо.
Шахруди пури обат,
Гӯё кони қаҳрабо.
Манораи Калонат,
Зи абри гардун боло.
Намуди хоса дорад,
Ширбадану Дилкушо,
Ситораи Маҳоса
Гашта Ҷаҳоноро.
Лаби Ҳавзи нотакрор
Фақат хоси Бухоро.

Ҳар гӯшаи Ҳисорат
Зебо зи мулки Доро.

Асад Гулзода

Савол ва супоришҳо

1. Шеърро ба истҳо риоя намуда, ифоданок хонед.
2. Дар шеър кадом сифатҳои ба худ хоси Бухоро ба қалам гирифта шудааст?
3. Дар бораи шаҳри бостонии Бухоро чиҳоро мединед?

Дарси 37.

ШЕРДОРИ САМАРҚАНД

Ду оҳуи хиромон дар миёна,
Ду шер аз ду тараф чун посбонанд.
Ду рӯйи шамси дилҷӯи сахархез
Чаҳони нур бар дилҳо фишонанд.

Ҳамин сурат ба тоқи Шердор аст,
Зи рассоми бузурге ёдгор аст.
Чунин маънӣ аз он тасвир равшан,
Ҳамон маънӣ, ки ҳусни рӯзгор аст.

Ду оҳу — рамзи лутфу чехра дилкаш,
Ду шераш аз тавоной нишона.
Рухи хуршед рамзи мөхру покӣ,
Зи дилҳою дилорой нишона.

Ҳамон рассомро ин буда армон,
Ки бошанд ин сифатҳо дар ҳар инсон.

Акбар Пирӯзӣ

Савол ва супоришҳо

1. Шеърро бо диққат хонед.
2. Дар шеър оиди кадом ёдгории таърихии шаҳри Самарқанди бостонӣ сухан рафтааст?

Дарси 38.

СПИТАМЕН

(Омӯзгор нақл мекунад)

Тақрибан дуним ҳазор сол пеш аз ин лашкари юнону македонӣ бо сардории Искандари Мақдунӣ зӯртарин давлати он давра — давлати ҳаҳоманишинҳоро мағлуб карда, ба Суғд дохил мешавад.

Халқи Суғд ба истилогарон таслим намешавад. Вай бо раҳбарии ватандӯсти бузург — Спитамен барои озодӣ ва истиқоли ватанаш бармехезад. Халқи ба мубориза бархоста, ба истилогарон саҳт муқобилият мекунад. Ин аввалин муқобилияти саҳте буд, ки лашкари Искандар дар давоми ҳаракатҳои истилогаронааш дучор гардид. Ин муқобилият тамоми муваффақияти ба даст овардаи ўро зери хавф гузашта буд.

Аввалин задухӯрд бо аскарони Искандар дар наздикии пойтахти Суғд Мароқанд (Самарқанд) ба вуқӯъ омад. Суғдҳо ба истилогарон зарбаи саҳт заданд. Искандар бо як азоб ба гирифтани Мароқанд муюссар гардид. Онҳо шаҳрро форат карданد ва деҳоти атрофро оташ заданд.

Искандар фаҳмид, ки тобеъ кардани халқи озодихоҳи Суғд осон нест. Вай дар Мароқанд вакилони худро гузашта, сӯи дарёи Сир ҳаракат кард. Аскарони Искандар дар роҳи худ ҳамаи шаҳру қишлоқҳоро помолу хароб мекар данд.

Нафрати аҳолӣ нисбат ба истилогарон беш аз пеш зиёд мешуд. Онҳо бисёр аскарони македониҳоро нест карданد.

Дар ақибгоҳи Искандар — дар маҳалҳои забткардаи ӯ шӯришгарон бо сардории Спитамен аз паҳлӯи лашкари Искандар дохил шуда, ба аскарони ӯ як қатор зарбаҳои саҳт мезаданд. Спитамен дастаҳои дар ҷойҳои гуногун гузоштаи Искандарро торумор карда, Мароқандро ишғол мекунад. Македониҳои дар шаҳр буда, мачбур мешаванд, ки дар қалъа пинҳон шаванд.

Вақте ки Искандар бо қувваи асосии худ ба Мароқанд омад, Спитамен ҷанг накарда, қувваи худро ба тарафи саҳро ақиб кашид. Лашкари душман аз қафои ӯ меравад. Ба ҳамин тартиб Спитамен лашкари Искандарро ба ҷое мебарад, ки он ҷо қувваи ҳарбии душман бомуваффақият ҷанг карда наметавонад. Дар соҳилҳои дарёи Зарафшон Спитамен ба македониҳо ҳӯҷум карда, ҷандин ҳазор аскари онҳоро несту нобуд мекунад ва аз нав Мароқандро ишғол мекунад.

Баъд аз ин худи Искандари Мақдунӣ мачбур мешавад, ки ба ҷанги Спитамен роҳбарӣ кунад. Вай бо лашкари худ ба сӯйи Мароқанд ҳаракат мекунад. Аммо Спитамен ҷангро қабул накарда, бе талафот қафо мегардад. Спитамен дар ҳама ҷо дастаҳои душманро торумор кардан мегирад. Ҳамин тарик, Искандар барои мутеъ кардани Суғд такрибан се сол ҷанг карда, талафоти калон медиҳад.

Гузаштагонамон бо сардории марди қаҳрамон, Спитамен барои истиқоли ватани худ ҳамин хел мубориза мебурданд...

Бобоҷон Гафуров

(Матн ба синну соли хонандагон то дараҷае мувоғиқ гардонида шуд)

Лұғат:

Истило — ба зўрӣ ба даст овардани чизе

Муқобилият — зиддият нишон додан

Вуқӯъ — рўйдихӣ

Форат — толон, тороч

Забткарда — ишғолкарда

Талафот — зарар

Мутеъ — тобеъ

Савол ва супоришҳо

1. Искандар кӣ буд?
2. Спитамен чаро ба муқобили ў мубориза бурд?

Дарси 39.

ҚАҲРАМОНИИ МУҚАННАЪ

(Омӯзгор нақл мекунад)

Номи Муқаннаъ Ҳошим бинни Ҳаким буда, падараш Ҳаким аз ҷумлаи сардорони аскарии Ҳурросон буд.

Муқаннаъ дар ҷавонии худ шустагарӣ мекард. Азбаски дар он вақтҳо дар Ҳурросон ва Мовароуннаҳр қасби боғандагӣ тараққӣ карда буд, бисёр одамҳо аз пушти шустагарӣ нон меҳӯрданд.

Муқаннаъ баъд аз шустагарӣ мустақилона илмомӯзӣ карда, ниҳоят яке аз олимони бузурги замони худ шудааст.

Арабҳо ба Осиёи Миёна ҳучум карданд. Ҳалқҳои маҳаллӣ бар зидди онҳо муборизаи озодихоҳонаро сар карданд. Ин мубориза солҳои зиёд давом кард. Сардори яке аз ин гуна шӯришҳои озодихоҳӣ Муқаннаъ буд. Муқаннаи далеру нотарс аз аҳолии маҳалӣ аскари бисёре ҷамъ намуд ва ба муқобили арабҳо муборизаро сар кард. Тарафдорони ў чомаи сафед мепӯшиданд ва аз ин рӯ дар таъриҳ онҳо бо номи «сафедҷомагон» машҳур шудаанд.

Сафедҷомагон (пайравони Муқаннаъ) дар деҳаҳои Бухоро бисёр шуда буданд, аввал онҳо деҳаи Кумучқаторро, ки ҳоло Кумушкент мегӯянд, ба даст дароварда он ҷоро ба худ марказ қарор дода буданд. Баъд аз он деҳаи Наршарро (ҳоло дар тарафи ғарбии райони Вобканد бо ҳамин ном мавҷуд аст) ба даст гирифта дар он ҷо қалъаи мустаҳкаме бино карданд.

Сафедҷомагон дар ҳама ҷойи деҳоти Бухоро ҳокимиятро ба дasti худ гирифта буданд. Дар ин ҷо ва дар Самарқанд низ ҷангӣ арабҳо ва тарафдорони Муқаннаъ бисёр тӯл кашид. Дар охир Муқаннаъ шикаст ҳӯрд, ў ба қалъаи кӯҳи Сиём паноҳ ёфта, он ҷо ҳамчун ватанпарвари ҳақиқӣ то нафаси охиринаш бо душманони халқаш ҷангид. Муқаннаъ бо мақсади зинда ба

дасти душман асир нашудан худро ба оташи даргирифтаистода андохтааст.

(Аз китоби «Исёни Муқаннаъ»-и Садриддин Айнӣ мазмунан гирифта шуд).

Луғат:

Қалъа — бинои баланд ва мустаҳкам, ки барои ҳимоя аз душман соҳта шудааст.

Паноҳ ёфт — ҳимоя ёфт.

Савол ва супоришҳо

1. Муқаннаъ кӣ буд? Дар бораи ҷавонии ӯ нақл кунед.
2. Арабҳо киҳо буданд? Онҳо бо қадом мақсад ба ватани мо ҳуҷум карданд?
3. Матнро ба қисмҳо тақсим карда, ифоданок ҳонед, сонӣ мазмунашро нақл кунед.

Дарси 40.

МАҲМУДИ ТОРОБӢ

Дар давраи ҳукмронии муғулҳо аҳволи оммаи меҳнаткаш хеле бад шуда буд. Ҳалқ борҳо зидди золимон шўриш бардоштааст.

Шўриши Маҳмуди Торобӣ намунаи равшани муборизаи ҳалқ бар муқобили истилогарони ҳориҷӣ, муқобили истисморгарон мебошад.

Маҳмуди Торобӣ косиб (элакбоф), одами далер ва боақл буд. Вай дар мубориза барои манфиати меҳнаткашон тарсу ваҳмро намедонист ва дар мубориза танҳо як мақсад дошт: аз зулми бениҳоят вазнин озод кардани ҳалқ.

Маҳмуди Торобӣ нисбат ба золимон нафрати беандоза дошт. Вай ҳалқро ба мубориза бар зидди истилогарони хорича ва истисморгарони дохилӣ даъват менамуд. Ҳалқ ҳам зери роҳбарии ў мардонавор ҷангид, ба истилогарон зарбаҳои саҳт зад.

Ҳукуматдорони Бухоро Маҳмуди Торобиро куштанӣ шуда, ўро ба Бухоро ҷеф заданд. Дар ҷавоби ин мақсади онҳо, Маҳмуди Торобӣ тарафдорони худро дар наздики Бухоро ғун мекунад ва ҷабрдидагонро ба мубориза даъват менамояд.

Тамоми ҳалқи атроф ба шўришгарон ҳамроҳ мешаванд. Бухоро ба дасти шўришгарон мегузарад.

Маҳмуди Торобӣ хуб медонист, ки ҳукуматдорони Бухоро бо ёрии муғулон қувваи бисёре ба муқобили шўриш ғун мекунанд. Вале ҳалқ таҳти роҳбарии Маҳмуди Торобӣ саҳт ҷангид. Маҳмуди Торобӣ пешопеши ҷанговарон мерафт. Ҷанг бо парешон ва торумор гардидани душманони ҳалқ тамом шуд. Вале дар ин ҷанг пешвои ҳалқ Маҳмуди Торобӣ ҳалок гардид.

Шўришчиёни бе пешво монда барои боз ҳам пуркуват кардани шўриш чора надиданд, дар натиҷа душманон ба муқобили шўришчиёни бо аскару силоҳи зиёде омада шўришро пахш карданд.

Маҳмуди Торобӣ ҳамчун одами далер, ватандӯст, доно ва халқпарвар дар ёди халқамон абадӣ мондааст.

Раҳим Воҳидов

Луғат:

Хориҷӣ — беруна

Манфиати меҳнаткашон — фоидаи меҳнаткашон

Пешво — раҳбар

Савол ва супоришҳо

1. Дар бораи ҳӯҷуми муғулҳо ба кишвари мо чиҳоро медонед?
2. Маҳмуди Торобӣ кӣ буд? Вай чаро бар зидди муғулҳо мубориза бурд?

Дарси 41.

ИМОМ БУХОРИ

(Омӯзгор нақл мекунад)

Имом ал-Бухорӣ (номи аслиаш Абӯабдуллоҳ Муҳаммад ибни Исмоили Бухорӣ) 21-уми июляи соли 810 дар Бухоро таваллуд шудааст.

Падараш Исмоил бо савдо машғул шудааст. Модараш низ зани оқила буд. Баъди вафоти падараш бо тарбияи ӯ модараш машғул гардидааст. Вай аз хурдсолиаш ба илму ҳикмат меҳр мондааст. Хусусан ҳадисҳоро бо шавқи тамом мешуниду аз ёд мекард. Аз ҳадисшиносони машҳур — ал-Дохилий, Муҳаммад ибн Салом ал-Пойкандӣ, Муҳаммад ибн Юсуф ал-Пойкандӣ, Абдуллоҳ ибн Муҳаммад ал-Маснадӣ ва ғайраҳо сабакҳо гирифтааст.

Соли 825 Имом Бухорӣ бо бародар ва модараш ба Макка меояд. Сонӣ бародар ва модарашро ба Бухоро мегардонад. Худаш зиёда аз шаш сол ба шаҳрҳои Ҳичоз, Макка, Мадина, Тоиф, Ҷидда, Басра, Куфа, Марв, Балх, Ҳирот, Нишопур сафар намуда ҳадис ҷамъ меоварад. Ба Бухоро баргашта ба тарғиби илми ҳадис машғул мешавад. Ин кори ў ба ҳокими он-вақтаи Бухоро Ҳолид ибн Аҳмад аз-Зуҳлӣ маъқул намешавад. Аз ин сабаб Имом Бухорӣ Бухороро тарк карда, аввал ба Пойкент, сонӣ ба яке аз дехаҳои наздики Самарқанд Ҳартанг мекӯчад ва то охири умраш (31 августи соли 870) дар ҳамон ҷо зиндагӣ меқунад.

Имом Бухорӣ зиёда аз 20-то китоб навиштааст. Машҳуртарини онҳо инҳоянд — «Ал-Ҷомеъ ас-саҳеҳ» («Мачмӯаи боварибахш»), «Ал-Адаб ал-муфрад» (Дундонаҳои адаб), «Ат-Таъриҳ ал-қабир» («Таърихи қалон»), «Тафсир ал-Қуръон» («Тафсири Қуръон»).

Дар манбаъҳо қайд карда мешаванд, ки Имом Бухорӣ қариб 600 000 ҳадисро аз ёд карда будааст. Вай ҳамин ҳадисҳоро ба гурӯҳҳо чудо намуда, боварибахштарини онҳоро дар китобаш — «Ал-Ҷомеъ ас-саҳиҳ» дохил намудааст.

Дар яке аз рӯзҳо амир Холид ибн Аҳмад ба Имом Бухорӣ одам фиристонда, чунин мефармояд: «Рафта гўй, китобҳояш «Ал-Ҷомеъ ас-саҳиҳ» ва «Ат-Таъриҳ»-ро оварда, ба ман хонда диҳад». Имом Бухорӣ ба шахси ин хабарро оварда нигоҳ карда мегўяд: «Ту ба вай рафта гўй, ман илмро хор намуда, ба таги дари ҳокимон гирифта намебарам. Ба кӣ илм даркор бошад, худаш ҷустуҷӯ кунад. Агар ин суханам маъқул наояд, фармони амир дар дasti ҳудаш». Амир инро фаҳмида, фармудааст, ки муҳаддиси маъруф аз шаҳр баромада равад.

Баъди соҳибистиқлол гаштани Ватани бостониамон дар қатори як гурӯҳ алломаҳои қишварамон номи Имом Бухорӣ ҳам аз нав зинда карда шуд. Ҳадисҳои ҷамъовардаи ў нашр карда шуданд. 1225-солагии таваллуди аллома васеъ ҷаши гирифта шуд. Мақбараи дар қишлоқи Ҳартанги Самарқанд будаи ў аз нав таъмир гардида, ба зиёратгоҳ табдил дода шуд.

Аз «Энциклопедияи Миллии Ӯзбекистон»

Луғат:

Ҳадис — суханҳои пандомезе, ки аз Муҳаммад (с) ба мо мерос мондааст.

Сабак — таълим.

Муҳаддиси маъруф — донандаи машҳури илми ҳадис, ҳадисдони машҳур.

Бостонӣ — қадимӣ.

Аллома — донандаи илмҳо, донишманд.

Намунаҳо аз ҳадисҳои ҷамъовардаи Имом ал-Бухорӣ

1. Одаме, ки ҳангоми ҷаҳлаш баромадан ҳам худашро нигоҳ дошта метавонад, шахси бақувват аст.

2. Фазилати беҳтарини ба инсонҳо додашуда ахлоқ аст.

3. Ба одамони бад муомилаи нағз кардан пеши балоро гирифтан аст.

4. Ҳақиқатро, сухани ростро эътироф накардан ва дигаронро аз ҳуд паст ҳисоб кардан кибр аст.

5. Падар ва модарро ҳақорат додан гуноҳи қалон аст.

6. Ба падарат нағзӣ кардан ҳоҳӣ, бо наздикини ӯ алоқаро накан.

Савол ва супоришиҳо

1. Имом ал-Бухорӣ кӣ буд? Дар бораи ҷавонии вай маълумот диҳед.
2. Имом ал-Бухорӣ ҷаро ба ҷамъоварии ҳадисҳо шурӯъ намуд?
3. Китобҳои навиштаи Имом ал-Бухориро номбар кунед.
4. Мақбараи Имом ал-Бухорӣ дар кучо ҷойгир шудааст?

Дарси 42. ЗАРБУЛМАСАЛХО

1. Забони амал аз забони сухан фаҳмотар аст.
2. Фикри забондароз кӯтоҳ аст.
3. Лағжидани забон бадтар аст аз лағжидани пой.
4. Ҳар сухан чавоб дорад.
5. Агар сухан нуқра бошад, хомӯший тиллост.
6. Хомӯший низ чавоб аст.
7. Ҳайвонро аз гӯш медоранд, инсонро аз забон.
8. Файрат муваффақияти аввалин аст.
9. Замин модари ҳама.
10. Марди таҷрибадор — беҳ аз марди хирадманд.
11. Қатра-қатра кӯл мешавад.
12. Ҳар кор охир дорад.
13. Агар ба касе некӣ кардӣ, хомӯш ист, агар ба ту некӣ кунанд, ба дигарон нақл кун.
14. Некӣ куну ба дарё андоз.
15. Некӯй одамро зинат медиҳад.
16. Дараҳтеро, ки ба ту соя меафканад, набур.

Савол ва супоришҳо

1. Зарбулмасалҳоро хонед ва аз ёд кунед.

2. Мазмуни онҳоро аз устодатон пурсида гиред.

Дарси 43. ҶАМЬБАСТ ВА МУСТАҲКАМКУНИЙ МАВОДИ ФАСЛ

ТЕСТХО

1. Қаҳрамонписареро нишон диҳед, ки бар зидди лашкари Дорои I мардонавор ҷангидааст.

- А) Спитамен; Б) Торобӣ; В) Шерак.

2. Кадоме аз ин ёдгориҳои таъриҳӣ дар Бухоро ҷойгир шудааст?

- А) Арк; Б) Бибихоним; В) Тиллокорӣ.

3. Кадоме аз қаҳрамонҳои зер бар зидди Искандари Мақдунӣ мубориза бурда буд?

- А) Шерак; Б) Маҳмуди Торобӣ;
В) Спитамен.

4. Кадом қаҳрамони ватанпарвар барои Ватан ба бурида шудани бинию гӯшҳояш розӣ шуда буд?

- А) Темурмалик; Б) Шерак; В) Торобӣ.

5. Китоби «Ал-Чомеъ ас-саҳих» ба қалами кӣ мансуб аст?

- А) Ибни Сино; Б) Садриддин Айнӣ;
В) Имом Бухорӣ.

6. Муқаннаъ бар зидди кӣ мардонавор мубориза бурдааст?

- А) муғулҳо; Б) арабҳо; В) македониҳо.

7. Маҳмуди Торобӣ бар зидди қадом истило-гарон мардонавор ҷангида буд?

- А) арабҳо; Б) муғулҳо; В) македониҳо.

8. Имом ал-Бухорӣ кӣ буд?

- А) ҷанговар; Б) шоир;
В) ҳадисҷамъунанда.

9. Зарбулмасали «Ҳар кор охир дорад» ба қадом мавзӯъ мансуб аст?

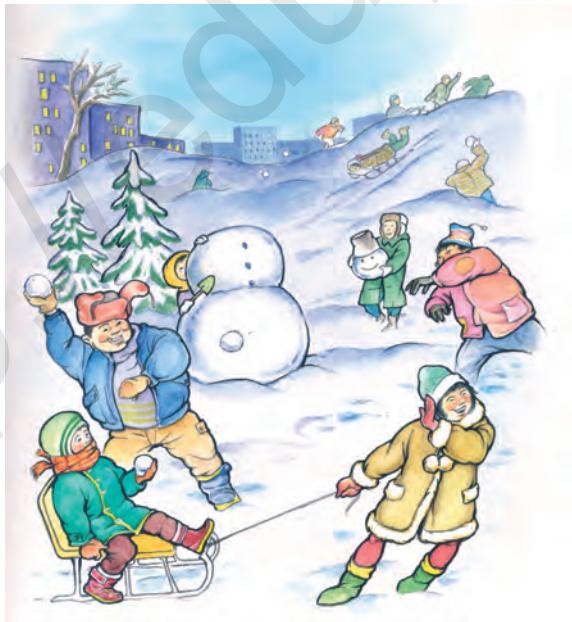
- А) некӣ; Б) меҳнат; В) сухан.

Фасли 5. БАРФИ НУҚРАФОМ ОЯД, ҲАМ СУБҲУ ҲАМ ШОМ ОЯД

Дарси 44. ЗИМИСТОНИ ДИЛРАБО

Шамол бо шиддат мевазад. Ин шамоли хунуки зимистон буд. Шамол баргҳои охирини дараҳтҳоро низ ба замин мерезонд. Ҳаво салқин аст. Аз атроф ҳар вақт овози фурриши шамол меояд. Дараҳтон мечунбанд. Борон борида меистад.

Бегохӣ ҳаво саҳт хунук шуд. Шаби дароз барф борид, чӯйҳо ях бастанд. Ҳамаи дараҳтон либоси сафед пӯшиданд. Рӯи ҳавлӣ ва бому деворҳо сафед шуданд.

Бачагон, ки аллакай либосҳои зимистонаашонро пӯшида буданд, баъд аз дарс дар майдони мактаб барфбозӣ мекарданд. Онҳо «зимистон, зимистон!» — гӯён фарёд менамуданд. Онҳо аз барф одам соҳтанд. Одами барғӣ хеле зебо баромад. Чашмҳои одами барғиро аз ангишт соҳтанд. Ба ҷойи бинӣ картошка монданд. Мӯи он аз шоҳи дараҳту дандонҳояш аз сангчаҳо буд. Бачагон ба дasti одами барғӣ бел ва ҷорӯб доданд. Баъд аз бозӣ онҳо шоду хурсанд ба хона рафтанд.

Савол ва супоришиҳо

1. Фасли зимистон кадом моҳҳоро дар бар мегирад?
2. Ин фасл бо кадом ҳусусиятҳояш фарқ мекунад?
3. Кадом бозиҳои зимистонаро медонед? Оё шумо ҳам Бобои барғӣ соҳтаед?
4. Дар хона оиди сифатҳои фасли зимистон ҳикоячае навишта оед.

Дарси 45.

ЯНВАР

Ҳар боре соли нав
Аз январ сар мешавад,
Календар ҳам инчунин
Аз январ сар мешавад.

Дар водию дар кӯҳсор
Меборад барфи бисёр,
Дар кишварҳои шимол
Дашту сахрою кӯҳсор
Мехобад дар зери барф
То худи фасли баҳор...

Мирсаид Миршакар

Савол ва супоришиҳо

- Шеърро ифоданок хонед ва мазмунашро нақл карда дихед.

Дарси 46.

МŪРЧАҲО ВА ЧИРЧИРАК

(Масал)

Дар яке аз рӯзҳои офтобии зимистон гурӯҳе аз мӯрчагон машғули хушк соҳтани донаҳои гандум буданд, ки дар хонаашон аз тарафи онҳо ҷамъ шуда буд. Чирчираке, ки гуруснагӣ ба ҷонаш расида буд, аз он ҷо мегузашт. Мӯрчагонро дид, ки бо хушҳолӣ кор мекарданд, наздашон рафта илтимос кард, ки ба ў каме ғизо диханд. Мӯрчагон аз ў пурсиданд:

— Ҷаро ғизои худро дар тобистон захира накардӣ?

Чирчирак гуфт:

— Ман он қадар фурсат надоштам. Рӯзу шаби ман дар тобистон бо сароидан мегузашт.

Мӯрчагон бо истеҳзо ба ў гуфтанд:

— Вақте ту он қадар аҳмак будй, ки тамоми тобистонро ба сароидан тамом кардй, беҳтар аст ҳоло бо шиками гурусна ба рақс машғул шавй.

Хикмат: Оқибатандеші шарти ақл аст.

Савол ва супоришҳо

1. Мұрчаҳо бо чй кор машғул буданд.
2. Чирчирак аз онҳо чй илтимос кард?
3. Мұрчаҳо чй чавоб доданд? Аз хикояча чй хулоса баровардед?

Дарси 47.

АЗ ҲУНАРИ ХУД ШОДЕМ

Зимистон, дар зери барф
Пинҳон гардида замин...
Бо дасти худ месозем
Хоначай нозанин!
Дару девори онро
Месозем аз барф.
Даҳлезашу айвон
Месозем аз барф.
Бобои хонабонро
Месозем аз барф.
Бузаку бузғоларо
Месозем аз барф.
Говаку гүсоларо
Месозем аз барф.
Сагбачаҳову харгүш
Месозем аз барф.

Ҳар чӣ ояд ба мо хуш
Месозем аз барф.
Бинокори устодем,
Аз ҳунари худ шодем.

Мирсаид Миршакар

Савол ва супоришҳо

1. Шеърро ифоданок хонед.
2. Дар шеър оиди кадом «ҳунар»-и бачаҳо сухан меравад?
3. Шумо ҳам оё ин «ҳунар»-ро соҳибед?

Дарси 48.

ПАЙРАХА

Чалоламакро на фақат Муҳаббат, балки тамоми бачаҳои маҳалла дӯст медоштанд. Вай баъзе рӯзҳо онҳоро ба мошин савор карда, шаҳрро тамошо медод.

Чалоламак ба борону лой нигоҳ накарда, ба ҷойи кораш мерафт. Муҳаббат, ки дар паси тиреза нишаста буд, Чалоламакро дид, даст афшонд, вале ў духтарчаро надид.

Муҳаббат боз даст афшонд, вале дар ҳамин вақт пои Чалоламак лағжид ва ў бо тамоми ҷасади бузурги худ ба лой афтид.

Муҳаббат давида берун баромад, аммо Чалоламакро надид. Ў дер фикр карда наистода, ба хонаашон омад ва сатилчаашро гирифта берун баромад. Сатилчаашро аз рег пур карду

ба назди ҳавлии Ҷалоламак бурда рехтан гирифт. Ин кори ўро бачаҳои маҳалла диданд ва сабабашро пурсида, аз воқеаи рӯйдода боҳабар гардиданд. Пас аз ин онҳо ҳам бо ҳар чиз рег оварда, ба пеши хонаи Ҷалоламак рехтан гирифтанд.

Бегоҳӣ Ҷалоламак аз кор омада, пайраҳаро диду бо тааҷҷуб худ ба худ гуфт:

- Кӣ ба ин ҷо рег оварда рехтааст?
- Мо, — ҷавоб дод Муҳаббат, ки дар назди тиреза менишаст ва суханони ўро шунида буд.
- Чаро?
- Ҳостем, ки шумо дигар налағжед.

Ҷалоламак афтиданашро ба хотир оварда, ҳандид ва ба дӯстони хурдтарақи худ таҳсин гуфт.

A. Faфуров

Ҳикмат: Аз хубон — шарофат.

Савол ва супоришишо

1. Җалоламак кӣ буд ва чаро бачаҳо вайро дӯст медоштанд?
2. Муҳаббат ба чӣ гуна воқеа шоҳид шуд?
3. Чаро бачагон ба Муҳаббат ёрӣ расонданд?
4. Аз ҳикояча чӣ хулоса баровардед?

Дарси 49.

ХУШ ОМАДӢ, СОЛИ НАВ

Биё, биё Соли нав,
Табрики моро шунав.
Мо аз ту розӣ ҳастем,
Саргарми бозӣ ҳастем.
Чу ҳалқа саф бастаем,
Арчаро оростаем.
Бобои барфин омад,
Ба кифташ хӯрчин омад.
Савғои бисёр овард,
Чормағзу анор овард.
Ба ҳама озодӣ шуд,
Чаҳон пур аз шодӣ шуд.
Муборак соли нав, — гуфт,
Бахту иқболи нав, — гуфт.
Иди калон ба по шуд,
Соли кӯҳан адo шуд.

Асад Гулзода

Савол ва супоришишо

1. Шеърро ифоданок хонед ва аз ёд кунед.

Дарси 50.

ХИКМАТИ ЯКДИЛЙ

(Хикоя)

Хикоят мекунанд, ки пирамарде якчанд писар доштааст. Писаронаш ба яқдигар дўсту яқдил набудаанд ва аз ин рӯ, миёни онҳо ҳар рӯз як нохушие сар мезадааст. Пирамард аз ин ҳол дилгиру хафа шудааст. Фикр карда оқибат чорае андешидааст. Вай як рӯз писаронашро ба наздаш даъват намуда, ба дасти онҳо як даста навдаро додааст. Сонй фармудааст, ки онро шикананд. Писарон ҳарчанд зўр задаанд, дастаи навдаро шикаста натавонистаанд. Пирамард дастаи навдаҳоро күшода, ба писаронаш яктой тақсим карда додааст. Писарон онро ба осонй шикастаанд.

Пирамард ба писаронаш чунин гуфтааст:

— Ана худатон дар амал дидед, агар дўсту иттифоқ бошед, шуморо ҳеч кас шикаст дода наметавонад. Агар яқдигарро бад дида, аз ҳам чудо бошед, шуморо ба осонй шикаста нобуд мекунанд. Фаромӯш накунед, ки дар яқдилию дўстӣ ҳикмат бисёр аст.

Савол ва супоришҳо

1. Пирамард аз писаронаш чаро хафа буд?
2. Вай барои аҳлу яқдил кардани писаронаш чӣ чора андешид?
3. Аз ҳикоя чӣ хулоса баровардед?

Дарси 51.

ДАР ГИРДИ АРЧА

Соли нав омад,
Шоду ғазалхон.
Табрик созем
Онро рафиқон.

Имрӯз — рӯзи
Якуми Январ,
Рӯзи муборак,
Рӯзи мунаввар.

Чун одамони
Ин мулки аъзам,
Бин, арчаи мо
Сарсабзу хуррам.

Рақсему бозем
Дар гирди арча,
Хурсандӣ созем
Дар гирди арча.

Дар кор чобук,
Дар хондан аъло —
Мо насли хушбахт,
Мо насли доно.

Гардем фардо
Донотар аз ин.
Ояндаи мо
Зеботар аз ин.

Дар қуллаи кӯҳ
Барф аст тобон,
Лек хонаи мо
Гарму чароғон.

Абдувалик Баҳорӣ

Савол ва супоришҳо

- Шеърро аз ёд кунед.
- Мазмуни шеърро нақл карда дихед.

Дарсҳои 52–53.

ЧИСТОНХО

Садуқчаи зулбиё,
Худбандақу худкушо (хў)

Сандуқчаи зарбандӣ
Худкушою худбандӣ. (хў)

Аз осмон ғалтад, намешиканад,
Аз дараҳт ғалтад, мешиканад.

Аз осмон афтад, намешиканад,
Аз бом афтад, мешиканад.

Мепараду параш не,
Мешинаду поящ не.

Савол ва супоришиҳо

1. Чистонҳоро хонед ва ҷавобашро ёбед.
2. Дар бораи зимистон боз чӣ гуна чистонҳоро медонед?

ЗАРБУЛМАСАЛҲО

1. Диدادаро шав, ба дида ҷо шав.
2. Диљ кушода бошад, дар кушода.
3. Диљ ёбу қанд хӯр.
4. Хонаам коза бошад,
Дилакам тоза бошад.

5. На сих сұзаду на кабоб.
6. Аввал бубин чойи худ,
Баъд бимон пои худ.
7. Ба бом барой, фаромаданашро ҳам ан-
деша кун.
8. Бори каң ба манзил намерасад.
9. Девор муш дорад, муш гүш.
10. Күр асояшро як бор гум мекунад.
11. Санги даркорй вазнинй надорад.
12. Җомай бомаслиҳат күтох намеояд.
13. Аз худ рафтī, аз халқ рафтī.
14. То риш набарорй ба күса наханд.
15. Нона калон газу гапа калон назан.
16. Буруташро табар намебурад.

Савол ва супоришишо

1. Зарбулмасалхоро хонед.
2. Мазмуни ҳар як зарбулмасалро шарҳ диҳед.
3. Дар мавзӯъҳои болой худатон ҳам зарбулмасалҳо гӯед.

Дарси 54. ҶАМЪБАСТ ВА МУСТАҲКАМКУНИИ МАВОДИ ФАСЛ

ТЕСТХО

- 1. Фасли зимистон кадом моҳҳоро дар бар ме-
гирад?**
 - A) декабр, январ, феврал;
 - B) январ, феврал, март;
 - C) ноябр, декабр, январ.

2. Муаллифи шеъри «Январ»-ро ёбед.

- А) Гулчехра Сулаймонова;
- Б) Нӯймон Розик;
- В) Мирсаид Миршакар.

3. Ҷалоламак қаҳрамони кадом ҳикоя аст?

- А) «Пайраҳа»;
- Б) «Мӯрчаҳо ва чирчирак»;
- В) «Ҳикмати яқдилӣ».

4. Байти «Соли нав омад, Шоду ғазалхон» аз кадом шеър гирифта шудааст?

- А) «Дар гирди арча»-и А. Баҳорӣ;
- Б) «Аз ҳунари худ шодем»-и М. Миршакар;
- В) «Барфи аввал»-и Г. Сулаймонова.

5. Зарбулмасали «На сих сӯзаду на кабоб» ба кадом мавзӯъ мансуб аст?

- А) кибру ғурур; Б) эҳтиёткорӣ; В) дилҷӯй.

6. Ҷавоби чистони зерро ёбед:

Аз осмон афтад, намешиканад,

Аз бом афтад, мешиканад.

- А) яҳ; Б) барф; В) шиша.

Фасли 6. МО ВАТАНРО ПОСБОНЕМ, ТОЛИБИ СУЛХИ ҶАҲОНЕМ

Дарси 55.

ДАР ПОСБОНИИ ВАТАН

Дар посбонии Ватан
Истодагӣ мо марду зан.

Сарҳади моён, эй хушо,
Қулфасту маҳкам доимо...
Гар душман аз роҳи ҳаво
Созад ҳуҷум бар зидди мо,
Аэропланҳо мепаранд,
Андар ҳаво саф мекашанд...
Бо бомҳои саршикан
Аз роҳи хушкӣ гар ба мо
Душман ҳуҷум орад, бидон —
Танкистҳову тӯпчиён,
Сарҳадчию снайперон,
Созанд ўро торумор...

Чүяндаи сулҳем мо,
Бар зидди чангем доимо,
Аммо агар абри сияҳ
Хоҳад бипӯшад рӯйи маҳ,
Он дам тамоми қувваҳо
Тӯфон барин андар ҳаво—
Созанд ўро торумор!

Мирсаид Миршакар

Савол ва супоришиҳо

1. Шеърро ифоданок хонед ва аз ёд кунед.
2. Дар шеър кадом сифатҳои сарҳадчиён ифода гаштааст?
3. Мо чаро посбонони сарҳади ватанамонро ин қадар хурмат мекунем?

Дарси 56.

ВАТАНАМ

(Суруд)

Аз ҳама зебо Ватанам,
Мулки дилоро Ватанам,
Боби тамошо Ватанам.
Умеди фардо Ватанам.

Хотири ҷамъи модарон,
Хонаи ёру дӯстон,
Ба дӯши худ гирифтай,
Ташвиши дунё, Ватанам!

Ба сӯйи ту ҷашми ҷаҳон
Ки бо умде нигарон,

Хушо, ки ту зодгаҳӣ
Сулҳи мадоро, Ватанам!

Олами барҳавои мо,
Боиси шодиҳои мо,
Чарангоси садои мо
Тӯй, ту, якто Ватанам!

Гулҷеҳра Сулаймонова

Савол ва супоришиҳо

- Шеърро ифоданок хонед ва аз ёд кунед.
- Дар бораи Ватан боз чӣ гуна шеърҳо медонед?

Дарси 57.

БАЧАИ ЗИРАК

Назаршоҳ писарчай миёнақади тезҳаракат буда, ҷеҳраи гандумгун дорад. Аз ҷашмони дуррахшонаш ҳамеша аломати фараҳмандӣ намоён аст.

Назаршоҳ имсол дар синфи сеюм меҳонад. Ӯ дар бораи сарҳадчиён бисёр ҳикояҳо шунидааст.

Боре Назаршоҳ ба мактаб мерафт. Ногоҳ дар ҷояш истода монд. Ӯ таҳминан сад метр дурттар аз роҳи қишлоқ марди ношиносро дид.

— Ин одами ношинос аз кучо пайдо шуд? —
Фикр кард Назаршоҳ. — Барои чӣ ба гирду атроф парешонҳолона назар меандозад? Дар қишлоқи мо ин тавр одам нест. Эҳтимол Ӯ вайронкунандай сарҳад бошад. Рафта ба бобоям хабар медиҳам.

Писарбача ба кадом тараф рафта истодани шахси номаълумро як бори дигар аз назар гузаронду ба тарафи ҳавлиашон давид.

Бобо ва акай ў дар ҳавлий буданд. Назаршоҳ ба онҳо воқеаро гуфт ва онҳоро ба ҷойи воқеа бурд.

Онҳо часурона амал карда, душманро дастгир карданд ва ба сарҳадчиён супурданд.

Пас аз даҳ рӯз ба қишлоқ афсари сарҳадчиён омад. Ў писарбачаро ба оғӯш гирифта бӯсид ва мукофоти қиматбаҳои командири засставаро супурд. Вай боз таъкид намуд, ки Назаршоҳ бачаи зирак аст ва аз ў сарҳадчии моҳире мебарояд.

Савол ва супоришҳо

1. Назаршоҳ кӣ буд?
2. Одами бегона ба ҷашми писарбача чаро шубҳанок намуд? Вай чӣ кор кард? Агар Шумо ба ҷойи Назаршоҳ мебудед, чӣ кор мекардед?
3. Афсари сарҳадчиён ба Назаршоҳ чаро тӯхфа дод?

Дарси 58.

ЭЙ МУЛКИ ХУРРАМ

Эй мулки хуррам,
Эй гулшани мо,
Ту ин қадар ҳам
Сарсабзу зебо!

Ман дар бари ту
Дилшод ҳастам.

Бикшодаи ту
Дарҳои мактаб,
То дар намонам
Дар роҳи матлаб.

Фардо, ки ман ҳам
Мешавам калон,

Мисли кабұтар
Озод ҳастам.

Хизмати туро
Мекунам аз өн.

Али Бобоғон

Савол ва супоришиш

- Шеърро овоз бароварда хонед ва аз ёд кунед.
- Дар синфи сеюм Шумо боз кадом шеърҳои Али Бобоғонро хондаед? Шеърҳои ин шоир бо кадом хусусияташ ба Шумо маъқул мешаванд?

Дарси 59.

ОРЗУИ ҚОДИРБОБО

(Ҳикоя)

«Касби үро кі интихоб мекарда бошад?». Дар рұзғои охир ҳамин хаёл Қодирбоборо каме ба андеша андохта монд. Имсол ба ҳаштод медарояд. Умр мисли дарё даргузар аст, то як чашм күшода пүшондан ба ҳамин синну сол расид. Ватани озоду мустақилро дида ҳазорхо шукр мекунаду аммо ҳамон фикру андешаҳо үро ором намегузоранд.

Вакте ки дар шаҳри Асака сохтмони заводи коркарди мошинҳои сабукрав сар шуд, вай ҳоло хеле чаққон ва бақувват буд.

Бо шавқу завқ дар қатори аввалинҳо ба кор омад. Акнун автомобильҳои худамон мешавад гуфтагы фикру хаёлҳои шириң ба ү қанот бахшида, ба як хурсандиаш даҳ хурсанды зам намуд. Вакте ки турнақатор шуда баромадани автомобильҳои үзбек — «Tiko», «Damas», «Nek-

siya»-хоро дид, худашро одами баҳтноктарини дунё ҳис намуд. Ўхеле мамнун буд, ки мустақилий ба ў чунин имкониятре дод.

Вай ба наберааш, ки расм мекашид нигоҳ кард. Корашро кӣ давом медиҳад акнун? Писари калониаш аз роҳи иқтисод рафт, ду духтараш омӯзгор. Агар боз як писарааш мешуд, балки касби падарааш интихоб менамуд?! Одам пир шавад ҳам хотирчамъ зиндагӣ карда наметавонистааст-да ...

Вай беихтиёр ба тарафи наберааш ҳам шуд.

— Расми чиҳоро кашида истодай, Пӯлодҷон?

— Машинаҳои худамонро! Мана инаш — «Neksiya», инаш — «Matiz»!

Аз гулӯи Қодирбобо як чиз лағжида гузашт.

— «Касбамро ҳамин набераам давом медода бошад-мӣ?!» — гуфта фикр кард ва ба расмҳои кашидаи ў нигоҳ карда дилаш гум зад.

— Монанд шудааст. Хушрӯй кашидӣ!

— Шумо ҳам ҳамин хел машинаҳо кашидаед-мӣ, бобочон?

Қодирбобо чуқур нафас гирифт:

— Не, бачем, ман ин гуна расмҳо накашидаам. Давраи ҷавониам ба солҳои гушнагӣ рост омадааст. Барои як пора нон ёфтани шабу рӯз меҳнат кардаам! — Вай гапро ба дигар тараф тофт.

— Ин расмҳоро барои чӣ кашидӣ, бачем?

— Калон шавам, бобочон, машинаҳои зӯр месозам!

Қодирбобо, гүё ки дилаш ба қолабаш афтида бошад, якбора хотирчамъ шуд. Интизориҳои кашидааш ҳамин нест магар?! Вай беихтиёр набераашро ба оғӯшааш кашида, чашму рӯяшро бӯса кард.

— Офарин, бачем! Дар оянда ҳамин хел машинаҳо соз, ки ҳама қоил монанд!

— Бобо номи машинаи навбаромада чӣ буд?

— «Spark», бачем, «Spark»!

— Аз они ман «Samo» мешавад, бобочон!

Қодирбобо ӯро ба оғӯшааш саҳттар кашид.

— Орзу кардан айб нест, бачем, «нияти нағз — ними давлат!». Ихтироъгари зӯри машинаҳои ӯзбек шав! Илоҳо, машинаҳои ту ба мардуми тамоми дунё хизмат кунанд!

— Маро ба заводи Асака гирифта баред, бобочон!

— Шуд, баъди ба таътил баромаданат ба ту заводро нишон медиҳам. То он вақт «панҷ»-ҳоро зиёд кардан гир!

Пўлодчон имрӯзҳо бо баҳои аъло ҳонда, меҳоҳад тезтар ба таътил барояд.

Тўлқин Ҳайит

Луғат:

Зам — илова кардан, пайвастан.

Савол ва супоришиҳо

1. Дар Ўзбекистон чӣ гуна машинаҳо истеҳсол мешаванд?
2. Фарқи онҳо аз дигар автомобильҳо дар чист?

3. Қодирбобо соҳиби чӣ гуна касб аст?
4. Вай чӣ орзу дошт? Орзуи ў амалӣ мешавад ё не?
5. Дар бораи Пӯлодҷон нақл карда дихед.

Дарси 60.

ЎЗБЕКИСТОН

Ўзбекистон, сарзаминат пурсаховат, пуршараф,
Рафтааст овозаи ту ҳар кучову ҳар тараф.
Оламиён дидаанд, эй кишвари ман, аз ту нафъ,
Фаҳрмандам, ман аз ин рӯ Ўзбекистон, шод бош!

Рӯдакиу Ал-Бухорӣ, Яссавиу Нақшбанд,
Ибни Сино, ҳам Улуғбек, Айнӣ фарзанди туанд.
Номи ту боло бибурданду баранд имрӯз чанд,
Баҳри ободии халқи ҳеш боз обод бош!

Зери хокат кони ганҷу рӯйи он пурнеъмат аст,
Пахтазори беканорат шӯҳратори миллат аст.
Обу нони ту маро аз дурри дарё қимат аст,
Шод бош, эй кишвари озодмардон, шод бош!

Халқҳо ин дам ба ту гардид бас ёру қарин,
Рӯ ба рӯ гардида гӯянд: Ўзбекистон офарин!
Дар мақоми раҳбарӣ кори мардонро бубин,
Ўзбекистони муқаддас, то абад озод бош!

Холназар Худоназаров

Савол ва супоришиҳо

1. Шоир чаро Ватанамон — Ўзбекистонро ин қадар дӯст медорад?

2. Ўзбекистон бо кадом фарзандонаш фахр мекунад?
Дар бораи онҳо чиҳоро медонед?
3. Шеърро ифоданок хонед ва мазмунашро нақл
карда дихед.

Дарси 61.

ДАР ОДОБИ СУХАН ГУФТАН

Инсон бояд:

- Дар вақти сухан гуфтан овоз баланд накунад.
- Дар вақти сухан гуфтан ба чапу рост нигоҳ накунад.
- То фикр накунад, сухан нагӯяд, то пушаймон нашавад.
- Дар вақти сухан гуфтан ба рӯйи шуванда начаҳад ва сухани саҳт нагӯяд.
- Дар миёни сухани мардум сухан нагӯяд ва сухани гӯяндаро набурад.
- Бисёр гап назанад, ки бисёр гуфтан нишонаи камақлӣ аст.

Дар одоби салом додан

- Савора ба пиёда салом дихад.
- Рост истода бар нишаста салом дихад.
- Хурдсол ба калонсол салом бояд дихад.
- Ҳангоми салом додан рӯй хандон ва пешонӣ кушода бояд бошад.
- Бо ишорат салом надиҳанд, балки овоз бароварда «Ассалому алайкум» ё «Салому алайкум» гӯянд, агар ба ҷамоа салом додан лозим ояд, «Ассалому алайкум» мегӯянд.

Хусайн Воизи Кошифи

Савол ва супоришҳо

1. Талабҳои ба одоби сухан гуфтан ва салом додан гузошташударо аз ёд кунед.
2. Дар бораи сабабҳои ба миён гузошта шудани талабҳои болой фикр кунед ва онро ёбед.

Дарси 62.

ХОКИ ВАТАН

Орад ҳавои намнок,
Ба димоғам бӯи хок.
Бӯяки хоки Ватан,
Беҳ аз сад мушки Хутан.
Хоки Ватан дармонам,
Бо ў ман дар намонам.
Ба сад тиллою дирам,
Ба садҳо боғи Ирам.
Ҳаргиз намедиҳам ман,
Зарраи хоки Ватан.

Махбуба Нематзода

Савол ва супоришҳо

1. Шеърро ифоданок хонед.

Дарси 63. ҶАМЬБАСТ ВА МУСТАҲКАМКУНИИ МАВОДИ ФАСЛ

ТЕСТҲО

1. Муаллифи шеъри «Дар посбонии Ватан»-ро ёбед.

- А) Мирсаид Миршакар; Б) Убайд Раҷаб;
В) Нӯмон Розик.

2. **Муаллифи шеъри «Хоки ватан»-ро ёбед.**

- А) Г. Сулаймонова; Б) М. Неъматзода;
В) М. Миршакар.

3. **Дар кадом ҷавоб яке аз руқнҳои одоби саломдихӣ дуруст нишон дода шудааст?**

- А) нишаста ба рост истода салом медиҳад;
Б) рост истода ба нишаста салом медиҳад;
В) пиёда ба савора салом медиҳад.

Фасли 7. ҲАМСОЛИ МАН – ҲАМБОЛИ МАН

Дарси 64.

ПАНДИ КИТОБ

Хоҳӣ, ки доно шавӣ,
Шахси тавоно шавӣ,

Бош зи ман баҳраёб,
Ҳикмати ман беҳисоб.

Гиру зи дастат намон,
Гаштаю баргашта хон!

Лек фақат зинҳор
Тоза нигоҳам бидор!

Хат нанавис ту ба ман,
Аз варақам ҳам накан!

Ман ба ту ҳастам рафиқ,
Бош ба фикрам шарик!

Али Бобоҷон

Савол ва супоришиҳо

- Шеърро ифоданок хонед ва аз ёд кунед.
- Шумо китобҳоятонро тоза нигоҳ медоред ё не?
- Пандҳои китобро ҳама вақт дар ёд нигоҳ доред.

Дарси 65.

ДАР ОДОБИ ТАОМ ХЎРДАН ВА ОБ НЎШИДАН

- Пеш аз таом хўрдан даст шустан.
- Таом ба дasti рост хўрдан.
- Ҳангоми таом хўрдан ба луқмаи касе на-
нигаристан.
- Таомро аз гӯши коса хўрдан.
- Ҳангоми таом хўрдан агар луқма аз даст
биафтад, бардоштан ва агар олуда шуда бо-
шад, пок кардан ва хўрдан.

- Дар вақти таом хұрдан ба چе тая на-кардан.
- Дар вақти таом хұрдан сар нахоридан.
- Дар вақти таом хұрдан биній пок накар-дан.
- Таом дар даҳон ба касе сухан нагуфтан.
- Баъд аз таом хұрдан дастро шустан.

* * *

- Ҳангоми об нұшидан ба се дам об би-хұрдан.
- Ҳар бор зарфи об аз даҳон боз гирифтап.
- Нишаста об хұрдан.
- Аз зарфи бузург об нахұрдан.

Хусайн Воизи Кошифи

Савол ва супоришшо

1. Шумо ҳангоми таом хұрдан ба талабҳои болой риоя мекунед ё не?
2. Чаро ба таомхүрій чунин талабҳо гузошта шудаанд? Дар ин бора фикратонро баён кунед.

Дарси 66.

ХАТИ ЧАЛМОҚИЙ

Ин чӣ хат, ин чӣ хати чалмоқӣ,
Сатрҳояш хаму болою уреб.

Ин чӣ ҳарф асту ҳичо, ё ачабо,
Панҷаи мурғ барин каҷҷу килеб.

Ин чӣ хат, ин чӣ хати номафҳум,
Хати безеб, чу дарбеҳ ба либос.
Вой, аз дидану аз хондани он
Чашми бино ба ниҳеб асту ҳарос!

Очиз аз хондани ин хат ҳастем,
Ку, биёбед шумо сохиби он!
Ояду ў хати худ хонда диҳад,
Биқунад мушкили моро осон.

Баҳри ин сон хати бад ҳайфи қалам,
Каси беҳавсаларо нест ҳунар!
Ҳайфи ин коғази чун шир сафед,
Ҳайфи вақте ки ҳадар рафт, ҳадар!

Али Бобоҷон

Савол ва супоришҳо

1. Шеърро ифоданок хонед.
2. Дар шеър чӣ гуна камбудии хонандагон зери танқид гирифта шудааст?
3. Хушхатӣ чӣ фазилат дорад?
4. Дар синфи Шумо низ бадхатҳо ҳастанд ё не?

Дарсҳои 67–68.

КИСА

(Омӯзгор нақл мекунад)

Падари Нурмат Илҳомака пардаҳои тирезаро кушоду ба диван паҳлӯ зада, ба китобхонӣ даромад.

Ана дар ҳамин сукунат аз ҷониби ҷевоне, ки дар бахши болои хона меистод, «чиپ... чип...» овозе шунида шуд. Илҳомака гӯш андохта, аммо чӣ буданашро фахмида натавониста, хонданро давом дод. Аз миён ҳеле вақт гузашту боз ҳамон овоз такрор ёфт. Чӣ бошад?

Муш? Дар хона муш набуд-ку? Илҳом-ака айнакашро рўйи китоб ниҳода, аз чой хест ва рафта, дари чевонро кушод.

Дар ин лаҳза андаруни чевон кисаҳо миёни худ гуфтугузор доштанд. Сарулибоси аз ҳама хурд — костюми Нурмат чангаки симбофтро канда кунам мегуфт. Ду киса паҳлӯи он чунон буданд, гўё яктой тўбро зўран андохта бошанд. Азбаски кисай рост аз чап вазнинтар буд, ҳамон тараф яклаба.

— Ту ки шарики ман бошӣ, борро баробар бардор-дия. Аҳволи маро бин, қариб канда шуда равам, — гуфт кисай рост.

— Ба ман чӣ, аз худат дон, ҳар чиро андозад, лом намегӯй-дия, — посух кард кисай чап.

Чизҳое, ки андаруни ҳар ду киса дарҳам-барҳам меҳобиданд, ба гап даромаданд.

— Хайрият, найзаам дар даруни ана ин ҳатқўркунак чой шуд, набошад, кисаро сўроҳ карда, ба паҳлӯи Нурмат медаромадам, — гуфт паргор.

— Ман чӣ кор кунам, ба гап сар кард алмос, — медонӣ дамам чӣ хел тез, расамнарасам, шарт мебурам. Инро ҳама нағз медонад. Ба ҳамин нигоҳ накарда, ман ҳозир дар миёни шумоён луб-луч нишастаам.

— Боз афсус будааст, — бо ҳашму ғазаб гуфт навори аксбардорӣ, маро ба кадом ҳолат расондӣ? Ҳоло ягон бор ба ҳолати аксбардорӣ надаромадааму ту маро пора-пора кардӣ.

Қуттии вазелин, бучул, шонаи шикаста, шишаи пенитсилиин, ғалтаки ресмон «дуруст» гүён, сухани наворо тасдиқ карданд. Танҳо қалам аз ҳамовозӣ худдорӣ кард, зеро вай ақидаи худро дошт.

— Яъне чӣ хел? — гуфт вай, — дар миёни мо танҳо алмос зиёдатию дигарон даркорӣ. Ҳозир «дуруст» гуфтағиҳо ҳам ин ҷоро ҳолӣ кунанд. Чизи аз ҳама зарур манам... Маро дар киса бардошта гардад, мезебад...

— Ман-ҷӣ? — гуфт перо, — ҳаштоду шашум мешавам, а, медонед?

— Нақшакашӣ бе ман буд намешавад, — қалонписандона гап ҳамроҳ кард хаткушак.

— Ҷӣ, ҷӣ? Ман ба кучо мерафтаам, мӯйҳои ланка сих шуданд, — бе ман дили Нурмат торс мекафад.

Ин гапҳо ба иззати нафси меҳчаҳо, шикастпораи авторучка, сӯзанак, бандак, меҳи печдор, ки андаруни кисай чап буданд, расиданд.

— Мо ҳам ба худамон муносиб обрӯ дорем, — гуфт бо оҳангӣ ранчиш меҳи печдор, — намехоҳем, ки дар ҷойи зарурӣ кор нафармуда, аз киса ба киса афтода, занг занем.

— Маро намегӯед, то ин вақт ҷизҳои бисёреро дӯхта, ҷойҳои даридаи сарулибосро дарбех мекардам, — гуфт ғалтаки ресмони сиёҳ, — акнун бошад, ба ҷойи ин маро канда-канда, яке мебинед, ки ба бодбарак бастаанд, яке мебинед, ки ба бучул баста, ланкабозӣ мекунанд.

Кисай рост, ки андарунаш чизи бисёр дошт, ба ин гапхो тоб оварда натавонист.

— Шуд, шуд, ин қадар гап мефурӯшед, — гуфт вай дағалона, — ба ҳамаатон як даҳонӣ сухан диханд, то рӯзи дигар ҷоғ мезанед. Агар тамғакоғазҳои гуногун, чиптаҳои кинотеатр, варакҳои тақвимҳо гап зананд, гӯшу майнаро пур мекунанд. Ҳаёл мекунед, ки часпак (тугма) ҳап менишаст? Танга-ҷӣ? Саққоча ҳам як фелида, ба ман «сухан дихед» мегӯяд. Эҳҳе, монед-ҷӣ...

— Саросема нашавед, ба ман сухан дихед, — гуфт овози маҳини ношинос.

— Ту кистӣ? — пурсид кисай рост.

— Ман рӯймолчай хушрӯякам, ки дар миёни сару либоси хоначаи паҳлӯ хобидаам. Аслан, агар донистан хоҳед, кисаро бояд ба ман холӣ карда дихед. Нурмат бошад, маро ба киса ҳам намеандозад, ба даст ҳам намегирад.

Ҳама «дуруст, агар ту ой, мо ҷоямонро холӣ карда медиҳем» гуфтанд.

Ин дам, кисай чап, гӯё ҳурсанд шуда бошад, саҳт атса зад.

— Ҳа, ба ҳайр? — пурсид кисай рост.

— Ба димоғам тамоку даромад.

— Ана инаш тамоман нағз не! Ҳоло папироҳ ҳам ҳаст гӯй?

— Папироҳ-ку нест, аммо дирӯз як қутии папироҳро бардошта гашта будам, — бӯяш ҳоло ҳам нарафтааст.

Дар ин миён Нурмат аз кӯча омада, ба назди падараш надаромада, дар хонаи дигар ба тайёр кардани дарс нишасти. Илҳом-ака ҳамон китоб меҳонд. Дигар ба «чиپ, чип» ҳам эътибор намедод.

Ин дам аз даруни ҷевон, гӯё як каф шағал рехта бошад, овозе баромад. Илҳом-ака тирвор аз ҷой ҷаста ҳеста, дари ҷевонро кушод. Нурмат ҳайрон ба хона даромад. Бинанд — киса даридаасту он ҳама ҷизҳое, ки миёни худ гуфтугузор доштанд, паҳну парешон хобидаанд. Илҳом-ака якбора волас гашта, ба Нурмат ҷашм дӯхт.

Ду бари рӯйи Нурмат суп-сурх шуд. Сар поин афканда, ҳомӯш меистод. Илҳомака аз рӯйи одат ҳарфе ба забон наоварда, нигарони ҷавоб буд. Нурмат инро ҳис мекард, аммо забонаш ба гап намехамид. Саранҷом, вақте ки «дигар такрор намекунам» гуфт, падараш рафта ба ҷойи худаш нишасти. Нурмат ба сӯйи ҷевон гузашт...

Раҳмат Файзи

Савол ва супоришҳо

1. Матнро ба қисмҳо тақсим намуда, ифоданок хонед.
2. Ба ҳар қисми тақсимкардаатон сарлавҳа гузоред.
3. Чаро киса ва ҷизҳои даруни он ба сухан даромаданд?
4. Чаро ду бари рӯйи Нурмат суп-сурх шуд?
5. Шумо кисаҳоятонро тоза нигоҳ медоред ё не?

Дарси 69.

ВАҚТ

Асо аз сумкааш афтонд
Гаҳи бозӣ қаламдонро,
Ду рӯз аз ҳар кучо ҷуста,
Сипас пайдо кард онро.

Калиди хонаро гум кард
Асои бехушу бегам.
Ду ҳафта ҷустуҷӯ карда,
Дар охир ёфт онро ҳам.

Асо гумкардаҳояшро
Аз он ки ёфт, хушдил буд.
Валекин вақти қиматро
Чӣ сон ў боҳт, ғофил буд.

Басе чизе, ки гум кардӣ,
Зи нав ёбӣ, агар кобӣ,
Вале чун гум кунӣ вақтат,
Дигар ҳаргиз намеёбӣ!

Али Бобоҷон

Савол ва супоришҳо

- Шеърро овоз набароварда хонед.
- Асо чӣ кор кард?
- Шоир Асоро чаро ғофил мөҳисобад?
- Шумо ҳам ба аҳволи Асо афтодаед ё не?

Дарси 70.

ҲАСАН ВА МОҲИ

(Афсонага)

Ҳасан ном бачае буд. Як рӯз Ҳасан ба лаби дарё рафта бозӣ карда менишаст. Дарё мавҷ зада обаш каме дар соҳил кӯлмак шуда монд. Дар кӯлмак як моҳича буд. Моҳича худро ба ҳар тараф мезад. Ҳасан онро ба дасташ гирифта зуд ба дарё партофт.

Аз ин воқеа чанд сол гузашт. Ҳасан бачаи калон шуд. Вай дар дарёи шӯҳ оббозӣ карда метавонист. Баҳор шуд. Оби дарё калон ва хатарнок буд. Ҳасан ба ин аҳамият надода оббозӣ карданӣ шуд. Вай худро ба об партофтан ҳамоно об ўро ба пеш кашид. Ҳасан ҳис кард, ки ғарқ мешавад.

Дар ҳамин вақт чизе ўро боло бардошт ва беозор ба тарафи соҳил бурд. Ҳасан зуд ба рӯйи замин баромад. Вай ҳайрон шуда ба сӯйи дарё назар андохта дид, ки моҳии калоне ба ў нигоҳ карда истодааст. Баъд моҳӣ ба сухан даромад:

— Ҳасан, ҳайрон нашав. Ман ҳамон моҳичаам, ки маро аз кӯлмак ҳалос карда, ба дарё партофта будӣ. Ватани ман дарёст. Ман аз дарё чудо шуда наметавонам. Ту маро озод карда ба ватанам баргардондӣ. Некии ту аз хотири ман ҳеч намеравад. Ман ҳамеша орзу мекардам, ки ба ту ягон некӣ кунам. Ба ҳамин мақсад ҳар вақте ки ту оббозӣ мекардӣ, ман туро посбонӣ мекардам. Имрӯз туро аз ғарқ

шудан халос кардам. Ба нағзият нағзай кардам.
Некай кунай, некай хоҳай дид.

Савол ва супоришиш

1. Ҳикояро ифоданок хонед. Ба он сарлавҳаи дигар гузоред ва мазмунашро нақл карда дихед.
2. Ҳасан чаро ба Моҳича нағзай кард?
3. Ҳасанро аз ғарқшавӣ чӣ халос кард?

Дарси 71.

КАСЕ НАГУФТ «РАҲМАТ»

Моҳигир аз уқёнус
Моҳӣ кашад шабу рӯз.
Бо мошини салибдор
Духтур кашонад bemor.
Конкан аз зери кӯҳ
Кашонад тиллову рӯҳ.
Мекашад модар, падар,
Дар мағзи дилу ҷигар
Бори ғами писарон,
Дарди дили духтарон...
«Раҳмат!» — гӯянд одамон,
Ба ин хел кашон-кашон.
Аммо ба кори Аҳмад
Касе нагуфт «раҳмат».
«Раҳмат ба меҳнати ў,
АЗобу заҳмати ў».
Вай на чӯбу тахтакаш,
На ангишту пахтакаш.

На сementу занбаркаш,
Балки фақат — хабаркаш!

Наримон Бақозода

Савол ва супоришиҳо

1. Шеърро ифоданок хонед. Мазмуни онро нағз фахмида гиред.
2. Аҳмад чи кори ношоиста кардааст? Дар ин бора фикри Шумо чист?

Дарси 72.

ДУМ

Гап-гапе дар мактаб шуд,
Думи Турғунҷон гап шуд.
Чӣ гуна дум, ҳайронам,
Оё дум дорад одам?
Баъди чанде шуд маълум,
Ки ноаён аст ин дум...
«2» гуфтани ном дорад,
Турғунро ба вахм орад.
Ин қадри дониши ўст,
Баҳои хониши ўст...
Дум ҳам нагӯ, ки зинҳор,
Дум ҳам аз он дорад ор.
Паррандаҳо нафаҳманд,
Даррандаҳо нафаҳманд.
Гар фаҳманд, аз Турғунҷон
Рӯ мегардонанд онон.
Чун ҳар яке ба худ хос
Бар қадду басташон мос...

Ба мурғон дар паридан,
Ба ҳайвон дар чаридан,
Ба чонварони бисёр
Дар кору гаштугузор
Думи зебо зарур аст,
Ба чонашон хузур аст.
Аммо думи Турғунчон
Ба кӣ лозим, бачагон?!

Куддус Муҳаммадӣ

Савол ва супоришҳо

1. Шеърро бо диққат хонед.
2. Дум дар чиҳо мешавад? Магар одам ҳам дум дорад?
3. Думи Турғунчон чӣ гуна будааст?
4. Аз мазмуни шеър чӣ гуна хулоса баровардед?

Дарси 73. ЧАМЪБАСТ ВА МУСТАҲКАМКУНИИ МАВОДИ ФАСЛ

ТЕСТҲО

1. Шеъри «Панди китоб» ба қалами қадом шоир мансуб аст?

- А) Убайд Раҷаб; Б) Наримон Бақозода;
В) Али Бобоҷон.

2. Номи қаҳрамони ҳикояи «Киса»-ро ёбед.

- А) Зоҳир; Б) Нурмат; В) Исмат.

3. Чаро ба қаҳрамони шеъри «Касе нагуфт, раҳмат»-и Наримон Бақозода — Аҳмад, касе раҳмат нагуфт?

- А) Чунки вай хасис буд;
- Б) Чунки вай чизе намекашонд;
- В) Чунки вай хабаркаш буд.

4. Номи қаҳрамони шеъри «Дум»-и К. Муҳаммадиро ёбед.

- А) Аҳмад; Б) Ҳасан; В) Турғунчон.

Фасли 8. АЗ ХИРАДМАНДОН ХИРАД ОМЎХТАМ, АЗ БУЗУРГОН ҲИЛМУ ИЛМ АНДЎХТАМ

БУЗУРГОНИ КИШВАРИ МАН

Ал-Хоразмӣ

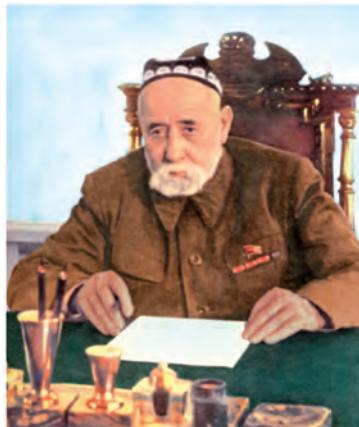
Бобур

Абӯрайҳони
Берунӣ

Абӯалӣ ибни
Сино

Садриддин
Айнӣ

АБУЛҚОСИМИ ФИРДАВСӢ

Абулқосими Мансур бинни Ҳасани Фирдавсӣ шоири бузурги асли Х мебошад. Ӯ соли 932 дар шаҳри Тӯс дар оилаи дехқон таваллуд ёфтааст. Фирдавсӣ бузургтарин достонсарои халқи мост. «Шоҳнома»-и безаволи Ӯ 60 ҳазор байтро дар бар мегирад.

Ба навиштани «Шоҳнома» аввал шоир Дақиқӣ пардохта буд, вале ин корро тамом накарда вафот мекунад. Фирдавсӣ ин корро бомуваффақият анҷом медиҳад. Вай ин асли бузургашро ба шаҳри Фазнин ба пеши шоҳ Султон Маҳмуд мебараад. Азбаски Султон Маҳмуд ба осори қаҳрамононаи гузаштаи халқи мо нописандӣ дошту барои худ «Шоҳнома»-и маҳсус меҳост, асли ба ситоиши таърихи кӯҳан бахшидаи Фирдавсиро ба хубӣ қабул накард. Фирдавсӣ аз ин ранчида, дар ҳаққи Султон Маҳмуди ҳақношинос ҳачвияи сахте навишт. Шоҳ Султон Маҳмуд фармуд, ки Фирдавсиро дастгир намуда, ба зери пойҳои филҳо партоянд. Шоири часур аз маконе бар маконе сарсону овора мегашт. Фирдавсии бузургвор соли 1020 вафот мекунад.

«Шоҳнома» асаrest, ки Фирдавсӣ ба воситаи он таърихи чандинасраи гузаштаи халқи моро зинда кардааст. Дар асар, маҳсусан, ғояҳои қаҳрамонию ватандӯстӣ, халқпарварӣ ва ахлоқию адабӣ хеле пурӯvvat аст. «Шоҳнома» аз

се қисм иборат буда, дар қисми аввали он афсонаю ривоятҳои гуногун, дар қисми дуюмаш достонҳои қаҳрамонӣ ва дар қисми сеюмаш достонҳои таърихӣ дохил карда шудаанд. Дар асар ғояи ватандӯстӣ ва ҳалқпарварӣ ниҳоят пурӯзвват мебошад. Ҳама қаҳрамонҳои мусбати «Шоҳнома» Ватани хешро аз ҷонашон ҳам бештар азизу гиромӣ медоранд ва баҳри озодию беҳбудии аҳволи он мубориза мебаранд.

Савол ва супоришҳо

1. Абулқосими Фирдавсӣ кӣ буд?
2. «Шоҳнома»-и шоир чӣ гуна асар аст?
3. Чаро Султон Маҳмуд «Шоҳнома»-ро написандид?

Дарси 75.

ПАНДХОИ «ШОҲНОМА»

Ҳама гӯш сӯи хирадманд кун.

* * *

Бад ояд ба мардум зи кирдори бад.

* * *

Ҳамеша хирад бодат омӯзгор.

* * *

Маёзор ҳаргиз равони падар,
Агарчанд аз ӯ ранҷат ояд ба сар.

* * *

Наёяд зи марди хирад кори бад.

* * *

Сари бехирад чун тани беравон.

* * *

Аз дониш афзун шавад оброй.

* * *

Хунар беҳтар аз гавҳар ояд падид.

* * *

Бузург он ки ҷуз тухми некӣ накишт.

* * *

Ба гетӣ ҷуз аз тухми некӣ макор.

* * *

Агар нек бошӣ, бимонад-т ном.

* * *

Мачӯед озори ҳамсоягон.

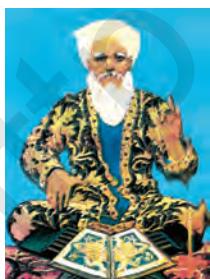
Савол ва супоришиҳо

- Пандҳои Фирдавсиро бо диққат хонед.
- Пандҳои ба ҳудатон маъқулшударо аз ёд кунед.
- Пандҳои болоӣ ба қадом мавзӯъҳо бахшида шудаанд?

Дарси 76.

АБӮИСО АТ-ТИРМИЗӢ

Абӯисо ат-Тирмизӣ соли 824 дар Термиз ҷашм ба дунё қушодааст. Вай аз оилаи камбағал буда, онҳо фақирона ҳаёт ба сар мебурданд. Давраи бачагии Абӯисо дар зодгоҳаш гузаштааст. Маълумоти ибтидоиро низ дар ҳамон ҷо гирифтааст. Ат-Тирмизӣ аз хурдсолиаш бо зехни

тез, хотираи мустаҳкам ва иродай қавиаш аз ҳамсолонаш фарқ карда меистод. Вай ба донишандӯзӣ, хусусан ба омӯхтани илми ҳадис шавқи беандоза дошт. Аз бисёр устодон таълим гирифтааст. Вай солҳои дароз дар Ироқ, Исфахон, Хурросон, Макка ва Мадина зиндагӣ ва эҷод намудааст. Соли 892 дар Буғ ном яке аз деҳаҳои наздики Термиз вафот кардааст.

Ат-Тирмизӣ оид ба соҳаҳои гуногуни илмҳои замонааш зиёда аз 10 асар навишта будааст. Афсӯс ки бисёрии онҳо то ба мо расида наомадаанд. Асари машҳуртарини ат-Тирмизӣ «Алчомеъ» («Ҷамъқунанда») ном маҷмӯаи ҳадисҳо мебошад. Китоби мазкур дар бораи ҳаёт ва фаъолияти Муҳаммад пайғамбар (с), нишондодҳои динӣ-аҳлоқии ў мебошад. Вай бо номи «Суннан ат-Тирмизӣ» («Ҳадисҳои ат-Тирмизӣ») машҳур гаштааст ва баъди Қуръони карим дар радифи машҳуртарин шаш маҷмӯаи ҳадис меистад.

Қабри дар Тирмиз будаи муҳаддиси машҳур ба зиёратгоҳ табдил ёфтааст.

Аз «Энциклопедияи Миллии Ӯзбекистон»

Намунаҳо аз ҳадисҳои ҷамъовардаи ат-Тирмизӣ

1. Ба роҳгумкардагон роҳи ростро нишон додан ҳам садақа аст.
2. Ба камбағалон хушмуомила буданат ҳам садақаи ту мебошад.

3. Ду чиз ҳаст, ки бисёр кас ба қадри онҳо намерасад: якеаш — саломатӣ, дуюмаш — вақти холӣ.

4. Агар ягон кас як ниҳол шинонад ва ё кишт кунаду аз ҳосили он одамон, парандагон ва ҳайвонҳо баҳра гиранд, ин ҳам барои он одам садақа ҳисоб меёбад.

5. Одаме, ки бо хешу ақрабояш алоқаро кандааст, ба ҷаннат дохил намешавад.

Савол ва супоришиҳо

1. Аттирмизӣ кӣ буд? Бачагии ӯ чӣ гуна гузаштааст?
2. Муҳаддиси машҳур қадом асарҳоро навиштааст?
3. Аз ҳадисҳои болоӣ қадомҳояш ба шумо маъқул шуд? Чаро?
4. Шумо боз қадом ҳадисҳоро медонед?

Дарси 77.

ИБНИ СИНО

Номи ин донишманди бузург Ҳусайн бинни Абдулло бинни Сино буда, лақаби илмиаш Шайхурраис (са-ролими бузург) аст, ки дар Аврупо бо номи Авитсена шӯҳрат пайдо кардааст.

Падари Абуалий Абдулло бинни Сино ном яке аз фозилони Балх буда, дар замони ҳукумати Нӯҳ бинни Мансури Сомонӣ аз Балх ба Бухоро омад. Дар деҳаи Афшонаи Ҳурметан (Рометан) ҳонаю ҷо сохта ва аз он деҳа ба Ситорабону ном як духтар ҳонадор шуд.

Абӯалӣ соли 980 дар деҳаи Афшона ҷашм ба дунё кушодааст.

Дар вақти 5-сола шудани Абӯалӣ оилаи онҳо ба Бухоро кӯчида меояд. Вай то даҳсолагӣ дар мактаби ибтидой хонд, ҳату савод баровард, Қуръонро омӯҳт, бо забон ва адабиёт шиносой пайдо кард. Баъди таҳсили ибтидой Абӯалӣ илмҳои ҳисоб, фикҳ, мантиқ, ҳикмат, илоҳиёт, ҳандаса ва ғайраҳоро аз олимони замонааш омӯҳт. Вай дар давраи таҳсил ба илми тиб рағбат пайдо кард, китобҳои ба илми тиб мансубро мутолия мекард ва аз тарафи дигар беморонро муолиҷа менамуд. Ба ҳамин тариқа, дар 16-солагиаш Ибни Сино ҳамчун табиби пурдон машҳур ва азизи ҳалқ гашт.

Дар 18-солагиаш амири Бухоро Нӯҳ бинни Мансур ба қасалии саҳт мубтало гашт. Тамоми табибони мамлакат ба по ҳестанд, лекин ба дарди амир даво пайдо карда натавонистанд. Ибни Сино амирро табобат кард. Ба ивази хизматаш на молу давлат, балки аз китобхонаи давлатӣ истифода бурданро пурсидааст. Таъкид мекунанд, ки Ибни Сино тамоми китобҳои он китобхонаи машҳурро дар як муддати кӯтоҳ ҳонда баромадааст.

Аз Ибни Сино асарҳои бисёре ба мо мерос мондааст. Машҳуртарини онҳо инҳоянд: «Шифо», «Алқонун», «Донишнома», «Зафарнома».

Ибни Сино соли 1037 дар Ҳамадон вафот кардааст.

Савол ва супоришҳо

1. Ибни Сино дар кучо таваллуд шудааст? Дар бораи падар ва модари ў чиҳо медонед?
2. Ибни Сино таҳсили ибтидоиро дар кучо гирифтааст? Баъди таҳсили ибтидой ба омӯхтани кадом илмҳои замонааш камар бастааст?
3. Муносибати Ибни Сино ба илми тиб чӣ гуна буд?
4. Аз Ибни Сино ба мо кадом асарҳо мерос мондааст?

Дарси 78.

ҲИКОЯТҲО ДАР БОРАИ ИБНИ СИНО

1

Рӯзе подшоҳ дар зери курсие, ки дар ҳузури ў одатан Ибни Сино бар он менишастааст, як тахта коғазро аз зери қолин паҳн кунонда мондааст.

Вақте ки Ибни Сино ба ҳузури подшоҳ омада, бар он курсӣ нишастааст, баъд аз бо таачҷуб ба сақфу замини хона назар андохтан ба подшоҳ нигоҳ карда гуфтааст:

— Имрӯз ё шифти хона қадаре паст шудааст ва ё ин ки заминаш андаке баланд, зеро фазои хона аз ҳаррӯза ба назарам қадаре тангтар менамояд.

2

Дар вақти тифли навзод будани Абӯалӣ модараш ўро ба лаган андохта шустушӯ кардааст. Дар вақти шустушӯ ангуштариини пурбаҳои модар ба даруни лаган афтода, бо

рехтани оби вай он ангуштарин ба обрез рафтааст.

Модар, ки аз ин ҳол бехабар будааст, баъд аз хабардор шуданаш аз гум шудани ангуштарини худ канизаки худро ба дуздӣ тӯҳмат карда, ўро зарбу лат кардааст. Албатта, ангуштарин аз канизак ёфт нашудааст.

Абӯалий калонтар шуда, ҳамин ки ба забон омадааст, модари худро таъна карда гуфтааст:

— Ту дар вақти гум кардани ангуштаринат беҳуда аз канизак бадгумон шуда будӣ ва ҳол он ки ангуштаринат бо оби лаган ба обрез рафта буд.

Ҳамин ки обрезро кофта диданд, ангуштарин аз он ҷо ёфт шудааст ва сухани Абӯалии навзабон рост баромадааст.

Савол ва супоришҳо

- Ҳикояҳоро хонед. Мазмунашро нақл карда диҳед.
- Дар қадом ҳикоя пурзӯр ва мустаҳкам будани хотираи Ибни Сино ифода ёфтааст?

Дарси 79.

АМИР ТЕМУР

Амир Темур яке аз арбобони беназири давлатии асри миёна, саркардаи бузург, асосгузори давлати пуркуват ва марказиқунонидашуда, васоятгари илму фан ва маданият мебошад. Номи пурраи ў Амир Темур ибни Амир Тарафай ибн Амир Барқул буда 9-уми

апрели соли 1336 дар шаҳри Кеш (шаҳри ҳозираи Шаҳрисабз) чашм ба дунё кушодааст.

Модари Амир Темур Такина хотун аз Бухоро мебошад. Падари ў амир Тарагай аз оқсақолони авлоди Барлос буд.

Айёми бачагии Амир Темур дар Кеш гузаштааст. Дар ҳафтсолагӣ падараш ўро ба хондан медиҳад. Вай дар баробари азбар намудани илмҳои замонааш бо аспдавонӣ, найзапарронӣ, шамшерзанӣ ва тирпарронӣ низ маҳсус машғул шудааст.

Рӯзе аз рӯзҳо Амир Тарагай ба писараш Темурбек бисёр гӯсфанд дод ва ўро ба бозори Самарқанд фиристод. Темурбек гӯсфандҳоро ба ҳазор тилло фурӯҳт ва дар бозор сайр карда мегашт. Ногоҳ овози хуши дарвеше ба гӯшаш расид, ки ба одамон ривоятҳо мегуфт. Дар дasti ў коғази шеърнавишташудае буд. Вай ба мардум мурочиаткунон мегуфт:

— Касе, ки ба қадри ин хат расида онро ба ҳазор тилло мегирад, ба охири дунё мерасад.

Ҳиммати Темурбек ҷӯш зад ва ў ба дарвеш ҳазор тиллоро дод. Дарвеш ба ў бо диққат нигаристу наслу насабашро пурсид. Сонӣ таъкид кард:

— Ба назди падарат рав. Инро дар назди падарат хон, дар роҳ нахон.

Темурбек коғазро оварда ба падараш дод. Кушода хонданд. Дар он: «Бо зулм дар дунё ном гузошта намешавад. Чамшед, Сулаймон, Искандарҳо гузашта рафтанд. Навбат ба ту ҳам

мерасад. Ту ки ба дунё омадӣ бо некӣ ном гузор» — навишта шуда буд.

Муаллифи ин гапҳо шоири машҳури он замон Камоли Хӯҷандӣ будааст. Ин алломаи замонро падари Темурбек саҳт ҳурмат мекардааст.

— Офарин, писарам, ба кори ниҳоят нағз тиллоҳоро сарф кардӣ. Акнун ту ба ин ҳикматҳои ба ҳазор тилло гирифтаат риоя карданат лозим.

Гуфтаҳои падари бузургашро Темурбек бо таъзим қабул кард ва тамоми умр ба он риоя намуда фаъолият бурд.

Аз «Энсиклопедияи Миллии Ӯзбекистон»

Савол ва супоришиҳо

1. Дар бораи Амир Темур чиҳо медонед?
2. Падар ва модари ў киҳо буданд?
3. Темурбекро падараш барои чӣ ба бозор фиристод?
4. Аз дарвеш Темурбек чӣ харид кард?

Дарси 80.

ПАНДҲОИ АМИР ТЕМУР

Дар бораи дӯстӣ

1. Одами нағзо дар рӯзи бад санҷ.
2. Дӯсти босадоқат ва вафодор дӯсти худро намеранҷонад.
3. Аз душман натарс, аз муноғиқ тарс.
4. Тирзани моҳир дар шикор, паҳлавон дар ҷанг маълум мегардад.
5. Бе яқдилӣ қувва намешавад.

Дар бораи адл ва адолат

1. Як калима сухани ширин шамшерро ба филоф медарорад.
2. Қувват — дар адолат.
3. Сафед бошӣ, қасам нахӯр.
4. Забон аз шамшер тез аст.
5. Натарсӣ, душман мегурезад.
6. Ба сарат шамшер ояд ҳам рост гӯй.

Савол ва супоришиҳо

- 1. Пандҳои Амир Темурро бо дикқат хонед ва аз ёд кунед.

Дарси 81.

САЪДИИ ШЕРОЗӢ

Муслиҳиддин Саъдии Шерозӣ соли 1189 дар Шероз ба дунё омадааст. Пас аз таҳсили ибтидой дар мадрасаи «Низомия»-и Бағдод хондааст. Аз ҷавонӣ ба навиштани ғазалҳо шурӯъ карда, ба зудӣ ном баровардааст.

Саъдӣ сайру саёҳати бисёре карда, аксарият шаҳрҳои Эрону Арабистонро давр задааст. Ӯ ҳангоми сафар бо одамони гуногун воҳӯрда, бо ҳаёту зиндагӣ, урфу одат ва ахлоқи табақаҳои ҳархелаи аҳолӣ шиносо гардидааст. Вай зиндагиро хеле чуқур ва ҳартарафа омӯхта, таҷрибаи фаровон ҳосил кардааст. Натиҷаи ҳамаи инҳост, ки Ӯ ба гирд кардан ва дар шакли китобе даровардани малака ва донишҳои

худ кӯшиш намудааст. Дар натиҷа ду асари бузурги худ — «Бўстон» ва «Гулистан»-ро ба вучуд овардааст. Саъдии Шерозӣ умри зиёд дидааст ва дар пирӣ вафот кардааст.

«Гулистан»-и Саъдӣ асари баландмазмуни ахлоқист. Қариб ҳамаи навиштачоти муаллиф ҳикматангез ва панду андарзианд. Гуфтан мумкин, ки ин асар худ як мактаби бузурги до-нишҳои ахлоқӣ буда, барои тамоми асрӯ замонҳо аҳамияти калони тарбиявӣ пайдо кардааст. Аз ҳикоят ва шеърҳои китоб ҳар як шахс лаззати маънавию эстетикий гирифта, одоби хуш, фазилатҳои нек ва қаҳрамонию диловарӣ хоҳад омӯхт.

Холик Мирзозода

Савол ва супоришҳо

1. Саъдии Шерозӣ дар кучо таваллуд шудааст?
2. Вай чаро бисёр саёҳат кардааст?
3. Асарҳои ўро номбар кунед.
4. «Гулистан»-и Саъдии Шерозӣ ба кадом мавзӯъ бахшида шудааст?

Дарси 82.

ҲИКОЯТ АЗ «ГУЛИСТОН»

Аз Хотами Той пурсиданд:

— Аз худат бузургҳимматтар касеро дар ҷаҳон дидай ё шунидай?

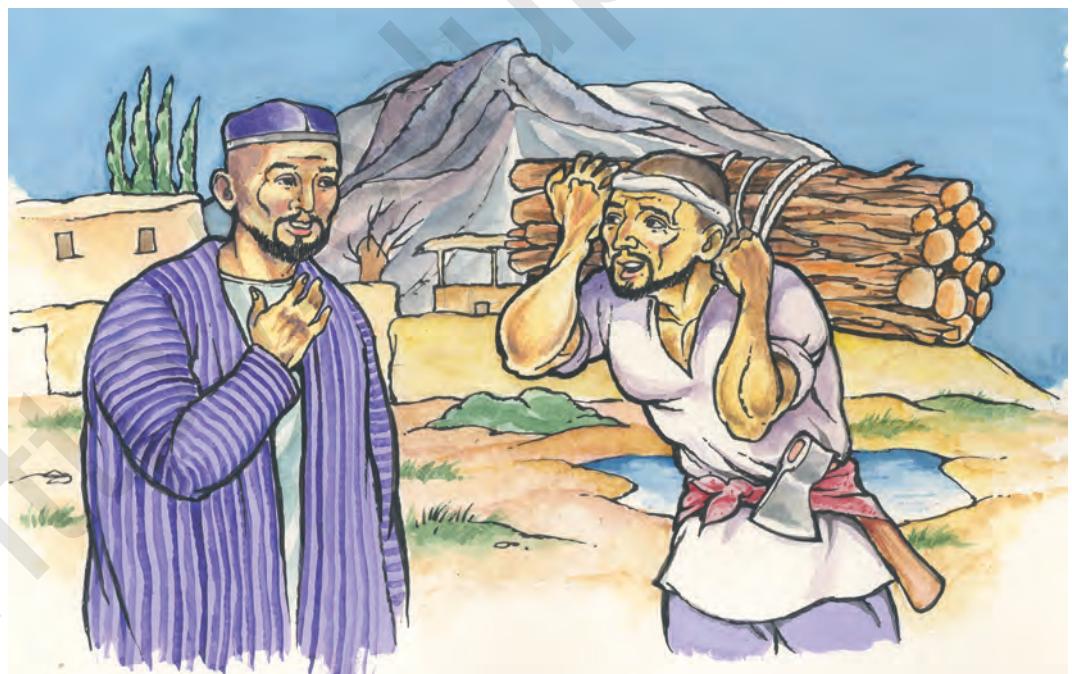
Хотами Той гуфт:

— Бале. Рӯзе чил шутурро кушта одамонро даъват намудам ва худоӣ кардам. Бо коре ба сахро баромадам ва ҳезумфурӯшеро дидам, ки як пушта ҳезум дар пушт мерафт. Ба ў гуфтам: — Ба меҳмонии Хотами Той чаро нарафтӣ, дар он ҷо ҳалқе ҷамъ омадаанду меҳмони азизи ў шудаанд.

Гуфт:

— Ҳар касе, ки нон аз паси меҳнати худ ҳӯрад, ҳочати миннати Хотами Тойро кашидан намемонад.

Ман ўро ба ҳиммату ҷавонмардӣ аз худ болотар дидам.

Савол ва супоришишо

1. Шумо аз ҳикояти якум чӣ хулоса баровардед?
2. Дар ҳикояти дуюм Хотами Той чаро ҳезум-фурӯшро дар ҳиммат аз худаш болотар донистааст?
3. Чаро ҳимматбаландиро яке аз хислатҳои неки инсонӣ ҳисоб мекунанд?

Дарси 83.

АБДУРАҲМОНИ ҶОМӢ

Абдураҳмони Ҷомӣ соли 1414 ба дунё омадааст. Таълими ибтидоиро аз падар гирифта ва пас дар мадрасаи «Низомия»-и Ҳирот таҳсил намуда, илмҳои гуногуни замонро аз худ кардааст. Махсусан, маҳорати илмии Ҷомӣ ҳангоми дар мадрасаи Улуғбеки Самарқанд хонданаш хеле пеш рафта, ўз устодон ва донишмандони замон гузаштааст. Ҷомӣ сайру сайёҳати бисёре кардааст ва таҷрибаи фаровон ҳосил намудааст. Вай ҳамчун пири хирад ва муаллими ахлоқ дар замонаш обрӯю эҳтироми бузурге доштааст. Ин аст, ки ўз шоғирдони зиёде тарбия намудааст ва муҳлисонаш дар тамоми Ҳурросону Мовароуннаҳр ҳамеша ба ҳурматаш кӯшидаанд.

Алишери Навоӣ яке аз беҳтарин дӯстони Ҷомӣ будааст ва онҳо ҳамроҳ дар бобати мустаҳкам шудану пеш рафтани дӯстии байни ҳалқҳои тоҷику ӯзбек дар асри XV ва инкишофи

илму ирфон, санъату адабиёт ва маданияти халқ хеле күшишу ғайрат ба кор бурдаанд. Чомӣ соли 1492 дар Ҳирот вафот кардааст.

Чомӣ асарҳои бисёре навиштааст. Анъанаи «Ҳамса»-нависиро такомул дода, бо номи «Ҳафт авранг» ҳафт асари баландмазмун таълиф кардааст. Се девони ғазалиёт дорад. «Баҳористон»-и ў низ аҳамияти бузурги тарбиявиро доност. Чомӣ беҳтарин мавзӯъ ва мазмунҳои пешинаро инкишоф дода, ғояҳои баландмазмуни хирадмандонаро қашф карда, орзуи романтикии шоҳи одилу оқил ва дунёи неку амониро пешрондааст, ки хеле ҷолиби диққатанд.

Аълоҳон Афсаҳзод

Савол ва супоришиҳо

1. Абдураҳмони Чомӣ дар кучо таваллуд шуда, таҳсили илм кардааст?
2. Яке аз дӯстони Чомӣ кӣ буд?
3. Шоири маъруф ба мо чӣ гуна асарҳоро мерос гузоштааст?

Дарси 84.

ҲИКОЯТҲО АЗ «БАҲОРИСТОН»

Ҳикояти якум

Мӯреро диданд ба зӯрмандӣ камар бастааст ва малахеро, ки даҳ баробари худаш меояд, бардошта рафта истодааст. Ба ҳайрат афтода гуфтанд:

— Ин мӯрро бинед, ки бо ин чуссаи хурд бори гаронеро мекашонад.

Мӯр ин суханро шунида бихандид ва гуфт:

— Мардон борро бо қувваи ҳиммат бардоранд, на бо қувваи тан.

Ҳикояти дуюм

Каждуми захрдоре азми сафар кард. Ногоҳ аз пешаш ҷӯи калоне баромаду гузашта натавонист. Сангпуште ин ҳолро дида ба каждум раҳмаш омад ва ўро ба пушташ савор карда аз об гузаронидани шуд. Каме шино карда буд, ки овозе ба гӯшаш расид. Вай аз каждум пурсид:

— Ин овози чӣ аст?

— Ин овози неши ман аст, ки ба пушти ту мезанам. Ҳарчанд қӯшиш мекунам, лекин нешам ба пуштат намехалад. Инро медонам, лекин одатам, ки неш задан аст, аз он даст кашида наметавонам, — ҷавоб додааст каждум.

Сангпушт бо худ гуфт, ки нағз мешуд ин бадкорро аз ин одаташ халос кунам ва неконро низ аз осеби ў бираҳонам. Инро гуфту ба об як ғӯта зад. Каждум ба об фарқ шуда рафт. Ҷазои бадкорон ҳамин аст.

Савол ва супоришҳо

1. Ҷомӣ дар ҳикояти якум чиро таъкид намудааст?
2. Аз ҳикояти дуюм кадом қаҳрамон ба Шумо маъқул шуд? Чаро?
3. Дар хона ҳикоятҳои мазкурро ифоданок хонда оед.

Дарси 85. ҶАМЬБАСТ ВА МУСТАҲКАМКУНИИ МАВОДИ ФАСЛ

ТЕСТХО

1. Муаллифи «Шоҳнома»-ро ёбед.

- A) Ибни Сино; Б) Саъдии Шерозӣ;
- B) Абулқосими Фирдавсӣ.

2. Муаллифи «Гулистон»-ро ёбед.

- A) Абдураҳмони Ҷомӣ; Б) Ибни Сино;
- B) Саъдии Шерозӣ.

3. Муаллифи «Баҳористон»-ро ёбед.

- A) Абдураҳмони Ҷомӣ; Б) Ибни Сино;
- B) Саъдии Шерозӣ.

4. Асари Ат-Тирмизиро нишон дихед.

- A) «Шоҳнома»; Б) «Ал-қонун»; В) «Ал-чомеъ».

5. Асари Ибни Синоро ёбед.

- A) «Шоҳнома»; Б) «Ал-қонун»; В) «Ал-чомеъ».

6. Кадоме аз адабони зер табиби ҳозик низ буд?

- A) Ибни Сино; Б) Ат-Тирмизӣ;
- B) Абдураҳмони Ҷомӣ.

Фасли 9. НАВРӽЗИ НАВБАҲОРОН, ОМАД БА МУЛКИ МОЁН

Дарси 86.

БАҲОР ОМАД

Баҳор. Фасли зеботарини сол аст. Фасли мазкур моҳҳои март, апрел ва майро дар бар мегирад. Дар ин фасл табиат гӯё аз нав эҳё гашта, ба худ либоси сабз мепӯшад. Рӯзҳои хунуки зимистон гузашта, рӯзҳои форами баҳор сар шуда, ҳаво оҳиста-оҳиста гарм мешавад. Нурҳои офтоб ба зудӣ барфҳоро об мекунад. Ҳама ҷо аз барф тоза шуда, ҳатто дар ҷойҳои офтоб намерасидагӣ ҳам барф об шудан мегирад. Аз рӯйи заминҳои навакак аз барф тозашуда буғ баромада меистад. Дар лаби ҷӯйҳо ва дар саҳроҳои васеъ алаф сабзида, манзараи онҳо рӯз то рӯз хубтар ва зеботар мешавад. Фасли баҳор фасли оғози мөхнат низ ба ҳисоб меравад. Дар ин вақт одами бекорро

ёфтан душвор мешавад. Ҳатто хазандаю паранда, ҳайвоноту наботот низ ба ҷунбиш меоянд. Махсусан, фермерҳои пахтакор дар заминҳои хеш корро хеле барвақт сар мекунанд. Дар аввалҳои март тракторҳо майдонҳои тирамоҳ шудгор кардашударо аз сари нав меронанд, поруҳои рехташударо ба хок омехта мекунанд.

Дар майдончаҳои обчакорӣ ба киштукори картошка, сабзӣ, пиёз, карам, шалғамча, турб, помидор ва амсоли инҳо низ аз аввали баҳор кор оғоз мегирад. Аз ҳама пештар гармхонаҳо ба кор медароянд. Аз аввалҳои моҳи феврал сар карда дар гармхонаҳо тухмҳои сабзавотҳои гуногунро мекоранд. Аз миёнаҳои март то миёнаҳои апрел онҳоро бо навбат кӯчонда, ба ҷойҳои васеи пешакӣ таҳт кардашуда қатор-қатор мешиноанд.

Савол ва супоришиҳо

1. Фасли баҳор кадом моҳоро дар бар мегирад?
2. Фасли баҳорро чаро фасли оғози меҳнат низ мегӯянд?

Дарси 87.

МАНЗАРАҲОИ БАҲОР

Фуррид тундар*
Тарсуро тарсонд,
Нотарсҳоро

Офаринҳо хонд...
Фуррида гуфто:
Бароятон ман

* тундар — тундур, раъду барқ.

Баҳор овардам...
Нозанин Замин
Гардид бедор...
Дар пахлӯи худ
Баҳорро дид...
Бар сари ҳар гул
Нишаста бедор,
Булбули хушхон
Дар боғу гулзор.
Баҳор оддӣ нест,

Соҳира* аст он,
Аз хандаи ӯ
Гулзор хандон.
Аз гиряи ӯ
Абр аст гирён...
Оlam гулистон.
Мегӯем аҳсан
Баҳори худро,
Баҳори хуби
Диёри худро!

Мирсаид Миршакар

Савол ва супоришҳо

- Шеърро хонед ва мазмунашро нақл кунед.
- Дар шеър чӣ гуна манзараҳои баҳор тасвир гаштааст?

Дарси 88.

НАВРӯЗ

Наврӯз яке аз маросимҳои қадимтарин буда, дар байни ҳалқҳои Шарқи Миёна ҳамчун ҷашни сари сол — ҳамчун иди Соли нав қайд карда мешавад. 21-уми март шабу рӯз баробар мешавад. Ҳавои хунуки зимистон ақибнишинӣ карда, ҷойи онро ҳавои мӯътадили баҳорӣ мегирад. Дар чӯлу биёбонҳо сабзаҳо неш мезананд. Замин фарорасии вақти киштукорро ба дехқонбобо хабар медиҳад.

* соҳира — сеҳрнок.

Дар аксар маҳалҳои Осиёи Миёна ба истиқболи Наврӯз хонаҳою рӯйи ҳавлиҳо рӯбучин карда мешуданд, занону духтарон худро оро медоданд, мардон, ҷавонон, кӯдакон либосҳои нав мепӯшиданд. Одамон зарфҳоро аз оби борон пур карда менӯшиданд ва худро бо об мешустанд. Духтаракон бо сари луч дар зери борон истода суруд меҳонданд:

Борони ҳамал,
Ба мӯям амал.
Мӯям дароз кун,
Дарозу соз кун...

Шаби 21-уми март одамон бо аҳли оилаи худ дар гирди дастархони наврӯзӣ ҷамъ шуда, хонаҳоро бо гулҳои рангоранг оро медоданд. Дар рӯйи дастархони наврӯзӣ ҳар гуна ҳӯрокҳои болаззат, самбӯсаҳои алафину ширинҳои бисёр гузошта мешуданд.

Дар арафаи Наврӯз одамони бо ҳамдигар қаҳрӣ оштӣ мешаванд. Ҳама гуна кинаю воқеаҳои ноҳуш фаромӯш шуда, сулҳу салоҳ пеш гирифта мешавад. Дар ин айём одамон аз аҳволи пиронсолон, қасалу маъюбон, одамони танҳо тез-тез ҳабар мегиранд.

Аз «Энсиклопедияи Миллии Ӯзбекистон»

Савол ва супоришиҳо

1. Матнро бо диққат хонда бароед.
2. 21-уми март чӣ ҳосият дорад?

Рұзи Наврұз аст, айёми баҳор,
Гул шукуфта, гашт олам лолазор.

3. Наврұз дар кишвари мо чиң гуна қашн гирифта мешавад?
4. Шумо қанғоми оростани дастархони наврұзій иштирок кардаед?
5. Иди Наврұзро Шумо чиң гуна қашн гирифтед, нақл карда дихед.

Дарси 89. СУРУДХОИ БАҲОРӢ

СУМАЛАК

(Халқӣ)

Бӯи баҳор аст сумалак,
Оши наҳор аст сумалак,
Аз гули гандум сумалак,
Хӯрдани мардум сумалак.

Оҳо гули шафтولу,
Қоқо гули шафтолу.

Оши ширин аст сумалак,
Мисли биринҷ аст сумалак,
Аз ҳама нағз аст сумалак,
Ҳам пури мағз аст сумалак.

Оҳо гули шафтолу,
Қоқо гули шафтолу.

Хӯрдани хубон сумалак,
Ба ҳар дард дармон сумалак,
Ба обу тоб аст сумалак,
Хӯрданба боб аст сумалак.

Оҳо гули шафтолу,
Қоқо гули шафтолу.

Ошаки нав аст сумалак,
Сабзаи нав аст сумалак,
● Бӯи баҳорак сумалак,
Майсай кабутак сумалак.

Оҳо гули шафтолу,
Қоқо гули шафтолу.

Савол ва супоришҳо

- Шеърро ба истҳо риоя намуда ифоданок хонед.

- Сумалак чӣ гуна таом будааст, сифатҳои онро номбар кунед.
- Шеърро аз ёд кунед.

САМБӮСАИ АЛАФИН

Биё, биё, дугона,
Берун баро аз хона.
Равем, алаф бичинем,
Гардем ба ин баҳона.

Ҳаво соғу беғубор,
Сабза дамида бисёр.
Рӯидааст испаноҳ
Аз борони навбаҳор.

Қоқи нав дамида,
Чағчағи нав расида.
Майсаҳоро навозад
Насимаке вазида.

Чинем аз лаби ҷӯ
Пудинаҳои худрӯ.
Аз алафи тар пазем
Самбӯсаҳои хушбу.

Самбӯса — нони Наврӯз,
Муждарасони Наврӯз.
Самбӯсаи баҳорӣ
Зебад ба хони Наврӯз.

Али Бобоҷон

Савол ва супоришҳо

- Шеърро бодиққат хонед.
- Дар шеър кадом хусусияти фасли баҳор инъикос ёфтааст?
- Самбӯсаҳо аз чӣ гуна растаниҳо пухта мешаванд?
- Шумо чӣ гуна самбӯсаро дӯст медоред? Чаро?

Дарси 90.

ЧӰПОНПИСАР

Табиат аз хоб
Гаштааст бедор,

Сабза дамидаст
Дар дашту кӯҳсор.

Чун гул шукуфтаст
Чөхраи чүпон,
Аз сабза сер аст
Рамай чүпон...
Най менавозам,
Чон чүрахоям,
Рақседу хонед
Фазал бароям!
Хурд астам, лекин
Соҳибхунар ман.
Ҳайрон нагардед
Чүпонписар ман!

Ин аст асоям,
Дар күхсорон
Ў дасту поист
Барои чүпон.
Инаш саги ман,
Хайбар номи ўст,
Ў ҳамроҳи ман
Медорамаш дўст...
Чүпон шуданро
Агар бихоҳед,
Марҳамат, ёрон,
Наздам биёед!

Мирсаид Миршакар

Савол ва супоришҳо

- Шеърро бо дикқат хонда бароед ва мазмунашро нақл кунед.
- Ҳаёти чүпонӣ бо кадом ҷиҳатҳояш шавқовар аст?
- Шумо чүпон шудан меҳоҳед?

Дарси 91.

СУРУДИ БАҲОРӢ

Турна қатор омадааст!
Авҷу барор омадааст!
Шодӣ кунед, дўстон,
Фасли баҳор омадааст!
Шодӣ кунед, дўстон,
Фасли баҳор омадааст!

Шонабасар ҳудҳудак,
Ҳофизӣ сар мекунад,

Шишта ба шохи тутак,
Моро хабар мекунад.
Шодӣ кунед, дӯстон,
Фасли баҳор омадааст!

Дар сари бомаш малаҳ,
Шишта бихонад суруд.
Он сурудаш мешавад,
Паҳн ба дашти кабуд.
Шодӣ кунед, дӯстон,
Фасли баҳор омадааст!

Омадӣ хуш, эй баҳор,
Мавсими дилҳоҳи мо!
Бош мудом меҳмон
Дар дилу даргоҳи мо.
Шодӣ кунед, дӯстон,
Фасли баҳор омадааст!

Наримон Бақозода

Савол ва супоришиҳо

1. Шеърро ифоданок хонед.
2. Муайян кунед, ки дар шеър кадом сифатҳои баҳор инъикос гаштааст.

Дарси 92. ЧАМЪБАСТ ВА МУСТАҲКАМКУНИИ МАВОДИ ФАСЛ

ЗАРБУЛМАСАЛҲО

1. Меҳнати баҳор пур кунад анбор.
2. Аввал кор, баъд гуфтор.

3. Аз бекор ҳама безор.
4. Кор кунӣ, дарё шавӣ,
Кор накунӣ, бӯрё шавӣ.
5. Тилло дар оташ, одам дар меҳнат маълум
мешавад.
6. Аз ҳаракат баракат.
7. То меҳнат накунӣ, санги сиёҳ лаъл на-
гардад.
8. То дастат начунбад, даҳонат намечунбад.

Савол ва супоришҳо

1. Зарбулмасалҳоро бо диққат хонед ва мазмунашро
дарёбед.
2. Дар онҳо кадом сифатҳои фасли баҳор ба забон
гирифта шудаанд.

ТЕСТҲО

**1. Фасли баҳор кадом моҳҳоро дар бар ме-
гирад?**

- А) феврал, март, апрел;
- Б) март, апрел, май;
- В) апрел, май, июн.

**2. Дар кадом рӯзи фасли баҳор шабу рӯз
баробар мешавад?**

- А) 20-уми май; Б) 21-уми март;
- В) 20-уми март.

3. Номи машхуртарин таоми наврӯзиро ёбед.

- А) оши палав; Б) сумалак; В) шӯрбо.

4. Шеъри «Суруди баҳорӣ» ба қалами кадом шоир мансуб аст?

- А) Мирсаид Миршакар; Б) Алӣ Бобочон;
- В) Наримон Бақозода.

Фасли 10. ТАБИАТ ДӮСТИ БЕМИННАТИ МОСТ, ТАБИАТ ХОСТГОРИ ШАФҚАТИ МОСТ

Дарси 93.

ТАБИАТРО ДӮСТ ДОРЕД ВА ҲИМОЯ КУНЕД!

Табиат бо ҳаёти инсон саҳт вобаста мебошад. Вай инсонро меҳӯронад, менӯшонад, мепӯшонад ва даво мекунад. Аз ин рӯ гуфта метавонем, ки инсон низ як ҷузъи табиати беканор мебошад. Инсон бе ҳаво ва об, бе қанданиҳои фоиданок ва хок, бе олами растанию ҳайвонот зиндагӣ карда наметавонад. Барои ҳамин ҳам инсонро

лозим аст, ки табиатро дұст дорад ва аз он хирадмандона истифода барад. Агар ба табиат зарари бисёр расад, мувозинати он вайрон мегардад. Дар натижа инсон низ зарап мебинад. Олимони табиатшинос таъкид мекунанд, ки инсон бояд табиатро ҳамеша ҳимоя намояд. Дар ҳамин ҳолат табиат низ ба инсоният беминнат хизмат мекунад.

Шинондан ва парвариш намудани ниҳолхой дарахтони мевадор ва бемева, ҳимоя намудани растаниҳои гуногуны олами ҳайвонот низ ба барқарории табиати замини беканорамон ёрмандии калон мерасонад.

Савол ва супоришҳо

1. Табиат ба мо чи медиҳад. Мо чаро үро дұст медорем?
2. Мо барои ҳимоя намудани табиат чи корҳо карданамон лозим?
3. Шумо ниҳол шинондаед ё не?
4. Дар боғатон чи гуна дарахтони мевадор ва бемева ҳастанд?

БАРРАЧАИ МАН

О, баррачеки масти ман,
Биё давон: дукур-дукур.
Ҷаву алаф ба дasti ман,
Биёву xұр: кумур-кумур.
Наой, медиҳам ба гов,
Ки меҳұрад: фашар-фушур.

Агар ба об ташнай,
Ба чўй дав: тапар-тупур.
Шикамчаат, ки сер шуд,
Ба рақс о: гусур-гусур.
Ба кишту гул даҳон занӣ,
Бузак барин шатар-шутур.
Шунида мон, ки мезанам,
Ба химчаҳо: тасар-тусур.

Абдусалом Дехотӣ

Савол ва супоришиҳо

1. Шеърро ифоданок хонед ва аз ёд кунед.

Дарси 94.

ШОХИ ЧОНВАРОН

Чунон ки сайёҳон ҳикоят мекунанд, дар Африқо зуд шаб мешавад ва ҳамин ки торикий сар шуд, аз ҳар тараф ҳар хел овозҳо мебароянд.

Ногоҳ гӯё раъд гулдурос мезанад. Ин садои наъракашии шер аст. Ин далели он аст, ки

шерҳо ба шикор баромадаанд. Зудтар оташ даргиронда гулхани калон афрухтан ва аз рӯи эҳтиёт милтиқҳои шикориро тайёр карда мондан лозим меояд.

Шерҳо тӯда-тӯда шуда мегарданд. Онҳо пур-қуввату чолок мебошанд. Шерҳо шомгоҳон якка ё бо оила-оилаю гурӯҳ-гурӯҳ (то 5—10-тогӣ) шуда шикор мекунанд. Шер баъзан ба одам низ хучум мекунад.

Шер шабона ба пушти девор омада, як чанг зада аз гардани барзагов мегираду вайро кашола карда ба он тарафи девор мегузаронад. Дар қишлоқҳои мо шағол ё рӯбоҳ мурғонро ҳамин хел дошта мебаранд.

Шерҳо дар даштҳо, буттазорҳо ва кӯҳҳо зиндагӣ мекунанд. Онҳо ҷуфт-ҷуфт — як нару як мода зиндагӣ мекунанд. Физои шер асосан оҳу, шоҳбарзагов, зебра, гавазн, чорвои хонагӣ ва инчунин парандаю ҳазандаҳо мебошад.

Шери нар ёли ғафси жӯлида дорад, афти шери мода бошад, ба гурба монанд буда, мӯйи баданаш тахту ҳамвор аст.

Бачаҳои шер ҳам монанди бачаҳои гурба зоида мешаванд, фақат шербачаҳо калон-калони фарбех ва пӯстҳояшон холдор мебошанд.

Савол ва супоришиҳо

1. Шер чӣ гуна ҳайвон аст?
2. Онҳо дар кучо зиндагӣ мекунанд? Ҳурокашон чӣ аст?

Дарси 95.

БОГИ МАКТАБАМОН

Хонандагони мактаби мо чанд сол пеш аз ин дар атрофи мактаб бисёр ниҳол шинонда буданд. Мо ҳар сол дар ин чо ниҳолҳои нав мешинонем. Ба ин кори мо Аҳмадбобо — боғбони мактабамон раҳбарӣ мекунад. Вай ба бачаҳо зери дараҳтонро чӣ тарз побел намудан, ба дараҳтон чӣ хел об доданро мефаҳмонад. Аз таҷрибаҳои худаш нақл карда медиҳад. Табиатдӯстони мактабамон аз Аҳмадбобо сирру асрори боғбониро ёд мегиранд. Ҳоло атрофи мактаби мо боғ шудааст ва зиёда аз ҳазор бех ниҳоли мева дорад.

Табиатдӯстони мактабамон дар боғ соли дароз кор карда, ба дараҳтон нигоҳубин мекунанд.

Дар боғи мактаб дараҳтони шафттолу, биҳӣ, себ, олуча, гелос ҳосил медиҳад. Дар боғ

инчунин чанд бех ток ҳаст, ки мо аз вай ҳар сол ҳосили фаровони ангур ба даст меоварем. Вақте ки мавсими ангурканӣ расид, мо ба он тайёрии маҳсус мебинем. Як нафар аз хонаашон сабад, дигаре сатил меорад. Ангурҳоро канда ба рӯйи ҳавлии мактабамон дар офтобруя паҳн мекунем. Ҳар рӯз ангурҳои паҳнкардашударо бо навбат рӯгардон мекунем ва мавизҳои хушкшударо фундошта мегирэм.

Савол ва супоришиҳо

1. Матнро хонед ва нақл карда дихед.
2. Дар бояни мактаб чӣ гуна ниҳолҳо парвариш карда мешудаанд?

Дарси 96.

САВОЛ БА НАВНИҲОЛ

— Эй навниҳол, эй навниҳол,
Дорам ба ту ман як савол:
Бар кӣ ту мегӯй салом,
Ҳар бор агар ояд шамол?

— Ман бо ҳазорон эҳтиром,
Бар боғбон гӯям салом,
Зоро ба гирдам гардад ў
Аз субҳи содик то ба шом.

— Эй навниҳол, эй навниҳол,
Дорам ба ту дигар савол:

Кай мева бар мо медиҳӣ,
Кай мерасӣ ту бар камол?

— Чун кор бо ғайрат кунӣ,
Бар ман нигоҳубин кунӣ,
Баъди ду сол аз меваам
Чида даҳан ширин кунӣ.

Аминҷон Шукӯҳӣ

Савол ва супоришҳо

1. Шеърро бо диққат хонед.
2. Ба навниҳол кӣ савол медиҳад? Навниҳол ба саволҳо чӣ ҷавоб медиҳад?
3. Кадом банди шеър ба Шумо бештар маъқул шуд?
4. Шумо низ навниҳолҳои боғатонро нигоҳубин мекунед ё не?

Дарси 97.

САДОҚАТИ САЪБА

Чанд рӯз аст, ки як саъбай мо бемор аст. Вай монанди ҳарвақта на-мехонад, бо рафиқонаш бозӣ намекунад, худро ба симҳои қафас намезандад. Имрӯз тамоман дону об намехӯрад.

Вай минқори дарозу сурхашро ба девори қафас ниҳода бо ҷашмакони фирӯзарангӣ маҳзунаш берун менигарад.

Он ҷо баҳори дилрабо ҳукм меронад. Дараҳтон саросар гулпӯшанд. Замин бошад, қолини маҳмалин ба бар кардааст. Гурӯҳ-гурӯҳ парандагон

хонишкунон аз шохай як дарахт ба дигарашиб мепаранд. Булбулони хушилхон нағмапардозӣ мекунанд. Ҳамаи мавҷудоти олам аз омади баҳор шоданд. Онҳо ин фасли накӯтарини солро бо сурӯд пешвоз мегиранд.

Ҳа, шояд ҳамаи ин саъбаи зебояки моро маҳзун сохта бошад. Эҳтимол, вай парандагони дар фазо озодона пару болzanандаро дида ҳавасаш омада бошад.

Ба ҳоли ин парандачаи зебо раҳмам омад. Вайро оҳистакак аз қафас гирифта ба назди тирезаи кушода мондам. Аммо, бар хилофи ҷашмдошти ман, вай парида нарафт, ду-се қадам монду истод. Вай дудила менамуд. Ногоҳ аз тиреза рост назди қафас парида омаду дар атрофаш гирд гаштан гирифт.

Ман барои имтиҳон дари қафасро кушода, худ дуртар истодам. Саъба лаҳзае ба атроф нигоҳ кард, боз ба қафас, назди ҷӯрааш баргашт.

Ачабо! Саъбаи мо аз ҳавои кушод, дарахтони гулпӯш, осмони мусаффо, хуллас, аз озодӣ дида, назди ҷӯраи худ монданро афзал донист.

Ман, ки аз садоқати ин ҷонвари хурдакак мутаассир гашта будам, бори дигар дари қафасро кушодам ва ҳардуяшро ҳам озод намудам, ки озодона болу парзанон ба сӯи боғ парида рафтанд.

Савол ва супоришиҳо

1. Матнро ба ду қисм тақсим намуда хонед.

- Саъба чī гуна паранда аст? Дар бораи вай чī медонед?
- Чаро саъбаро озод карданд?
- Баъди озод гардидан ҳам саъба чаро парида нарафт?
- Садоқат гуфта шумо чиро мефаҳмед?

Дарси 98.

МУРҒАКИ ШИЛШИЛАПО

(Тарона)

Мурғаки шилшилапо,
Эх, ту чī хел хушнамо!
Тохта кучо меравӣ,
Чӯчаякот аз қафо?

«Чу-чу» — кунон медаванд,
Гушна магар чӯчаҳо?
Арзану курмак дихам,
Биё, биё, пеши мо!
Ту-ту-ту-ту, бих, бих, бих!
Чу-чу-чу-чу, бих, бих, бих!

Чӯчаҳои хурдакак,
Хурданду тезгардак.
Куртаҳотон сап-сафед,
Нӯлчаҳотон зардакак.
Почаҳотон топ-тоза,
Белою бегардакак.
Дона хӯреду шавед,
Фарбеху бедардакак.

Ту-ту-ту-ту, бих, бих, бих!
Чу-чу-чу-чу, бих, бих, бих!

Абдусалом Дəҳотӣ

Супориш: Шеърро ифоданок хонед ва аз ёд кунед.

Дарси 99.

ЧАЙРАИ МАККОР

Чайра ҳайвони калон нест. Вале тамоми баданаш бо сихҳои дарози тез пӯшида шудааст.

Чайра бо ин найзачаҳо худро аз душманонаш моҳирона муҳофизат мекунад.

Рӯзе як шикорҷӣ аз нишебии кӯҳ мегузашт. Сагаш пеш-пеш метоҳт. Ногоҳ аз дур як ҳайвончай хокистарранг намоён шуд. Саг худро ба тарафи вай зад. Ҳайвонча сагро дида, роҳи гурезро пеш гирифт. Вай чайра буд. Чайра тез ва ҷолокона метоҳт. Гумон мекардед, ки саг ҳозир ба чайра расида мегираду ўро порапора мекунад.

Вақте ки саг наздик шуд, чайра аз давидан истод ва сарашро дарун қашид. Сихҳои ўрост шуд ва ба биннии саг халид. Саг аз зӯрии дард уллосзанон худро ақиб гирифт. Сихҳо аз пӯсти нарми чайра ҷудо шуда дар биннии саг халида монда буданд. Шикорҷӣ давида ба назди сагаш омад ва аз биннии он дукҳои тезро гирифта партофт. Аммо чайра дар як лаҳза ғоиб шуд.

Аз «Энсиклопедияи бачагон»

Савол ва супоришҳо

1. Матнро хонед ва мазмунашро нақл кунед.
2. Шумо чайраро дидаед? Вай чӣ гуна ҳайвон аст?

Дарсҳои 100—102.

ХАЙБАР

Хайбар саги бисёр ҳушёр буда, дар андак вақт ҳамаи гуфтаҳои моро фахманда ва вазифаи асосии худро донанда шуда монд. Ӯ фахмида гирифт, ки ҳавфи асосӣ дар ин ҳонадон барои мурғон ва он ҳам аз тарафи шағолон аст. Бинобар ин вай ҳамеша дараҳтонеро, ки дар онҳо мурғон меҳобиданд, дидбонӣ мекард ва гоҳ-гоҳ ба тарафи рӯидарича рафта то роҳи омади шағолон гашт карда, тафтиш намуда меомад.

Айёми баҳорон буд, зардолуҳо ба шукуфтан сар карда буданд. Саг ҳам қариб яксола шуда буд. Як сахар баъд аз рӯз сафед шудан падарам барои намози бомдод ба масҷид рафт. Ман бедор будам. Ногаҳон овози «қоқ» гуфтани як мурғро шунидам, дар паси ин овоз садои аз болои бом ба замин афтодани як чизи вазнин ҳам шунида шуд.

Ман ба рӯидарича рафта аз он ҷо ба тарафи ёбон баромадам ва Хайбарро садо кардам. Ҷавоб надод ва ӯ дар он ҷо набуд. Ба зери дарахтон рафта мурғонро аз назар гузаронидам. Як мурғ набуд. Маълум шуд, ки як мурғро шағол бурдааст.

Ман ба рӯидарича рафта аз он ҷо ба тарафи ёбон баромадам. Акнун рӯз тамоман сафед шуда буд ва ҳар ҷиз ба назари кас аз дур ҳам бошад, равшан менамуд. Ман таҳминан дуссад метр дурттар аз худ Хайбарро дидам, ки рӯ ба тарафи ҳавли истодааст ва ӯ ҳам маро дида овози маҳсусе бароварда гӯё маро ба пеши худ ҷеф мезад. Дар ҷавоб ман ҳам ӯро ном гирифта ба пеши худ ҷеф задам.

Вай як ҷизро аз замин ба даҳони худ бардошта пештар омадан гирифт. Баъд аз тайкардани нимаи роҳ он ҷизро ба замин гузошт ва пас гашта дунболи худро бодикӯат аз назар гузаронид, баъд аз он ба тарафи ман тирвор омад ва ба ман расида аз доманам газида маро пеш кашид ва бо овози маҳсусе садо бароварда, маро сар дода, худ боз ба ҳамон

чобукӣ ба пеши он чизе, ки дар замин гузошта буд, рафта истод.

Ман пай бурдам, ки саг мурғро аз ҷанголи шағол раҳонидааст, аммо худ бардошта оварданро барои ҳаёти вай ҳавғонок мепиндорад ва бинобар ин маро таклиф мекунад, ки худ рафта мурғро гирифта оварам.

Ман ба пеши саг рафтам, дар ҳақиқат мурғ дар замин меҳобид ва зинда буд. Вайро бардоштам, дар таҳтапушташ, дар шикамаш ва дар бозуяш андак-андак заҳми дандон ва ҷанголи шағол менамуд.

Ман мурғро ба хона гирифта овардам, пешпеши ман Ҳайбар бозикунон ва шодикунон медавид. Вақте ки ба пеши модарам расидем, Ҳайбар ба замин ғел зада гӯё ҳам ба гуноҳи худ, ки ба сабаби мусоҳилакории вай мурғро шағол бурда буд, узр меғуфт, ҳам барои мурғро ҳалос карда тавонистанаш изҳори шодмонӣ мекард.

Ҳайбар одатан ҳар шаб то аз хона баромадани падарам намехобид, вақте ки рӯз сафед шуд ва падарам ба таҳорат баромад, вай хотирҷамъ шуда ба боми дӯконхонаи падарам мебаромад, ки дар он ҷо ҳасбеда зер карда буданд ва ў дар он ҷо дар байни он ҳасҳо даромада меҳобид.

Шағол, ки ҳамеша дар паи мурғ буда, фақат аз тарси Ҳайбар пеш омада наметавонист, ин одати сагро омӯхта гирифтааст ва баъд аз хобидани саг рӯз сафед шуда бошад ҳам, ба омада гирифтани мурғ ҷуръат кардааст. Баъд

аз он, ки Хайбар ин гуна хиёнаткорона ҳучум овардани шағолро дониста гирифт, дигар бо сафед шудани рӯз даромада нахобид ва то бедор шуда баромадани ҳамаи аҳли оила ва фуромадани мурғон аз дараҳт вазифаи посбонии худро давом дод.

Хайбар бағоят бо ору номус буд: рӯзе ба айвони ошхона омада табақеро, ки дар он ҷо будааст, бӯидааст. Модарам инро дида бо тароша ӯро задааст. Баъд аз ин ҳодиса вай ҳӯрокашро нахӯрдааст. Рӯзона тамоман дар даруни хасбеда меҳобид ва шабона аз бом фуромада мурғонро посбонӣ мекард.

Модарам ба падарам хабар дод, ки:

— Хайбар бемор шудааст, ду рӯз аст, ки ҳӯрок намехӯрад.

Ин хабар маро бисёр парешон кард, чунки ман ба вай зиёда омӯхта шуда будам, хусусан баъд аз воқеаи мурғу шағол боз ҳам зиёдтар ӯро дӯст дошта будам, бинобар ин бо шунидани ин хабар як порча нон гирифта ба пешаш рафтам, то ки аз вай ҳолпурсӣ кунам. Ӯ дар бом буд, ҷеф задам, фуромад. Нонро пешаш партофтам, ҳӯрд. Нон ҳӯрданашро ба падару модарам хабар додам. Падар ба модарам фармуд, ки ӯ ҳам ба Хайбар нон дихад. Оварда дод. Аммо саг ба нони вай нигоҳе ҳам накард. Ман дубора нон додам, дубора ҳам ҳӯрд.

Падарам ин ҳолро дида ба модарам гуфт, ки:

— Хайбар аз ту ранчидааст, сабабаш чӣ бошад?

Модарам воқеаи заданашро ҳикоя кард. Падарам гуфт:

— Дар ин сурат саг ҳақ дорад, ки аз туранчад, чунки ин саги чўпонист, чўпонон ба сари дегу табақ омадани сагро манъ намекунанд. Бинобар ин вай беибо ба сари дегомада табакро бўидааст. Дар он вақт туролозим буд, ки ба ў нодуруст будани ин корашро бо забони хуш ва ишорати нарм мефаҳмондӣ. Модом ки нодуруст будани ин ҳаракаташро нафаҳмонда задӣ, албатта, меранҷад.

Саг дар ҳақиқат саҳт ранцида буд, то чанд рӯзи дигар аз дasti модарам чиз нахўрд.

Садриддин Айни

Савол ва супоришҳо

1. Ҳикояро ба ду қисм тақсим намуда хонед.
2. Ба ҳар як қисми он сарлавҳаи мувофиқ гузоред.
3. Хайбар чӣ гуна саг аст? Аҳли хонавода чаро ўро дўст медоштанд?
4. Хайбар мурғро чӣ гуна халос кард?
5. Аз ҳикоя чойи ранцидани Хайбарро ёбед ва бо дикқат хонда бароед.
6. Дар хона дар мавзӯи «Саг дўсти инсон аст» матнен тартиб дихед.

Дарсҳои 103–104.

СОКИНИ НАВ

Хонаи Анӯшанино чандон васеъ нест: худашон базӯр меғунчанд. Агар нисфи шаб мабодо меҳ-

моне биёяд, онҳо, албатта, тангии хонаро ҳис мекунанд... Ана дар ҳамин хона боз як сокине зиёд шуду ҳама аз шодӣ қад-қад парида, чӣ кор карданашонро намедонистанд. Сокини нав кабкӯчае буд, ки онро аз кӯҳ Кова овард. Чӯча рӯйи қолин ин тарафу он тараф давида, ду-се карат бол афшонда, сипас ҳайрон монд: ба гулҳо нигариста, нӯл зад ва бештар ҳайраташ афзуд. Шояд чӯчаяки гарангү пакар аз худ мепурсид: чаро ин гулҳо ранги зебо доранду бӯй не? Барои чӣ мисли гулҳои кӯҳистон намепӯшандаш? Гулҳои сабзазорони дидай ў ин хел набуданд. Эҳа, кабкӯча аз бӯю ранги онҳо маст мешуд, бо овози борикаш ҳай меҳонду бол меафшонд.

Дили чӯчаяк гум зад. Ў ба ёди обу ҳаво ва гулу ҷанғалистонҳои кӯҳистон қаҳ-қаҳ зад. Кӯдакон аз шодиву ҳаяҷон мисли кабкӯча қоҳ-қоҳ заданд.

Кова дар пиёла об овард. Дигаре кафи пурдонашро пеши нӯли чӯча дошт.

— Бачаҳо, кабкак ҳозир худашро бо шумо шиносонд, — гуфт падар.

— Ҳайр, мо ҳам худро шиносонем? Ман Шодӣ...

— Ман Садбарг. Нашинохтӣ?

Чӯчаяк чик-чик садо доду часта сари китфи Кова нишастан. Аз ин ҳам бачаҳо беҳад хурсанд шуданд.

— Донистед, ки кабкчӯча чӣ гуфт? — пурсиid падар ва шарҳ дод. — Гуфт, ки ҳоло ман Коваро мешиносам. Ҷӯраи Кова мешавам!

— Бо мо ошно намешавад?

— Мешавад. Лекин ҳозир шалпар аст. Баъд муносибату рафтори шуморо дида, чӣ хел одам буданатона фахмида, сипас ошно мешавад.

— Наход? Кова, кабкак ба ту чӣ хел ҷӯра шуд?

— Аз чанги боша раҳондам. Чанд шабу рӯз дар кӯху пушта дар бағалам гирифта гаштам.

— Дӯсти нағза дар рӯзи мушкил меёбанд.

— гуфт падар.

Дар ин лаҳза кабкак аз сари китфи Кова парида, болои миз нишаст ва ба маҷаллаи кушодаи «Чашма» кунҷковона нигариста, бо ҳарфҳои он түқ-түқ нӯл зад. Аз ин қӯдакҳо ба ваҷд омада, нидо карданд:

— Кабкчӯча доно будааст. Бинед «Чашма»ро меҳонад.

Бачаҳо аз шодӣ дар курта намегунчиданд.

Абдулҳамид Самад

Савол ва супоришҳо

1. Ҳикояро бо дикқат хонед.
2. Кабкчӯча чӣ гуна сокини нав шуд?
3. Чаро сокини нав аз Кова наҳаросид?
4. Аз ҳикоя чӣ гуна хулоса баровардед?

Дарси 105. ЧАМЪБАСТ ВА МУСТАҲКАМКУНИИ МАВОДИ ФАСЛ

ТЕСТХО

1. Дар кадом матн асори боғбониро ёд гирифтани мактаббачагон тасвир шудааст?

- A) «Садоқати саъба»;
- Б) «Хайбар»;
- В) «Боги мактабамон».

2. Дар кадом матн ба дўст содик ва вафодор мондан васф шудааст?

- A) «Хайбар»;
- Б) «Табиатро дўст доред ва ҳимоя кунед»;
- В) «Садоқати саъба».

3. Муаллифи шеъри «Савол ба навниҳол»-ро ёбед.

- A) Мирсаид Миршакар;
- Б) Абдусалом Деҳотӣ;
- В) Аминҷон Шукӯҳӣ.

4. Дўстии инсон ва саг дар кадом матн ба қалам гирифта шудааст?

- A) «Хайбар»;
- Б) «Боги мактабамон»;
- В) «Садоқати саъба».

5. Муаллифи ҳикоячани «Сокини нав» кист?

- A) Абдусалом Деҳотӣ;
- Б) Мирсаид Миршакар;
- В) Абдулҳамид Самад.

6. Җумлаи «Саг махлуқи бовафо аст» аз кадом матн гирифта шудааст?

- А) аз матни «Хайбар»;
- Б) аз матни «Пингвинҳо»;
- В) аз матни «Сокини нав».

7. Маънои калимаи «шафқат» дар кадом чавоб дуруст нишон дода шудааст?

- А) меҳрубонӣ, дилсӯзӣ; Б) олиҳимматӣ;
- В) некӣ, адолат.

Фасли 11. ЧАМОЛИ ОДАМИЙ ОДОБ БОШАД

Дарси 106.

ДАР ВАҚТИ ТАҲСИЛ

Дар вақти таҳсил
Ту аз таҳти дил
Хону хону хон
Дону дону дон!

Асбоби хониш
Карда созу соз,
Рӯ сӯи мактаб
Тозу тозу тоз!

Бо китоби нағз
Шину шину шин,
Маънои онро
Чину чину чин!

Гуфти муаллим
Санҷу санҷу санҷ
Гир баҳо доим
Панҷу панҷу панҷ!

Аминҷон Шукуҳӣ

Савол ва супоришиҳо

1. Шеърро ба истҳо риоя намуда хонед ва аз ёд кунед.

ХАЙРИЯ

Дар дөх а пирамарди маъюбе умр ба сар мебурд. Фарзанд надошт. Аз ин рӯ мардуми гирду атроф луқмае биёранд меҳурд. Набиёранд, қаноат мекард.

Бегоҳирӯзӣ ба наздаш бачаи даҳ-дувоздаҳсола — Муҳаммад омад. Вай баъди салому алейк ва ҳолпурсӣ чанд танга бароварда дод. Пирамард Муҳаммадро мешинохт. Ба ҳимматбалиндии ў каме шубҳа кард.

— Медонам, ки бепадарӣ, як модари муштипар дорӣ, — гуфт пирамарди ногирон. — Ин тангаҳоро аз кучо ёфтӣ, Муҳаммад?

— Меҳнат кардам, бузургвор, — гуфт дар ҷавоб вай, — ҳамааш пули меҳнат, пули ҳалол.

— Меҳнат кардӣ? — ҳамчунин таҳпурсӣ мекард пирамард. — ҳаммол шудӣ, ё ғови ягон қасро мепойӣ?

— Дуяш ҳам не, бузургвор, дар поёни боғамон роҳи калоне ҳасту аз он пиёдаву саворҳои зиёде мегузаранд. Шабона аз таги теппа, аз Чашмаи Шифо чанд кӯза об оварда, захира мекунам. Чун ҷоштгоҳ шуда, ҳаво метафсад, ба раҳгузарони ташна як қосагӣ об медиҳам. Онҳо обро нӯшида ҳам дуо мекунанд, ҳам ба таги қосаам як танга — ду тангагӣ мепартоянд. Бегоҳӣ баъд аз хӯроки шом ҳамроҳи модарам тангаҳоро мешуморем, ки хеле мешаванд. Ман онҳоро ба модарам медиҳам.

Ҳамин вақт модарам яке хотиррасон мекунад, ки як миқдори тангаҳоро дар роҳи худо, ба ҳочатманде хайр биқунам. Ин кори савоб аст, барака мейбам.

— Бале, дуруст мекунӣ, — хайрияи ўро гирифт марди ногирон. — Ҳудованд ба якат ҳазор дихад. Корат рӯз ба рӯз барор гираду тангаҳоят аз ин ҳам бисёртар гардад.

Муҳаммад аз ин дуо рӯҳ гирифт ва бо табъи хушу димоги чоқ ба хонааш баргашт.

Болта Ортиқзода

Савол ва супоришиҳо

1. Матнро бо диққат хонда бароед.
2. Муҳаммад чаро назди пирамарди ногирон рафт?
3. Пирамард ба ў чӣ гуфт?
4. Шумо ҳам ба касе хайрия кардаед ё не?
5. Хайрия кардан чӣ савоб дорад?

Дарси 108.

ГОВ НАШУДА КАЛ ШУДА МОНД

Гӯсолаи алочаям,
Алочаи балочаям,
Ду шоҳ бар сараш дамид,
Зи шодӣ ҳар тараф давид...
Ки ман калону зӯрдаст,
Натарсам аз баланду паст.
Кучост буққаи калон,
Ки очааш дихад нишон?..
Ба ин ғуруру ман-манӣ

Намуд басо занозанӣ,
Зи тасфи ин даводавӣ,
Кашокашию якравӣ,
Бизад ба шоҳ калламех
Ду шоҳ шуд ҷудо зи бех.
Гӯсолаи алочаям,
Алочаи балочаям,
Масъалааш ҳал шуда монд,
Гов нашуда кал шуда монд.

Аминҷон Шукуҳӣ

Савол ва супоришиҳо

1. Шеърро ифоданок хонед.
2. Мазмуни шеърро гуфта дигар. Аз шеър чӣ гуна хулоса баровардед?

Дарсҳои 109—110.

ОБИ ТАЛХ

Таҳсил ба охир расид. Рӯзҳои дамгирии мактаббачагон наздик мешуд. Истироҳатгоҳҳо омодаи қабули истироҳаткунандагони хурдсол буданд.

Давлату Толиб борхалтаҳои худро ба пушт гирифта ба тарафи истироҳатгоҳ раҳсипор гардиданд. Аз пеш пиразане дар даст кӯзai об намоён шуд. Ў кӯзai обро гоҳ-гоҳе ба канори роҳ гузашта дам мегирифту боз ба роҳ медаромад.

— Ист, — гуфт Давлат, — бояд ба пиразан ёрӣ дод.

Ў борхалтаашро ба пеши Толиб гузошта, давон-давон ба назди пиразан шитофт.

— Ту кучо меравӣ? — дод зад Толиб. — Ба зани ношинос ёрӣ чӣ лозим?

Аммо Давлат ба гапҳои рафиқаш аҳамият надода, барои бурда додани кӯзаи об ба пиразан ёрӣ расонд.

Пиразан миннатдорӣ баён кард ва барои нағз истироҳат кардани Давлат муваффақиятҳо орзу намуд.

Рӯзе Толиб ба қишлоқашон рафтани шуд. Ҳаво гарм ва дим буд. Толиб дар роҳ бисёр ташна монд. Ў ният кард, ки ба аввалин ҳавлие, ки дар сари роҳ ба вай дучор мешавад, даромада об пурсад. Нихоят, ба ҳавлие расид ва дарвозаи онро кушода ҳамон пиразани чанде пеш аз ин дар роҳ воҳӯрدارо дид.

Пиразан Толибро шинохт, vale ҳудро ба нодонӣ зада, ӯро меҳруbonona қабул кард ва як коса об оварду ба Толиб гуфт: «Нӯш, писарам, нӯш!»

Толиб сурху сафед шуд, саросема обро нӯшида ташаккур гуфт ва зуд баромада рафт. Барои Толиб об талҳ барин намуд, чунки сухани ба Давлат гуфтаашро ба ёд овард.

В. Осееев

Савол ва супоришҳо

1. Ҳикояро бо диққат хонед.
2. Ба Давлату Толиб чӣ ҳодиса рӯй дод? Онҳо дар роҳ киро воҳӯрда монданд?

3. Давлат чӣ кор кард?
4. Чаро Толиб ҳангоми аз истироҳатгоҳ баргаштан пиразанро дида сурху сафед шуд?

Дарсҳои 111–112.

ҲИКОЯТИ МОР

(Афсона)

Шутурсаворе ҳангоми сафар дар ҷойе расид, ки он ҷо корвониён оташ карда буданд. Баъд аз рафтани онҳо ба атрофи биёбон оташ паҳн гашта буд. Дар миёни он оташҳо Мори бузурге монда буд. Вай ба ҳеч ҷониб роҳ намеёфт, то ки халос шавад. Аз дур саворе намудор шуд. Мор ба ў зорию тавалло кард, ки ўро аз ин отashi сӯзон халос кунад.

Савор марди меҳрубоне буд. Зории Морро шунида раҳмаш омад. Мор душмани одамиён бошад ҳам ҳоло дармондаву noctor аст, — фикр кард ў. — Беҳтараш ба ў шавқат кунам. Пас халтаашро мекушояд ва ба нӯги як таёки дароз баста ба даруни оташ ба сӯи Мор ҳам мекунад. Мор фурсатро ғанимат дониста ба халта даромад. Савори раҳмдил халтаро кушода Морро баровард ва ба ў гуфт:

— Ҳар ҷо хоҳӣ рав, лекин мардумозорӣ накун.

Мор гуфт:

— Эй ҷавон, ман ту ва шутури туро то неш назанам, намеравам.

Савор гуфт:

— Ман ба ту некій карда, аз даруни оташи сұзон берун овардам. Ту чаро ба некій бо бадій қавоб доданій ҳастай?

Мор гуфт:

— Ту некій кардій, лекин некии ту bemavкөъ буд. Медоній, ки аз ман ба одамон фоидае нест. Илова ба ин ба бадон некій кардан, ба некон бадій кардан аст. Аз ин сабаб ман ба ту захм мезанам, то ба дигарон ибрат шавад.

Мард гуфт:

— Ман ҳеч боварій надорам, ки ба некій бадій ояд. Ту ба ман гувоҳ биёр, пас захм заній розій ҳастам.

Онҳо рафта аз Говмеш ва Дарахти пир пурсиданд. Онҳо сухани Морро тасдиқ карданد ва гуфтанд, ки вақте ки мо ба сохибамон лозим ва манфиатнок будем, моро парвариш мекард. Акнун ки пир шуда яке аз шир, дигаре аз ҳосил мондем, сохибамон якеро күштаний ва дигарамонро бурида ҳезум карданій шуд.

Мор саворро захм заданій шуд.

Мард гуфт:

— Қон ширин аст ва аз зиндагій дил кандан басо душвор мебошад. Агар боз яктои дигар гувоҳ пайдо мекардій, ман ба мурдан розій мешудам.

Дар ҳамин наздикіхо рұбохе буд ва ү нохост сұхбати Мард ва Морро шунида монд.

Мор гуфт:

— Аз Рұбох пурс. Вай чі қавоб медиҳад.

Мард ба Рӯбоҳ нигариста пурсид:

— Ба некӣ некӣ меояд ё бадӣ.

Рӯбоҳ гуфт:

— Ба некӣ бадӣ меояд. Ту магар инро на-
медонӣ. Ту дар ҳаққи Мор чӣ некӣ кардӣ, ки
ба бадӣ гирифтор шудӣ?

Марди меҳрубон воқеаро нақл карда дод.
Рӯбоҳ гуфт:

— Ту марди оқил менамоӣ, чаро дурӯғ
мегӯй?

Мор гуфт:

— Ин мард рост мегӯяд.

Рӯбоҳ дар ҷаҳл шуд ва гуфт:

— Чӣ гуна море ба ин бузургӣ дар ҷунин
халтачай хурд мегунҷад?

Мор гуфт:

— Агар бовар накунӣ, ман боз ба ҳалта
медароям. Ин ҳолро ба ҷашми худат мебинӣ.

Рӯбоҳ гуфт:

— Агар ин корро бо ҷашми худ бинам,
бовар мекунам.

Мард даҳони ҳалтаро кушод ва Мор ба он
даромад.

Рӯбоҳ гуфт:

— Эй ҷавон, акнун душманат дар банд аст,
даҳони ҳалтаро банд.

Мард даррав даҳони ҳалтаро баста ба замин
зад. Мор кушта шуд.

Аз «Калима ва Димна»-и
Хусайн Воизи Кошифи

Савол ва супоришишо

1. Ҳикоятро ба се қисм тақсим намуда ифоданок хонед ва ба ҳар як қисм сарлавҳаи мувофиқ ёфта гузоред.
2. Шутурсавор чаро морро аз дохили оташ халос кард?
3. Мор ба ивази некии ў чӣ гуфт?
4. Чаро онҳо ба Говмеш ва Дарахти пир муроҷиат намуданд ва аз онҳо чӣ ҷавоб шуниданд?
5. Рӯбоҳ муаммои Мор ва Мардро чӣ гуна ҳал намуд?
6. Ба ивази некӣ, некӣ меомадааст ё бадӣ? Аз ҳикоя чӣ гуна хулоса баровардед?

Дарсҳои 113—114.

ГУНЧИШК, МОР ВА ГАҲВОРАҶУНБОН

Гунчишкаки зебоякак,
Зебояки доноякак.
Ҳар гаҳ равад бар обу дон,
Бо селаи гунчишкакон,
Бӯсида фарзандони худ,
Албатта, таъин менамуд:
— Се хоҳари барнои ман
Се додари барнои ман,
Фавғони худро кам кунед,
То ки наёбад ҳеч гоҳ,
Мори сиёҳ бар лона роҳ.
Боре чу он доноякак,
Донояки зебоякак
Аз лонааш парвоз кард,

Аз гұша мор овоз кард:
— Ох-ох, ширинкор ман,
Як марди беозор ман.
Овардаам бозичаңо:
Нилобиу сурху ало.
Пистоқиу зарду сафед,
Бахри тамошояш давед!
Се хоҳари озодамū,
Се додари озодарū,
Баръакси гүфти очашон,
Чир-чиркунон, фирм- фирмкунон
Берун шуданд аз лонашон.
Дарвозаро чун боз дид,
Шаш чұцаи дартоз дид,
Шуд бенихоят шод мор,
Қаҳ-қаҳ зад ӯ бейхтиёр,
Печида андар шоҳтут,
Бар лона в-он гаҳ рост шуд.
Тарсида он гунчишкакон,
Бардоштанд доду фифон,
Гүфтанд, ки:
— Ёрій дихед.
Дасти мададгорій дихед!
Аммо касе ёрій надод
Дасти мададгорій надод.
Ҳамсояи гунчишкакон,
Гаҳворачунбон паҳлавон,
Дар сояи барги кабуд,
Осудаяк дар хоб буд.
Фарёди гунчишкон шунид,
Бедор шуд,

Як қад парид,
Чун дид афти морро,
Мори даҳон чун горро,
Аз ҳайбаташ ваҳме накард.
Як зарра ҳам раҳме накард.
Бархост аз ҷо мисли шер,
Гаҳворачунбони далер,
Аз ҷойи бобе ноаён,
Бигрифта бо хубӣ нишон,
Муште ба ҷашми мор зад.
Сад бор не, як бор зад,
Бо печутоб аз шоҳтут
Афтид мору кӯр шуд...

Убайд Раҷаб

Савол ва супоришҳо

- Шеърро бо диққат хонед ва мазмунашро нақл қунед.
- Гунчишк бо бачаҳояш дар кучо зиндагонӣ мекард?
- Гунчишк ба бачаҳояш чӣ насиҳат кард? Онҳо ба он риоя намуданд ё не?
- Ҳамсояи гунчишк гаҳворачунбон чӣ кор кард? Ба кори ў баҳо дихед.
- Аз ҳикоячай назмӣ чӣ хулоса баровардед?

Дарси 115.

СЕ РАФИК

Раҳим ба мактаб мерафт. Вай дар роҳи мактаб нонашро гум кард. Дар вақти танаф-фуси калон бачагон нонушта мекарданд. Раҳим дар як тараф хомӯш менишастан.

Ба пеши Раҳим рафиқи ў Ҳошим омад. Ҳошим пурсид, ки чаро Раҳим нонушта намекунад. Раҳим ҷавоб дод, ки дар роҳ нонашро гум кардааст.

— Кори бад шудааст, — гуфт Ҳошим. — То охири дарс гурусна менишинӣ.

Рафиқи дуюми Раҳим — Карим омад. Вай Раҳимро насиҳат кард, ки минбаъд нонашро дар сумкааш дуруст монад, ки гум нашавад.

Баъд Қосим ба назди Раҳим омад. Вале ўаз Раҳим ҳеч гап напурсида, нонашро баробар тақсим карда, нисфашро ба рафиқаш дод.

Савол ва супоришҳо

1. Ҳикоячаро бо диққат хонед.
2. Чаро Раҳим ҳомӯш менишаст?
3. Ба рафтори Ҳошим ва Карим шумо чӣ гуна баҳо медиҳед?
4. Қосим чӣ гуна рафиқ аст?
5. Ба фикри Шумо қадоме аз рафиқон дӯсти ҳақиқӣ аст?
6. Шумо ҳам дӯстони ҳақиқӣ доред?

Дарсҳои 116—118.

ПИСАРОН

(ҳикоя)

Ду зан аз ҷоҳ об мегирифтанд. Ба назди онҳо зани сеюм омад. Як бобо ҳам барои дам гирифтан омада ба рӯйи санг нишаст.

Яке аз ин занҳо ба зани дигар гуфт:

— Писараки ман чунон чаққон, чунон зўр аст, ки ҳеч кас бо вай баробар шуда наметавонад.

— Писари ман, мисли булбул месарояд, ҳеч кас вай барин хонда наметавонад, — гуфт зани дуюм.

Аммо зани сеюм ҳеч чиз нагуфт.

— Барои чӣ ту дар бораи писари худат чизе намегӯй? — гуфта ҳамсояҳо аз вай пурсиданд.

— Чи гӯям? Писари ман ягон хусусияти барчастае надорад, — гуфт занак.

Занҳо ба сатилҳояшон об гирифта рафтанд. Мӯйсафед ҳам аз паси онҳо рафт. Занҳо рафта-рафта бозистоданд. Онҳо монда шуданд, хостанд, ки дам гиранд.

Ба ноҳост аз рӯ ба рӯйи онҳо се бача давида омад. Яке аз онҳо хеле чаққон буд, чусту чолок бозӣ мекард, медавид, сангҳои калонро бо поящ мезад. Занҳо ба вай бо шавқу ҳавас нигоҳ мекарданд.

Бачаи дигар булбул барин ғазал меҳонд. Занҳо ба ғазали вай гӯш меандохтанд.

Аммо бачаи сеюм ба назди модарааш давида омад ва сатилҳои вазнини ўро гирифта бурд.

Занон аз марди кӯҳансол пурсиданд:

— Дидед, писарҳои мо чӣ гунаанд?

— Писарҳои шумо кани? Ман фақат як писарро дидам, — гуфт мӯйсафед ва ба бачае, ки сатилҳои модарашро бардошта мебурд, ишора кард.

Савол ва супоришиш

1. Ҳикояро ифоданок хонед.
2. Занҳои барои об омада дар бораи чӣ сӯҳбат карданд?
3. Дар ҳикоя хислати писарҳо чӣ гуна тасвир карда шудааст?
4. Писари сеюм ҷаро ҳеч ҷиз нағуфта сатилҳои модарашро гирифта бурд? Вай ягон хислати нағз дорад ё не?
5. Ҷаро пирамард ман фақат якто писарро дидам гуфт? Вай ба чӣ ишорат кард?
6. Шумо ба қадоме аз он писарҳо монанд шуданро меҳостед?

Дарсҳои 119–121.

КОРИ АЙБ

Кӯчаҳои шаҳр сабзу хуррам ва тозаву озода. Дар яке аз зеботарин хиёбонҳои шаҳрамон, ки аз ду тараф дарахтҳо қомат афрохта болояшро пӯшонидаанд, ҳар ҷо-ҳар ҷо дар паҳлӯи буттаҳои гул барои истироҳати раҳгузарон харакҳои такядор гузашта шудаанд. Дар ин харакҳо одамон ду-дую чор-чор нишаста сӯҳбат мекунанд, китобу газета меҳонанд, ё баъди роҳи дарозро тай кардан дам мегиранд.

Дар як харак ду мактабхон нишастаанд. Сӯҳбаташон хеле тафсон, як даҳон гап мезананду як дона писта шикаста, пӯчоқашро ба замин мепартоянд. Аз пӯчоқи писта гирду атрофашон аллакай пур шудааст.

Дар пахлӯи ҳамон харак дар масофаи ним метр аз онҳо қуттӣ гузашта шудааст. Мусоҳибон онро намебинанд, ё ин ки чӣ будани онро фаромӯш кардаанд. Дар назари аввал гӯё ҳеч воқеае рӯй надодааст. Ду кас писта хӯрда истодаасту пӯчоқашро ба қуттии маҳсус наандохта, ба гирду атроф мепошанд. Аммо агар ба ин воқеа бодиққаттар назар кунем, мебинем, ки айби ин ду нафар хурд нест:

1. Онҳо шаҳри худро дӯст намедоранд. Ҷоеро дӯст намедоранд, ки дар он таҳсил мегиранд, зиндагӣ мекунанд, ёру дӯст ва хешу ақрабояшон аз ҳавояш нафас мегиранду дар кӯчаҳои он мегарданд. Онҳо аз ободии шаҳрашон фахр намекунанд, аз зебоии он лаззат намебаранд.

2. Онҳо мардумони ин шаҳрро ҳурмат намекунанд. Дар ҳамон хараке, ки онҳо нишастаанд, дигарҳо ҳам омада менишинанд. Охир кӣ меҳоҳад, ки дар ҷойи ифлос нишаста истироҳат кунад?

3. Онҳо меҳнати дигаронро ҳурмат намекунанд. Барои зебо шудани ин ҷо бисёр касҳо меҳнат кардаанд: боғбонҳо дараҳт сабзондаанд, гул шинонидаанд, ба он гулҳо доимо нигоҳубин мекунанд. Як гурӯҳи калони одамон шабҳои дароз аз хоби ширин монда онро мерӯбанд, тоза мекунанд.

Ин ду нафар хонанда ва умуман онҳоеро, ки ба тозагии гирду атрофи худ, кӯчаи худ, шаҳри худ риоя намекунанд, одамони бофаросат, баодоб ва маданий шуморидан мумкин

нест. Рафторе, ки сабаби хира шудани табъи дигарон, боиси нохуш ва асабй шудани дигарон мегардад, бад аст ва ба муқобили он мубориза бурдан вазифаи муҳими ҳар як одам буданашро набояд фаромӯш кард.

Хуршеда Отахонова

Савол ва супоришҳо

1. Матнро овоз набароварда хонда бароед.
2. Дар матн чӣ гуна муаммо бардошта шудааст?
3. Шумо ба рафтори он ду нафар хонанда чӣ гуна баҳо медиҳед?
4. Шумо ҳам чунин ҳодисаро мушоҳида кардаед ё не?
5. Матн чаро «Кори айб» ном гирифтааст? Ба он сарлавҳаи дигаре гузоред.

Дарси 122.

БИБИЧОНАМ

Бибичонам меояд,
Дилу чонам меояд.
Аз раҳи дур меояд,
Зӯру базӯр меояд.
Бибем ояд, мо хурсанд,
Кисаҳояш пури қанд,
Мавизу мағз меорад,
Чизҳои нағз меорад.
Гапҳои бибем ширин,
Қанд барин, асал барин,
Бибем кони афсона!
Бибичонам ягона!

Бибичонам меояд,
Дилу чонам меояд.
Равам, күрпача орам,
Болиши қу гузорам,
Чояки гарм биёрам,
Нонаки нарм биёрам,
Бибичона шинонам,
Хафа шудан намонам.
Бибичони хушрӯям,
Бибеки қиссагӯям.

Гулчехра Сулаймонова

Савол ва супоришҳо

1. Шеърро ифоданок хонед ва аз ёд кунед.
2. Дар шеър кадом хислатҳои бибичонҳоямон тасвир гаштааст?
3. Шумо ҳам ба бибиатон дастёр мешавед-ми? Ба кадом корҳои онҳо ёрӣ мерасонед?

Дарсхон 123—124.

ЧОНИ НОДОН ДАР АЗОБ

(Афсоне)

Буд, набуд, як рӯбоҳаке буд. Дар қарибиҳои лонаи хирс лонаяке дошт он рӯбоҳак. Рӯбоҳак ҳар рӯз шишту хезу гашту гузору қаду қомати ҳамсояашро тамошо карда, ба андеша мерафт: қувваи бузурге дорад ин ҷонвари худо, чӣ хеле ки одамон мегӯянд, кӯҳро занад, талқон мекунад, аммо ӯ боре надидааст, ки ин қувва дар ҷойе истифода шуда бошад. «Гирду атроф

пур аз замин, кишту кор кунй, олам-олам ҳосил мегирий,— Фикр кард рӯбоҳак, — равам пеши хирсу гӯям, ки биё, ҳамсоя, ягон чиз корему ҳосилашро ғундошта, зимистон ҳӯрда хоб кунем. Агар тӯқумашро гарм гирифта, дурустакак фахмонам, розӣ мешавад!». Рӯбоҳак ҳамин хел Фикр карду пеши хирс рафт.

Хирс ба таклифи ўрозӣ шуд. Замин шудгор карданду лаблабу коштанд. Об доданду нигохубин карданду мунтазир шуданд. Вақташ расиду лаблабу пухт. Рӯбоҳак аз хирс пинҳонӣ якта лаблабу кофта гирифту ҳӯрда дид, ки қанд барин ширин. Ҳирсаш боло гирифту рӯбоҳ дар фикри ҳила шуд. «Номи ман рӯбоҳ не! — Агар ин хирси соддаро фиреб дода, ҳосилро якта намонда, худам соҳибӣ накунам», — гуфт.

Рӯбоҳ хирсро ба сари замин даъват карду баргҳои сабзу тозаи лаблабуро бо шавқ нишон дода гуфт:

— Эй шарик, сар-сари сарашро мегирий ё бех-бехи бехашро.

— Сар-сари сарашро, — гуфт хирс ба баргҳои тару тоза бо ҳавас нигоҳ карда.

Хирс баргҳои лаблабуро якта намонда канда гирифту ба ҷувол андохта, ба хонааш бурд.

Рӯбоҳ бошад лаблабуро ба хонааш бурд ва ҳар гаҳ, ки дар дилаш завқи ҳӯрдани гӯшти мурғ пайдо мешуд, ба бозор бурда, фурӯхта, мурғ харида, ҳӯрда, кайф карда мегашт.

Рӯзҳо мегузаштанд, тирамоҳ охир шуду зимистон омад, баъд бӯи баҳор ба машоми

рӯбоҳак расид ва хирс ба ёдаш омад. Хирсро ба ёд оварда, пешаш рафту гуфт:

— Шарик боз айёми киштукор пеш омад, замин интизори мост.

Хирс гуфт:

— Аз он ҳосиле, ки мо соли гузашта гирифтем, ман баҳра набурдам, bemаза буду хӯрда нашуд, бароварда партофтам.

— Ин хел бошад, биё гандум мекорем, — гуфт рӯбоҳ, — аз гандум бомазатар хӯрдание дар олам нест. Нони ҳамин гандум насли одамизодро зинда нигоҳ медорад.

Хирс ба рӯбоҳ бовар кард. Ҳарду боз замин шудгор карданд, гандум коштанд. Гандум сабзид, неш дод, дона баст, пухт. Пухта буд, ки рӯбоҳ ба хирс гуфт:

— Сар-сари сарашро мегири ё бех-бехи бехашро?

Хирс, ки соли гузашта «сар-сари сарашро» гуфта, фиреб хӯрда буд, гуфт:

— Ман ин навбат бех-бехи бехашро мегирам.

Ҳамин хел сараки гандум насиби рӯбоҳ шуду появу решаш ба хирс монд. Он чӣ ки ба хирс монд, ба ягон эҳтиёчи вай ба кор нарафт. «Чони нодон дар азоб» гуфтаанд. Ҳоле, ки хирс баъди ғундоштану гирифтани коҳу решай гандум дошт, далели ин ҳақиқат буд.

Лекин ин ҷо боз як ҳақиқати дигар ҳаст. Хирси фиребхӯрда қарор дод, ки дигар ҳеч

гоҳ ба рӯбоҳ шарик намешавад. Ошноии рӯбоҳу хирс бо ҳамин тамом шуд.

Савол ва супоришҳо

1. Афсонаро бо диққат хонед ва аз рӯйи мазмунаш ба қисмҳо тақсим кунед.
2. Рӯбоҳ ба хирс чӣ таклиф кард ва хирс ба ў чӣ ҷавоб дод?
3. Соли аввал хирс чӣ хел фиреб ҳӯрд? Сабабашро аз матн ёфта хонед.
4. Соли дуюм рӯбоҳ боз чӣ найранг кард?
5. Сабаби бори дуюм фиреб ҳӯрданни хирс дар чист?
6. Аз афсона чӣ ҳулоса баровардед?

Дарси 125.

ЗАРБУЛМАСАЛҲО

1. Ҳусни духтар одоби ўст.
2. Ҳусн ҳусн нест,
Одоб ҳусн аст.
3. Дониш ҷароғи ақл аст.
4. Ҳар ҷавоне, ки беадаб бошад,
Гар ба пирӣ расад, аҷаб бошад.
5. Нон ҳам нону нонреза ҳам нон.
6. Кори имрӯзаро ба фардо магузор.
7. Нодон сухан кунад, доно қиёс.
8. Дӯстон оинаи яқдигаранд.
9. Ба як ҷавон чил ҳунар кам.
10. Бузургӣ ба ақл аст, на ба сол.
11. Ҳунар аз дониш, дониш аз хониш.
12. Тавоно бувад, ҳар кӣ доно бувад.

Савол ва супоришҳо

1. Зарбулмасалҳоро бо дикқат хонед ва аз ёд кунед.
2. Кадоме аз зарбулмасалҳо ба Шумо бештар маъқул шуд?
3. Дар бораи одобу ахлоқ боз чӣ гуна зарбулмасалҳоро медонед?

Дарси 126.

ТАБАРИ ТИЛЛОЙ (Ҳикоя)

Будааст, набудааст, як камбағали ҳезумкаше будааст. Рӯзе дар соҳили дарё ҳезум мебуридааст, ки табараш ба дарё афтодааст. Вай аз гум кардани боигарии асосӣ — яроқи ягонааш саҳт хафа шудааст. Ҳамин вақт аз кимкучое овози маҳине ба гӯши ӯ расидааст.

— Ҳой, ҳезумкаш, ба шумо чӣ шуд?
— Аз табарам маҳрум шудам, — гуфтааст ҳезумкаш, — вай ба дарё афтод.

Ногоҳ дар пеши ҳезумкаш табари тиллой пайдо шудааст.

— Ин табари шумост? — пурсидааст соҳиби овоз.

— Не, — гуфтааст ҳезумкаш.

Дар пеши чаҳми ҳезумкаш табари нуқрагин пайдо шудааст ва соҳиби овоз пурсидааст:

— Инаш буд?
— Не, табари ман ин хел набуд, — боз ҷавоб додааст ҳезумкаш.

Баъди ин сохиби овоз як табари оддии дастааш чӯбинро нишон дода гуфтааст:

- Шояд, ин бошад?
- Ҳа, табари ман ҳамин аст, — хурсанд шудааст ҳезумкаш.
- Ман шуморо як санчида дидам, шумо одами пок будаед. Барои ростгӯя-ton ташаккур! — гуфтааст овози сеҳрнок ва ба ҳезумкаш табарҳои тиллой ва нуқрагинро ҳам тӯхфа кардааст.

Савол ва супоришҳо

1. Ҳикояро ифоданок хонед ва мазмунашро нақл карда диҳед.
2. Ҳезумкаш табарашро дар кучо гум кардааст?
3. Вай чаро табарҳои тиллой ва нуқрагинро нагирифт?
4. Чаро овози сеҳрнок ба ў дар баробари табари худаш табарҳои тиллой ва нуқрагинро низ тӯхфа намуд?
5. Аз ҳикоя чӣ хулоса баровардед?

Дарси 127.

РИСОЛАТ ДАР КУЧО БУД?

Рисолату Асолат
Бо ҳам дугона
ҳастанд.

Якчоя сӯйи мактаб
Доим равона ҳастанд.

Шарифа дар танаффус
Асолатро тела дод.

Аз зарби ногаҳонӣ
Асолат гурсӣ афтод.

Якбора байни онҳо
Шуд ҷангӯ занозаниӣ,
Кашмакашу паропар,
Рӯқанию мӯқаниӣ...

Нохунашон, ки буд тез,
Шуд рўйи ҳар ду
хуншор.

Аз чашми ҳар ду
мерехт
Ашки алам шашқатор...

Рисолати бепарво
Истода буд ҳамон чо,
Гўё тамошо мекард
Чанги дугонаашро.

Рўзи дигар пурсиданд
Аз Рисолат бачаҳо:

— Чаро халос накардӣ
Дугонаҳои худро?

Гуфто: — Миёни онҳо¹
Агар медаромадам,
Нохунашон меҳалид
Ба сару рўйи ман ҳам.

Нафаҳмидам, бачаҳо,
Аз рафтори Рисолат:
Дугонаи ҳақиқист
Оё ў ба Асолат?

Али Бобоҷон

Савол ва супоришҳо

1. Чаро Шарифаю Асолат бо ҳам chanг карданд?
2. Рисолат чӣ кор кард?
3. Шумо ба ҷойи Рисолат мебудед чӣ кор мекардед?
4. Аз мазмуни шеър чӣ хulosса баровардед?

Дарси 128.

МУАЛЛИМИ МО

Ҳар гоҳ ки бар синф
По мегузорем,
Хизмати ўро
Ба хотир орем:
— Дўстӣ, рафоқат

Омӯҳт моро
Шамъи садоқат
Афрӯҳт моро
Муаллими мо,
Муаллими мо.

Моро ягона
Омӯзгор аст.
Омӯзгори
Боэътибор аст.
Ба мисли фарзанд

Мо бо муҳаббат
Хоҳем доимо
Бошад саломат.
Муаллими мо,
Муаллими мо.

Убайд Раҷаб

Савол ва супоришҳо

- Шеърро ифоданок хонед ва аз ёд кунед.
- Дар шеър сухан дар бораи чӣ меравад?
- Шумо ҳам муаллими худро дӯст медоред?

Дарси 129.

ЧАМЪБАСТ ВА МУСТАҲКАМКУНИИ МАВОДИ ФАСЛ

ТЕСТҲО

1. Қаҳрамони ҳикоячаи «Хайрия»-ро ёбед.

- А) Толиб;
- Б) Муҳаммад;
- В) Давлат.

2. Дар қадом матн сухан дар бораи тозаю озода нигоҳ доштани хиёбони шаҳр сухан меравад?

- А) «Се рафиқ»;
- Б) «Ҷони нодон дар азоб»;
- В) «Кори айб».

3. Ростгўию ҳалолкорй дар кадом матн ифода гардидааст?

- A) «Чони нодон дар азоб»;
- B) «Оби талх»;
- B) «Табари тиллой».

4. Муаллифи ҳикоячаи «Хайрия»-ро ёбед.

- A) Садриддин Айнӣ;
- B) Болта Ортиқзода;
- B) В. Осеев.

5. Дар кадом матн ёрӣ ба пиронсолон талқин шудааст?

- A) «Хайрия»;
- B) «Се рафиқ»;
- B) «Оби талх».

6. Кадом ҳикояи поёни аз «Калила ва Димна» гирифта шудааст?

- A) «Хайрия»;
- B) «Се рафиқ»;
- B) «Ҳикояти мор».

7. Дар «Ҳикояти мор»-и Кошифӣ кадом ҳайвон ба одам ёрдам медиҳад?

- A) Говмеш;
- B) Паланг;
- B) Рӯбоҳ.

8. Дар ҳикоячай шеърии «Гунчишк, мор ва гаҳвораҷунбон» кадом қаҳрамон ҷасорат ва мардонагӣ нишон дода дӯстонашро аз дами марг ҳалос меқунад?

- А) мор;
- Б) гунчишк;
- В) гаҳвораҷунбон.

10. Дар ҳикоячай «Се рафиқ» рафтори кадоме аз дӯстон дуруст буд?

- А) Қосим;
- Б) Ҳошим;
- В) Карим.

9. Дар ҳикояи «Писарон» кадом бача ҳамчун писари ҳақиқӣ рафтор кард?

- А) бачаи якум;
- Б) бачаи дуюм;
- В) бачаи сеюм.

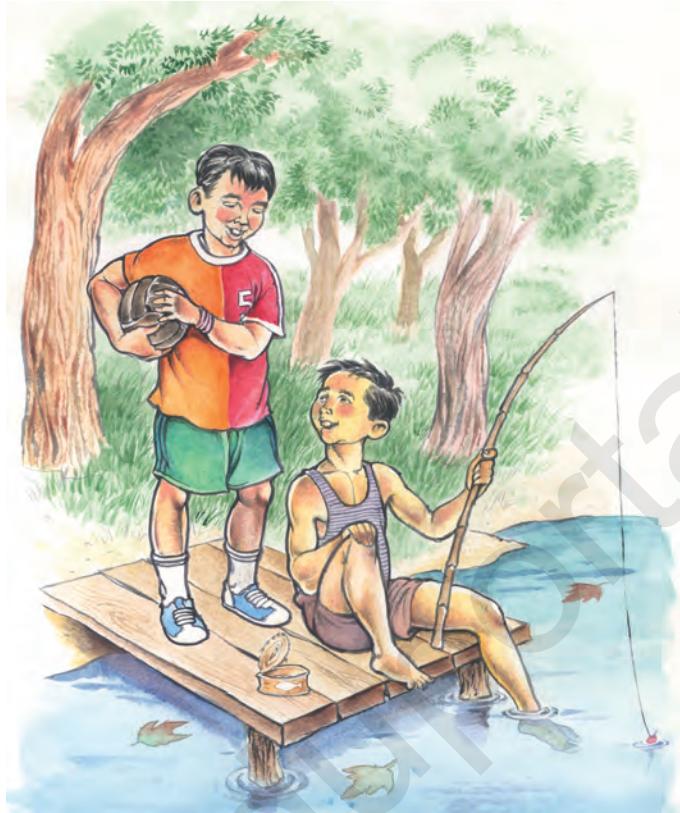

Фасли 12. ТОБИСТОНИ РЎҲАФЗО, АЙЁМИ ТАЪТИЛИ МО

Дарси 130.

ТОБИСТОН – РОҲАТИ ЧОН

Тобистон. Ин фасли зебою дилнишин моҳҳои июн, июл ва августро дар бар мегирад. Моҳҳои мазкур таътили тобистонаи мактаббачагон мебошад. Дар фасли мазкур ҳама ҷо — кӯчаву хиёбонҳои сердаҳти шаҳрҳо, соҳили ҷӯйбору дарёҳо, саҳроҳои вазеъ ва доманаи кӯҳу теп-

паҳо сабзу хуррам мешаванд. Дар боғҳо себҳои ҳархела, шафтолую зардолу, ноку ангури ранг ба ранги хушмаза мепазанд. Аз боғу дараҳтзорҳо, бешаҳо хониши парандагон ба гӯш мерасад. Дар ин фасл ҳаво ниҳоят гарм мешавад. Одамон аз гармии офтоб гурехта чойи сояю салқинро ҷустуҷӯ мекунанд. Бачагон низ баъди футболбозӣ ва дигар бозиҳои тобистона, ки мондаю шалпар мешаванду зери обу арақ мемонанд, барои оббозӣ чойи муносиб мечӯянд. Як гурӯҳ дар дарё оббозӣ кунанд, гурӯҳи дигар дар ҷӯю каналҳои зодгоҳашон оббозӣ мекунанд.

Бо шаст моҳӣ доштан завқи нотакрор до-рад. Аз ин рӯ баъзе бачагон дар таътили тобистона бо падару модарашон тез-тез ба моҳигирӣ низ рафта меистанд. Умуман ҳар кас тобистонро мувофиқи хости худаш хубу соз мегузаронад.

Савол ва супоришиҳо

1. Тобистон чӣ гуна фасл аст?
2. Дар ин фасл табиат чӣ фазилатҳоро соҳиб мегардад?
3. Таътили тобистона чист? Вайро чӣ гуна гузаронидан маъқул аст?

МОҲҲОИ ТОБИСТОН

ИЮН

Баъди моҳи май
Меояд июн,
Гармии хуршед
Мешавад афзун...
Дар моҳи июн
Бар лалмикорон
Оби шифоест
Қатраи борон.
Дар ҷануб аммо, —
Гарм аст бисёр...
Дехқони кордон

Марди забардаст,
Ба гармии рӯз
Одат намудаст.
Мепазад ангур
Себу зардолу,
Ҳандалаку тут
Тарбузу олу.
Коми шуморо
Дар дуру наздик,
Мекунад шириń
Меваи қандин.

ИЮЛ

Июл июнро хоҳар...
Ҳар ду моҳи тобистон,
Сер аз нури хуршеданд,
Аз ҳарду розӣ дехқон.
Фалларову меваро
Дар вақташ мепазонад,
Ниҳолҳои пахтаро
Нағзакак мерасонад.
Дар водиҳои зархез
Гул мекунад пахтазор...

АВГУСТ

Моҳи август дар ҳар ҷо
Охири тобистон аст.
Моҳи хурсандиовар
Аз баҳри дехқонон аст...
Ба гуну чини ҳосил
Якчоя сар мекунанд.
Лекин аз рӯйи меҳнат
Мегиранд онҳо ҳосил,
Дар додани музди кор
Замини мост одил!

Мирсаид Миршакар

Савол ва супоришҳо

1. Шеърро бо диққат хонда бароед.
2. Ҳусусиятҳои моҳи июнро номбар кунед.
3. Дар моҳи июл дар табиат чӣ гуна дигаргуниҳо ба вучуд меоянд? Дехқон дар ин моҳ бо чӣ кор машгул мешавад?
4. Моҳи охири тобистон чӣ гуна аст?

ШАРШАРА

Ту зебой, шаршара,
Пурчилой, шаршара.
Аз шонаи кӯҳистон
Мефарой, шаршара.

Мӯятро печу тоб аст,
Мӯят тамошобоб аст.
Чил коқули қӯҳ барин
Менамой, шаршара.

Сўйи ту по гузорам,
Намрезаи ту форам.
Дар гармии тобистон
Пурсафой, шаршара.

Таронаи хушоҳанг
Мехонӣ бе дафу чанг.
Чун ҳофизи табиат,
Хушнавой, шаршара.

Дорӣ ҷаҳони зебо,
Рангинкамони тилло.
Ту ҳусни дараҳоро
Мефизой, шаршара!

Али Бобоҷон

Савол ва супоришҳо

- Шеърро ифоданок хонед.

- Дар шеър кадом хусусиятҳои шаршара акс ёфтааст?
- Шумо шаршаро дидаед? Агар дида бошед, дар ин бора нақл карда дихед.

Дарсҳои 132—133.

ЛАТИФАҲО

12 + 12

Духтарча:

— Муаллим ба ман гуфт, ки то $12 + 12$ -ро надонам, ба синф надароям.

Модар:

— Чамъ 24 мешавад, албатта.

Духтарча:

— Ман ҳатто 28 гуфтам, муаллим розӣ нашуду ба 24 розӣ мешавад?

Мактаб

Падар: Кай мактаб сар мешавад?

Писар: Вақте ки таътили тобистона тамом мешавад.

Падар: Таътили тобистона кай тамом мешавад?

Писар: Вақте ки мактаб сар мешавад.

Дурӯғӯ

Рахим рӯзе ба модараш гуфт:

— Муаллимамон дурӯғӯ!
— Чаро? — пурсид модар.

Раҳим гуфт:

— Дина гуфтанд, ки севу чор ҳафт мешавад, имрӯз мегӯянд, ки чору се ҳафт мешавад!

Писари наччор

Пирамарде писари ҳамсояашро пойи луч дида гуфт:

— Айб нест, ки писари кафшдӯз пойи луч мегардад?

— Бародари шумо, амак, духтури дандон аст, аммо писарчааш бе дандон мегардад, — гуфт писарча.

Баҳои 10

Донишомӯзи синфи якум хурсанд ба хона баргашт ва ба падара什 гуфт:

— Дадачон, ман имрӯз баҳои 10 гирифтам.

— Аз кадом фанҳо?

— Аз математика — 2, аз ҳусни хат — 2, аз забони модари — 3, аз одобнома — 3, — гуфт ў.

Маъкул

Чавоне ба додара什 гуфт:

— Барои чӣ боронии маро пӯшидӣ?

— Тарсидам, ки пиҷакат тар нашавад, — ҷавоб дод додараш.

Кор омад кард

Писарбачаи хурдсоле аз мактаб хурсанд баргашт ва ба модара什 гуфт:

- Имрӯз, очачон, кори ман омад кард.
- Чӣ хел омад кард?
- Муаллим хост, ки маро дар гӯши синф рост гузорад, лекин хушбахтона, гӯшаҳои синф банд буданд.

Савол ва супоришҳо

1. Латифаҳоро бодиққат хонед.
2. Бо Шумо ё ҳамсинфонатон низ вақеаҳои латифа-монанд рӯй додааст ё не?
3. Кадоме аз латифаҳо ба Шумо бештар маъқул шуд? Сабабашро гуфта диҳед.
4. Дар латифаҳо чӣ гуна рафткорҳои ношоиста танқид шудааст?

Дарсҳои 134—135.

ДАР РӮЗАКИ ТОБИСТОН

— Мӯрча, эй мӯрча,
Майдаяки зӯрча,
Аз саҳар зери борӣ,
Чиро хона меорӣ?
— Аз пайи як-ду дона
Дона барам ба хона.
Дар рӯзи тобистон
Хӯрам ғами зимистон.

2

— Оруяқ, эй оруяқ,
Оруяки хушрӯяқ,
Сафар аз саҳар дорӣ
Кучо ту сафар дорӣ?

— Равам ба сўйи сахро,
Оварам шаҳди гулро.

Дар рӯзаки тобистон
Хўрам ғами зимистон.

3

— Санчобак, эй санчобак.
Санчобаки камхобак,
Ин қадар мешитобӣ,
Ин қадар чӣ мекобӣ?

— Мағз барам ба хона,
Аз шоха яқ-ду дона.

Дар рӯзаки тобистон
Хўрам ғами зимистон.

4

— Калламушак, калламушак,
Калламушки баҳуш,
Чаро замин мекобӣ
Чӣ аз замин меёбӣ?

— Хона бино мекунам,
Донаро ҷо мекунам.

Дар рӯзаки тобистон
Хўрам ғами зимистон.

5

— Харгӯшак, эй харгӯшак,
Харгӯшаки хомӯшак,
Ту ҳам машғули корӣ,
Дар дастакат чӣ дорӣ?

— Сабзӣ дораму қарам.
Ба хонаам мебарам.

Дар рӯзаки тобистон
Хӯрам ғами зимиштон.

6

— Булбулак, эй булбулак
Ошиқи рӯйи гулак.
Чаро ту беқарорӣ?
— Аз барои мӯрчаяк,
Майдаяки зӯрча.
Аз барои оруяк,
Оруяки хушрӯяк,
Аз барои санҷобак,
Санҷобаки бехобак,
Аз барои калламушак,
Калламушаки баҳуш,
Аз барои харгӯшак
Харгӯшаки хомӯшак.
Таронаҳо мехонам,
Мадҳу сано мехонам,
Ки меҳӯрад тобистон
Ғами рӯзи зимиштон.

Убайд Раҷаб

Савол ва супоришҳо

1. Шеърро ба истҳо риоя намуда хонед.
2. Мӯрчаяк, оруяк, санҷоб, калламушак ва харгӯшак ғами зимиштонро чӣ гуна меҳӯранд?
3. Булбулак ба савол чӣ гуна ҷавоб медиҳад?
4. Чаро ҳайвонҳою парандагон дар тобистон ғами зимиштонро меҳӯранд?
5. Боз чӣ гуна парандаю ҳайвонҳоро медонед, ки ғами зимиштонро меҳӯранд?

ЗАРБУЛМАСАЛХО

Меҳнати тобистон — роҳати зимишон.

* * *

Кулӯхи тобистон — меваи зимишон.

* * *

Тобистон кӯший — зимишон нӯший.

Савол ва супоришҳо

1. Зарбулмасалҳоро бо дикқат хонед ва аз ёд кунед.
2. Дар зарбулмасалҳо кадом сифатҳои фасли тобистон таъкид гаштааст?
3. Дар бораи тобистон боз чӣ гуна зарбулмасалҳо медонед?

Дарси 136. ҶАМЪБАСТ ВА МУСТАҲКАМКУНИИ МАВОДИ ФАСЛ

ТЕСТҲО

1. Фасли тобистон кадом моҳҳоро дар бар меғирад?

- А) июл, август, сентябр;
- Б) июн, июл, август;
- В) май, июн, июл.

2. Байти зер аз кадом шеър гирифта шудааст?

Сўйи ту по гузоштам,
Намрезаи ту форам.

- А) «Моҳҳои тобистон»;
- Б) «Бибичонам»;
- В) «Шаршара».

3. Кадоме аз ин шеърҳо ба қалами Убайд Рачаб тааллук дорад?

- А) шеъри «Бибичонам»;
- Б) шеъри «Шаршара»;
- В) шеъри «Дар рӯзаки тобистон».

4. Байти зер ба қалами кадом шоир мансуб аст?

«Дар рӯзаки тобистон,
Хӯрам ғами зимистон».

- А) Убайд Рачаб;
- Б) Гулчехра Сулеймонова;
- В) Алӣ Бобоҷон.

ЛУФАТ

А

Айёми баҳор — фасли баҳор.

Азм — майл, хоҳиш.

Алам — байрақ.

Алвон — гуногун, ранг ба ранг.

Андӯхтан — ҷамъ овардан, ҳосил намудан.

Анкабут — тортанак.

Арақи ҷабин — арақи пешонӣ.

Асад — моҳи панҷуми шамсӣ, ки ба тоҷикӣ Шер меноманд. Вай ба 21-уми июлян — 20-уми август рост меояд.

Афзал — бартар, беҳтар.

Афзун — зиёдтар, бештар.

Афрӯҳт — даргиронд.

Аҳсан — аз ҳама беҳтар, некӯтар, ташаккур.

Аҷнабӣ — хориҷӣ, бегона.

Б

Ба ваҷд омадан — бисёр хурсанд шудан.

Барно — ҷавон.

Барҷаста — намоён, лоик, муносиб.

Басо — бисёр.

Безавол — абадӣ.

Бемавқеъ — бемаҳал, номуносиб.

Беминнат — инъом ва некии бегараз.

Бенаво — камбағал.

Бинни Ҳасан — писари Ҳасан.

Бок — тарс, хавф.

Бокарам — босаховат, кушодадаст, боҳиммат.

Болиши қу — болише, ки дар дарунаш пари қу (парандай машҳури обӣ) андохта шудааст.

Бори гарон — бори вазнин.

Борут — омехтаи шӯра, гӯгирид ва ангишт, ки моддаи тарканд ба вучуд меоварад.

Бостонӣ — қадимӣ.

Боҷ — андоз, хироҷ.

Бузургвор — олиҷаноб, наҷиб, шариф.

Бӯрё — бофтаи най, ки дар хонаҳо аз таҳи палос паҳн мекунанд ва барои нагузаронидани нам ба кор меравад.

В

Варзишгоҳ — машқгоҳ.

Ваҳм — воҳима, тарс, ҳарос.

Водиҳои зархез — водиҳои серҳосил.

Волидайн — падару модар.

Вопас — ақиб, пас.

Ворид — дохил.

Г

Гавҳар — марворид, сангиги қиматбаҳо.

Ганҷ — хазинаи тилло, нуқра ва ҷавоҳирот, ки дар ҷое пинҳон карда шудааст.

Гармо — гармӣ.

Гетӣ — ҷаҳон, дунё.

Ғ

Ғаний — бой.

Ғафлат — бехабарӣ, фаромӯшиӣ.

Ғизо — ҳӯрок, таом.

Ғорат — толон, тороч.

Ғубор — гард, чанг.

Ғӯза — ғилоғи болои баъзе наботот.

Д

Дам — нафас.

Дафъа — бор.

Девонхона — маҳкама, идораи давлатӣ, вазоратхона.

Дурр — марвориди калон, санги қиматбаҳо.

Ж

Жандапӯш — кӯҳнапӯш.

З

Зарф — анҷом барои гузоштан ё нигоҳ доштани чизе.

Захира — чизе, ки барои эҳтиёт нигоҳ дошта мешавад, пасандоз.

Захм — ҷароҳат, яра.

Заҳмат — ранҷ, азоб, машаққат, ташвиш, саҳтӣ.

Заъфи меъда — сустӣ, нотавонӣ, бекувватӣ, бемории меъда.

Зинҳор — ҳаргиз.

Зулмот — торикий.

Зӯри бозу — зӯри даст.

И

Ибодат — парастиши Худо; икрои вазифаҳои динӣ.

Истиқлол — мустақил будан, мустақилий, соҳибихтиёрий.

Илми мантиқ — илмест доир ба қонунҳои тафаккур, хуносабарорӣ ва шаклҳои он.

Илми фикҳ — илми қонуншиносӣ дар шариати ислом.

Илми ҳандаса — илмест, ки дар бораи геометрия баҳс мекунад.

Илми ҳикмат — илми фалсафа.

Илми ҳисоб — математика, як қисми риёзат.

Иқбол — баҳт, саодат.

К

Калоба — тӯпчай ресмон.

Калом — сухан, гап, гуфтор.

Каррок — як навъ паранде, ки кур-кур гӯён овоз мебарорад.

Камар — миёни кӯҳ, тангнои кӯҳ, ағба.

Качова — сабад ё сандуқе, ки мева пур карда, ба ду тарафи асп ё хар бор мекунанд.

Коза — хонае, ки дар киштзор ва полиз аз чӯбу шоху хас месозанд.

Козарӣ — шустагарӣ, ҷомашӯикунӣ.

Ком — мурод, мақсад, орзу.

Корвон — қатори уштур ва ҷорроёни боркаш, ки савдогарон ва мусофиран дар сафар молу ҷизи ҳудро бор мекарданд.

Коҳида — ҳароб шуда, лоғар шуда.

Кулфат — машаққат, саҳти, ранҷ, андӯҳ.

Кӯҳан — кӯҳна.

Қ

Қабза — ченакест, ки баробари як каф (мушт) меояд.

Қавӣ — зӯр, пурзӯр, бақувват.

Қарин — наздик; ҳамнишин, ҳамсӯҳбат.

Қай кардан — аз меъда бо роҳи даҳон берун андохта шудани таом.

Қориҳона — хонае, ки дар он қироаткунанда ва ёд-кунандагони Қуръон мешинанд.

Қути лоямут — камтарин миқдори ҳӯрок, ки барои зинда мондан лозим аст.

Қутр — ҳатте, ки аз маркази доира гузашта, доираро ба ду ҳиссаи баробар тақсим мекунад, диаметр.

Л

Лалмī — кишли галлаву дона, ки ба ғайри обёрӣ,
танҳо ба воситаи барфу борон ба амал меояд.

Лаъл — санги қиматбаҳои сурхранги дурахшон.

Лочинҳо — лётчикҳо.

М

Маёзурдан — озор надодан.

Манфиатнок — фоиданок.

Марҷон — навъе аз ҷонварони баҳрии дараҳтшакл,
ки онро барои соҳтани асбоби зинат ба кор мебаранд.

Мафтун — диққати касеро ба худ кашидан, дили
касеро бурдан.

Маҳзун — ғамгин.

Машрубот — об, шароб ва ҳар моеъи нӯшиданӣ.

Мақбара — қабр, қабристон.

Мино — обгина, шиша.

Минҷор — нӯли мурғон, нӯли парандагон.

Муаззам — азим ва бузург шумурдашуда, касе, ки
ӯро бузург мешуморанд.

Мукнат — молу давлат.

Муқаррар — муайяншуда, барқароршуда.

Мунтазир — интизор, нигарон.

Мусаффо — соғ кардашуда, тоза кардашуда.

Мусоҳибон — сӯҳбаткунандагон, ҳамсӯҳбатон.

Мусоҳила — нармӣ, мулоиматӣ, сустӣ.

Мутаассир — таъсиркунанда.

Мутаҳҳид — якшуда.

Мутеъ — итоаткунанда, тобеъ.

Муҳаддис — донаандай илми ҳадис, ҳадисдон.

Муҳофизат — ҳимоя.

Муштипар — беозор, бечора.

Мушғиқ — меҳруbon, дилсӯз.

Мӯътадил — дар ҳолати миёна.

Н

Навор — асбоби аксбардорӣ.

Надимон — ҳамнишинон, ҳамсӯҳбатон, махсусан ҳамнишину ҳамсӯҳбати амирону шоҳон.

Нағмапардоз — овозхон, хонанда, сароянда, мутриб.

Накӯаъмол — соҳиби феъли нағз, соҳиби кору кирдори нек.

Нафъ — фоида.

Наччор — дуредгар, чӯбтарош.

Неъмат — мол, сарват, боигарӣ.

Нишебии кӯҳ — пастии кӯҳ.

Новашакл — ба нова (ғӯлаҷӯби миёнхолӣ) монанд.

Нопадид — аз назар пинҳон.

Нотиқ — шахси сухандон, дар сухангӯй моҳир.

О

Оби арғувонӣ — оби сурхтоб.

Оқил — хирадманд, доно, боақл.

Осеб — озор, ранҷ, дард.

П

Пардоҳт — иҷро кардан, адо намудан, ғун кардан.

Перор — пеш аз соли гузашта, соли пеш аз порсол.

Пойдор — мустаҳкам, барқарор.

Посух — ҷавоб.

Поҳсагин — аз лой рост кардашуда.

Пунбадона — тухми пахта, чигит.

Р

Равон — ҷон, рӯҳ.

Радиф — ҳамсаф, ҳамсафар.

Ризоият — розигӣ.

Рӯҳафзо — ҷонбахш.

C

Сабақ — таълим.

Савр — моҳи дуюми шамсӣ, ки ба тоҷикӣ Гӯсола меноманд. Вай ба 21-уми апрел — 20-уми май рост меояд.

Савор — қасе, ки ба болои асп ва ё ҳар нишаста меравад.

Садақа — пул ва чизе, ки ба фақирон ва бенавоён чун хайрия дода мешавад.

Садаф — сангигӣ қиматбаҳо, гавҳар.

Садр — раис, сардор, пешво, олиитарин унвони илмӣ дар Бухорои асри XIX.

Саисхона — молхона.

Сақф — шифти хона, шифти қаср.

Салиб — аломат ва рамзи дини исавӣ, ки пайравонаш онро муқаддас мешуморанд.

Саранчом — охир, поён; охири кор; оқибат.

Сарват — боигарӣ, дорой, давлатмандӣ.

Сарватманд — шахси бой, шахси давлатманд.

Сард — хунук.

Сармо — хунукий, сардӣ.

Саҳӣ — саховатманд, босаховат, кушодадаст.

Серун — хунук, салқин.

Сипас — пас, баъд, сонӣ.

Сипор — асбоби шудгоркунӣ, поза.

Султон — подшоҳ, шоҳ.

Суннатҳо — урғу одатҳо, расму қоидаҳо.

T

Таачҷуб — ҳайрон шудан; ҳайронӣ, ҳайрат.

Тайёра — самолёт.

Тақводор — шахси парҳезгор, порсо, худотарс.

Тамаддун — маданият.

Тамға — меҳр, нишона.

Тарсу — тарсанда, буздил, касе, ки бехуда метарсад, тарсончак.

Тахқир — ҳақорат кардан, паст задан.

Ташаккул — инкишоф, тараққӣ.

Тезӣ — оташинӣ, бадҷаҳли.

Тифл — кӯдак, бачаи хурд.

Тоқатфарсо — тоқат карда нашаванд.

Тоқӣ — каллапӯш.

Тундур — ғурранда, раъду барқ.

Тӯша — ҳӯрокворӣ, захираи ҳӯрок барои роҳ, озуқай роҳ.

Тӯъма — ҳӯрок, луқма.

Е

Ӯғурча — кундаи дарунаш кофташуда, ки гандумро дар он андохта мекӯбанд.

Ф

Фазои варзишгоҳ — саҳни варзишгоҳ.

Фақирона — камбағалона.

Фараҳбахш — хурсандибахш, хурсандиовар, шод-кунанда.

Фаро гирифт — пӯшонд.

Фифон — нола, зорӣ, фарёд.

Филфавр — зуд, дарҳол.

Фирӯзаранг — қабудранг, осмониранг.

Фозилон — олимон, донишмандон.

Фориг — холӣ, озод аз чизе.

Фурудгоҳ — аэропорт.

Ҳ

Ҳазонрезӣ — тирамоҳ, баргрезӣ.

Ҳарос — осиёе, ки ба қувваи ҳар, ғов ё ҷорпои дигар мегардад.

Хоби гарон — хоби вазнин.
Хорича — беруна.
Хум — кӯзаи калони гилий (сафолӣ).

X

Ҳадис — суханҳои пандомезе, ки аз Муҳаммад пайғамбар ба мо мерос мондааст.

Ҳайбат — бузургворӣ, шукӯҳ, виқор.

Ҳаловат — лаззат.

Ҳамал — моҳи якуми шамсӣ, ки ба тоҷикӣ Барра меноманд. Вай ба 21-уми март — 20-уми апрел рост меояд.

Ҳаммол — борбардор, борбар, боркаш.

Ҳамрадиф — баробар.

Ҳарам — ҳавлии дарун, сарои подшоҳон.

Ҳаҷ — зиёрати хонаи Каъба, ки дар шаҳри Макка ҷойгир аст.

Ҳилм — нармдилӣ, мулоимӣ.

Ҳиммат — саховат, хайру эҳсон.

Ҳисор — ҷойи мустаҳкам, қалъа, девори даври қалъа.

Ҳифз — муҳофиза, ҳимоя.

Ҳозиқ — моҳир, комил, устоди комил дар фанне, маҳсусан дар соҳаи тиб.

Ч

Чакман — ҷомаи рӯйпӯшиӣ, ки аз матои пашмина бофта ва дӯхта шудааст.

Чиллаи зимистон — чил рӯзи хунуки саҳти зимистон.

Чобук — ҷусту ҷолок, ҷаққон, зудкор.

Чодар — парда, болопӯш.

Чоҳ — чуқурии рострафта дар замин, чуқурии ростканда барои кашиданӣ об.

Ч

Чавзо — моҳи сеюми шамсӣ, ки ба тоҷикӣ Дупайкар меноманд. Вай ба 21-уми май — 20-уми июн рост меояд.

Чосусӣ — хабар додан аз аҳволи мамлакате ба мамлакати дигаре.

Ш

Шабзиндадор — бедорхоб, шабхез.

Шамшод — дарахте, ки баргҳои хурд дошта, чӯбаш саҳт аст ва аз он асбоби гуногун месозанд.

Шафқат — меҳрубонӣ, дилсӯзӣ, ғамхорӣ.

Шаҳд — асал.

Шиддат — саҳтӣ, тангии аҳвол.

Шуғл — машғулият, кор.

Шурӯъ — оғоз, сар.

Шӯша — оби дар зимистон дар новадонҳо шоҳашоҳа яхбаста.

Э

Эҳё — аз нав зинда гардонидан, ҳаёт бахшидан.

МУНДАРИЧА

Фасли 1. Эй Ватан, маъвои мо, кишвари зебои мо

Дарси 1. Якуми сентябр — иди истиқлол	3
Дарси 2. Гимн (суруди миллӣ)-и Республикаи Ўзбекистон	6
Дарси 3. Байрақи давлатии Республикаи Ўзбекистон	8
Дарси 4. Герби давлатии Республикаи Ўзбекистон	11
Дарси 5. Ватан. <i>Паймон</i>	13
Дарси 6. Таронаҳои истиқлол. <i>Н. Каримзода</i>	14
Дарси 7. Забони ман — ҷаҳони ман	15
Дарси 8. Модар. <i>Э. Мирзо</i>	17
Дарси 9. Модар — Ватан. <i>Ю. Акбаров</i>	19
Дарси 10. Ўзбекистон — ватани ягона ва зебои мо	21
Дарси 11. Тешай падар. <i>С. Искандаров</i>	24
Дарси 12. Оҳангар. <i>Н. Розик</i>	26
Дарси 13. Модари ман дӯзанда. <i>У. Раҷаб</i>	27
Дарси 14. Ҷамъбаст ва мустаҳкамкуни маводи фасл	28

Фасли 2. Аз эҷодиёти ҳалқ

Дарси 15. Суруд ва таронаҳои ҳалқӣ	32
Дарси 16. Соли нав. Мурода дод	34
Дарси 17. Бале мурғак	35
Дарсҳои 18—19. Олами рангини афсонаҳо. Гунчишки гапнодаро	36
Дарси 20. Рӯбоҳ ва лаклак	40
Дарси 21. Ҳосили ниҳоли нокишта	42
Дарси 22. Латифаҳо	44
Дарси 23. Чистон медонам, кӣ меёбад?	45
Дарси 24. Ҷамъбаст ва мустаҳкамкуни маводи фасл. Тестҳо	47

Фасли 3. Тирамоҳи заррин, фурсат ёбу ҳосил чин

Дарси 25. Тирамоҳи заррин.....	47
Дарси 26. Ангур	50
Дарси 27. Тирамоҳ. Г. Сулаймонова.....	52
Дарсҳои 28—29. Гург ва рӯбоҳ	53
Дарсҳои 30—31. Пахта—боигарии ватани мо.....	55
Дарси 32. Сӯҳбат бо пахта. П. Мӯъмин	58
Дарси 33. Ҳунар чист?	59
Дарси 34. Ҷамъbast ва мустаҳкамкуни маводи фасл.....	61

Фасли 4. Дирӯзи халқаро бояд бидонӣ, таърихи онро бояд бихонӣ

Дарси 35. Қаҳрамонии Шерак	64
Дарси 36. Бухоро. А. Гулзода	66
Дарси 37. Шердори Самарқанд. А. Пирӯзӣ	67
Дарси 38. Спитамен	69
Дарси 39. Қаҳрамонии Муқаннаъ	71
Дарси 40. Маҳмуди Торобӣ	73
Дарси 41. Имом ал-Бухорӣ	75
Дарси 42. Зарбулмасалҳо.....	79
Дарси 43. Ҷамъbast ва мустаҳкамкуни маводи фасл. Тестҳо	80

Фасли 5. Барфи нуқрафом ояд, ҳам субҳу ҳам шом ояд

Дарси 44. Зимистони дилрабо	81
Дарси 45. Январ. М. Миршакар	82
Дарси 46. Мӯрчаҳо ва чирчирак	83
Дарси 47. Аз ҳунари худ шодем. М. Миршакар	84
Дарси 48. Пайраҳа. А. Faфуров	85
Дарси 49. Хуш омадӣ, Соли нав. А. Гулзода	87
Дарси 50. Ҳикмати яқдилий	88
Дарси 51. Дар гирди арча. А. Баҳорӣ	89

Дарсҳои 52—53. Чистонҳо	90
Дарси 54. Ҷамъбаст ва мустаҳкамкуни маводи фасл. Тестҳо	91

Фасли 6. Мо ватанро посбонем, толиби сулҳи ҷаҳонем

Дарси 55. Дар посбонии Ватан. <i>М. Миршакар</i>	92
Дарси 56. Ватанам. <i>Г. Сулаймонова</i>	94
Дарси 57. Бачаи зирақ	95
Дарси 58. Эй мулки ҳуррам. <i>А. Бобоҷон</i>	96
Дарси 59. Орзуи Қодирбобо. <i>Т. Хайит</i>	97
Дарси 60. Ўзбекистон. <i>Х. Ҳудоназаров</i>	100
Дарси 61. Дар одоби сухан гуфтан. Дар одоби салом додан. <i>Ҳусайн Воизи Кошифӣ</i>	101
Дарси 62. Ҳоки Ватан. <i>М. Неъматзода</i>	102
Дарси 63. Ҷамъбаст ва мустаҳкамкуни маводи фасл. Тестҳо	102

Фасли 7. Ҳамсоли ман — ҳамболи ман

Дарси 64. Панди китоб. <i>А. Бобоҷон</i>	103
Дарси 65. Дар одоби таом ҳўрдан ва об нўшидан. <i>Ҳусайн Воизи Кошифӣ</i>	104
Дарси 66. Ҳати ҷалмоқӣ. <i>А. Бобоҷон</i>	105
Дарсҳои 67—68. Киса. <i>Р. Файзи</i>	106
Дарси 69. Вақт. <i>А. Бобоҷон</i>	111
Дарси 70. Ҳасан ва моҳӣ	112
Дарси 71. Касе нагуфт «Раҳмат». <i>Н. Бақозода</i>	113
Дарси 72. Дум. <i>Қ. Муҳаммадӣ</i>	114
Дарси 73. Ҷамъбаст ва мустаҳкамкуни маводи фасл. Тестҳо	115

Фасли 8. Аз хирадмандон хирад омӯхтам, аз бузургон ҳилму илм андӯхтам

Дарси 74. Абулқосими Фирдавсӣ	116
Дарси 75. Пандҳои «Шоҳнома»	119
Дарси 76. Абӯисо Аттирмизӣ	120
Дарси 77. Ибни Сино	122

Дарси 78.	Хикоятҳо дар бораи Ибни Сино	124
Дарси 79.	Амир Темур	125
Дарси 80.	Пандҳои Амир Темур	127
Дарси 81.	Саъдии Шерозӣ	128
Дарси 82.	Хикоятҳо аз «Гулистон»	129
Дарси 83.	Абдураҳмони Ҷомӣ	131
Дарси 84.	Хикоятҳои аз «Баҳористон»	132
Дарси 85.	Чамъbast ва мустаҳкамкуни маводи фасл. Тестҳо	134

Фасли 9. Наврӯзи навбаҳорон, омад ба мулки моён

Дарси 86.	Баҳор омад	135
Дарси 87.	Манзараҳои баҳор. М. Миршакар	136
Дарси 88.	Наврӯз	137
Дарси 89.	Сурудҳои баҳорӣ	140
Дарси 90.	Чӯпонписар. М. Миршакар	141
Дарси 91.	Суруди баҳорӣ. Н. Бақозода	142
Дарси 92.	Чамъbast ва мустаҳкамкуни маводи фасл	143

Фасли 10. Табиат дӯсти беминнати мост, табиат хостгори шафқати мост

Дарси 93.	Табиатро дӯст доред ва ҳимоя кунед! .	145
Дарси 94.	Шоҳи ҷонварон	147
Дарси 95.	Боғи мактабамон	149
Дарси 96.	Савол ба навниҳол. А. Шукӯҳӣ	150
Дарси 97.	Садоқати саъба	151
Дарси 98.	Мурғаки шилшилапо. А. Дехотӣ	153
Дарси 99.	Чайраи маккор	154
Дарсҳои 100—102.	Хайбар. С. Айнӣ	155
Дарсҳои 103—104.	Сокини нав	159
Дарси 105.	Чамъbast ва мустаҳкамкуни маводи фасл. Тестҳо	162

Фасли 11. Ҙамоли одами одоб бошад

Дарси 106. Дар вақти таҳсил. А. Шукуҳи	163
Дарси 107. Хайрия	164
Дарси 108. Гов нашуда кал шуда монд. А. Шукуҳи	165
Дарсҳои 109—110. Оби талх. В. Осеев	166
Дарсҳои 111—112. Ҳикояти мор	168
Дарсҳои 113—114. Гунчишк, мор ва гаҳвораҷунбон. У. Раҷаб	171
Дарси 115. Се рафиқ	173
Дарсҳои 116—118. Писарон	174
Дарсҳои 119—121. Кори айб. Х. Отаконова	176
Дарси 122. Бибичонам. Г. Сулаймонова	178
Дарсҳои 123—124. Чони нодон дар азоб	179
Дарси 125. Зарбулмасалҳо	182
Дарси 126. Табари тиллой	183
Дарси 127. Рисолат дар кучо буд? А. Бобоҷон ...	184
Дарси 128. Муаллими мо. У. Раҷаб	185
Дарси 129. Ҙамъаст ва мустаҳкамкуни маводи фасл. Тестҳо	186

Фасли 12. Тобистони рӯҳафзо, айёми таътили мо

Дарси 130. Тобистон — роҳати ҷон	188
Дарси 131. Шаршара. А. Бобоҷон	192
Дарсҳои 132—133. Латифаҳо	193
Дарсҳои 134—135. Дар рӯзаки тобистон. У. Раҷаб	195
Дарси 136. Ҙамъаст ва мустаҳкамкуни маводи фасл. Тестҳо	198
Луғат	200

A 54 **Азимов Ю.** Китоби хониш: Китоби дарсй барои донишомӯзони синфҳои З-юми мактабҳои таълими миёнаи умумӣ. (Ю. Азимов). — Т.: «O'zbekiston», 2019. — 216 саҳ.

ISBN 978-9943-01-277-6

УЎК 811.228.8(075)+372.41
КБК 81.2 Тад-2008

O'quv nashri

Yunus Azimov

O'QISH KITOBI

3-sinf uchun darslik

Beshinchi nashr

(*tojik tilida*)

Original-maket «O'zbekiston» nashriyot-matbaa ijodiy uyida tayyorlandi.
Toshkent, 100011, Navoiy ko'chasi, 30.

Муҳаррир Ҷ. Эшонқулов

Муҳаррири бадей Ҳ. Кутлуқов

Муҳаррири техникий Т. Харитонова

Саҳифабанди компьютерӣ Ф. Хасанова

Литсензияи нашриёт AI № 158, 14.08.2009.

Ба чопаш 25 январи соли 2019 иҷозат дода шуд.

Андоzaи $70 \times 90^{1/16}$. Чопи оғсетӣ. Гарнитураи «PragmaticTAD».

Кегли 14, 12. Бо усули оғсет чоп шудааст.

Чузъи нашрию ҳисобӣ 9,11. Чузъи чопии шартӣ 15,8.

Адади нашр нусха. Супориши № .

Дар ХЭТН «O'qituvchi»-и Агентии матбуот ва ахбороти Ўзбекистон, 100000, ш. Тошканд, Юнусобод кӯчаи Янги шаҳар, 1, А чоп шудааст.

**Чадвали нишондиҳандаи ҳолати китоби
ба ичора додашуда**

№	Ному насаби хонанда	Соли хониш	Ҳолати китоб ҳангоми гирифттан	Имзои раҳбари синф	Ҳолати китоб ҳангоми супоридан	Имзои раҳбари синф
1.						
2.						
3.						
4.						
5.						

**Чадвали болой аз тарафи раҳбари синф ҳангоми ба
ичора дода шудан ва дар охири соли хониш
баргардонида гирифтани китоб аз рӯи меъёрҳои зерин
пур карда мешавад:**

Нав	Ҳолати китоб ҳангоми бори аввал супоридан.
Хуб	Муқовааш бутун, аз қисми асосии китоб чудо нашудааст. Ҳамаи варақҳояш ҳаст, нодарида, чудо нашуда, дар саҳифаҳо навиштаҳо ба назар намерасад.
Қаноатбахш	Муқова қач шудааст, канорҳояш коҳида, якчанд хатҳо кашида шудаанд, ҳолати аз қисми асосӣ чудошавӣ дорад, аз тарафи истифодабаранд қаноатбахш таъмир гаштааст. Варакҳои чудошудааш аз нав таъмир гаштааст, дар баъзе саҳифаҳо хат кашида шудаанд.
Ғайри-қаноатбахш	Дар муқова хат кашида шудааст, даридааст, аз қисми асосӣ чудо шудааст ё умуман нест, ғайриқаноатбахш таъмир гаштааст. Саҳифаҳо дарида, варақҳо намерасанд, хат кашида, ранг карда шудааст, китобро барқарор кардан ғайриимкон аст.